

ПОЛИТИКИН

Немачка 3.00 DEM, САД 1.25 USD, Швајцарска 2.50 CHF,
Шведска 13.00 SEK, Аустрија 20.00 ATS, Грчка 300 GRD,
Енглеска 1.00 GBP, Словенија 90 SLT, Македонија 25 DEK.

ЗАБАВАНИК

22. X 1993. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА LV • ЦЕНА 10.000 ДИН. • БРОЈ 2182

За све од 7 го 77

З. Јан,
(2)

КОМУНИ
АНКЕТА:

КАКВЕ
ВАМ СЕ
ЖЕНЕ
ДОПАДАЈУ?

ИРСКОЈ ВОЗВОТ КИЊИ ЦАЈАС

ОД ДАНОЈЛА

ГОДИНЕ 1850. КРОМВЕ-
ЛОВИ ВОЗНИЦИ ОБЕ-
СИЛИ СУ МУЖА, А ИМА-
ЊЕ ЈЕ МОГЛА ДА ЗАДР-
ЖИ САМО АКО СЕ УДА
ЗА НЕКОГ ОД ЕНГЛЕС-
КИХ ОФИЦИРА. ДА БИ
ПОКАЗАЛА ПРЕЗИР,
ВОЗВОТКИЊА ЈЕ ПРО-
ШЛА ИЗА ЛЕЂА ПОСТРО-
ЈЕНИХ ОФИЦИРА И ПО-
КАЗАЛА НА ЈЕДНОГ ЧИ-
ЈЕ ЛИКЕ НИЈЕ НИ ВИДЕЛА

МАУЗОЛЕЈ

ОД ЦИГАЛА ВИСОК
21 МЕТАР НЕДАЛЕКО
ОД КИШМАРА У ИРАНУ
НИКАДА НИЈЕ КОРИШ-
ТЕН ЈЕР СЕ ЊЕГОВ ГРА-
ДИТЕЉ ПЛАШИО ДА
ЗДАЊЕ НИЈЕ ДОВОЉ-
НО СОЛИДНО САЗИДАНО
ОНО ЈЕ ИПАК ОДОЛЕЛО
ВРЕМЕНУ ВИШЕ ОД
700 ГОДИНА.

ХРАМ ВЯТРЕ

У МУКТИНАТУ У НЕПАЛУ
САГРАЂЕН ЈЕ ИЗНАД ИЗВОРА
ПРИРОДНОГ ГАСА. ВАТРА КОЈА
СТАЛНО ГОРИ ЗАГРЕВА КАМЕ-
НИ ПОД, А ДЕВОЈКЕ ТУ ИЗ-
ВОДЕ ОБРЕДНИ ПЛЕС.

ФРАНЦУСКИ ВОЗВОДА

Луј
Тиремоал

(1838 - 1911)

УМРО ЈЕ 120 ГО-
ДИНА ПОСЛЕ СМР-
ТИ СВОЈЕ СЕСТРЕ.
ВОЗВОДИНА СЕСТРА
КАРОЛИНА УМРЛА
ЈЕ У 2. ГОДИНИ,
ТО ЈЕСТ 47 ГО-
ДИНА ПРЕ РОЂЕЊА
СВОГ БРАТА.

КАМЕНА ГЛАВА ЦИНА

НЕДАЛЕКО
ОД САНДОЈА
НА ОСТРВУ
ФАРОВ У
ДАНСКОЈ
ВАЗАРСКО
ЈЕ ДЕЛО
ПРИРОДЕ.

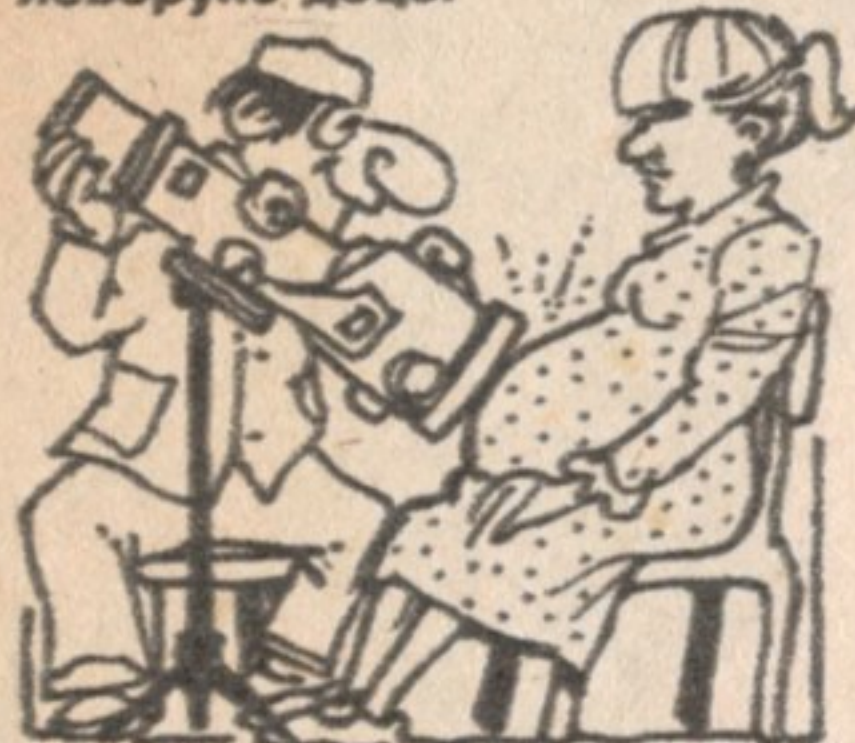
НАЈНЕОБИЧНИЈА БОРБА С БИКОВИМА Диего Маскиран Поройетуи

ШПАНСКИ МАТАДОР,
17. ЈАНУАРА 1931. ГОДИНЕ
НАЛЕТЕО ЈЕ У ЈЕДНОЈ
МАДРИДСКОЈ УЛИЦИ
НА РАЗЈАРЕНОГ БИКА
КОЈИ ЈЕ ПОБЕГАО ИЗ
АРЕНЕ. МАТАДОР МУ ЈЕ
ПРЕПРЕЦИО ПУТ И ЗА-
ДАО МУ СМРТНОСНИ
УДАРАЦ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

●●● једна недавно објав-
љена научна студија говори
да можда постоји тесна ве-
за између излагања фетуса
честим ултразвучним пре-
гледима и све већег броја
леворуке деце.

●●● од 29. маја 1953. када
су Едмунд Хилари и његов
водитч Тенцинг Норгај први
крочили на врх Маунт Еве-
реста, њиховим стопама је
крнуло још 500 планинара.
Од тог броја више од једне

петине, тачније њих 123, из-
губило је живот у настојању
да понови подвиг Хиларија и
Норгаја.

●●● у једном од најпоз-
натијих квартава Сан Фран-
циска однедавно ради апоте-
ка јединствена у свету.
„Нестро вилиџ фармаси“ на-
мењена је оболелима од си-
де и у њој се, за разлику од
других апотека, рецепти
примају и путем факса, а
осим тога укључена је у ком-
пјутерску мрежу преко које
се за неколико секунди ус-
поставља веза са лекарима.

●●● уколико би сви пут-
нички аутомобили били оп-
ремљени сигурносним ваз-
душним јастуком, број
смртних случајева приликом
саобраћајних удеса знатно
би се смањило. Тако је само у
Америци 1990. године могло
да буде спасено 4.000 живо-
та. Истини за вољу, ваздуш-
ни јастуци су много боља за-
штита код великих возила
него код малих аутомобила
који су углавном много бржи
и трпе снажније ударе при-
ликом удеса.

●●● ловићи радио-сигна-
ле који би требало да по-
тврде да ли у свемиру има и
других интелигентних бића,

амерички астрономи су от-
крили 164 извора за сада
потпуно непознатог порекла.
Стјуарт Бојер, шеф екипе
астронома са Универзитета
у Берклију, каже да за сада
нема конкретних доказа да
су те сигнале упутили ванзе-
маљци, али да ће већ током
наредне године бити готове
анализе које ће показати
има ли живота у свемиру.

Илустровао: Зоран Петковић - Петко

Имена
луда...

ОД ЧЕЖЊЕ ДО ПАНИКЕ

Илустровао: Ђубомир Милојевић - Ђубац

С једне стране Чежње (у оригиналу = Desire) налази се Рај (Paradise), а с друге стране Паника (Panic). Сва три местаца су у америчкој савезној држави Пенсилванији. Наведени градићи леже северно од Панксјутонија што, преведено на језик индијанских племена која су некада насељавала овај простор, значи Град буба (Bug Town), а односи се на комарце који су у давна времена били права напаст за житеље Панксјутонија.

Уопште узев, Пенсилванија просто враи од имена места, местаца и села за које се, у најмању руку, мора признати да су маштовита. Тако, рецимо, за свега неколико сати вожње можете да стигнете од Птичице у руци (Bird In Hand) до Голуба (мада не на грани, у оригиналу = Pigeon), при чему ћете свакако морати да прођете крај Орла (Eagle), Шење (Lark) и Златке (Oriole). Такође у Пенсилванији, и то у непосредном комшилуку,

наћи ћете градове који се зову Лимун (Lemon), Нектарина (Nectarine), Поморанџа (Orange), Шљива (Plum) и Трешњино дрво (Cherry Tree).

У истој америчкој савезној држави постоје градови по имену Младиград (Youngstown) и Стариград (Eldersville), место које се зове Пет Тачака (Five Points) и три градића по имену Седам звезда (Seven Stars).

Град звани Пакао (Hell) звао се Пакао све док у њему није саграђена црква када је преименован у Рај (Paradise). Како бисте се ви осећали да сте којим случајем рођени у Патрљку (Stump) у Пенсилванији и да неко од вас тражи да наведете место рођења? Или да се, рецимо, нађете у истој ситуацији, с тим што као место рођења треба да наведете градић по имену Гегане (Waddle).

Први бели досељеници средишњег дела Пенсилваније били су, углавном, Ирци и Шкоти, људи вредни, отпорни

на разне врсте недаћа и шкрти на речима, којима ни на крај памети није било да би, можда, требало утрошити мало времена на размишљање пре него што месту које су изабрали за живот надену име. Отуда градови и села које су они основали ретко носе имена историјских личности, а много чешће имају непосредне везе са свакодневним животом.

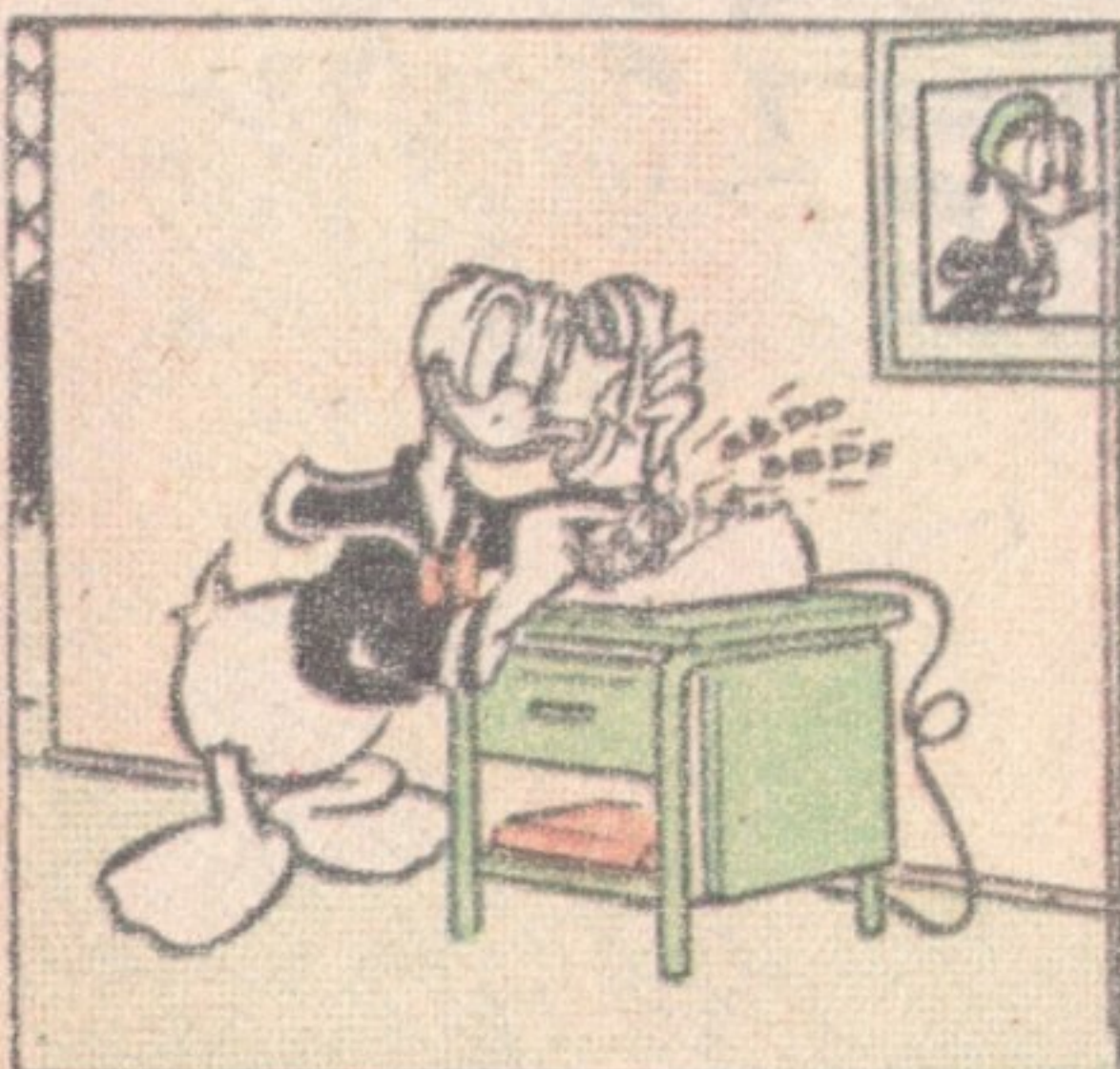
Тако се, тик уз Џонстаун, налази местаца Боја (Paint) и Сравније их са земљом (Scalp Level). Име првог града односи се на обичај тамошњих Индијанаца да боје лица иловачом из оближњег потока. Местаца Сравније их са земљом добило је име по досељенику Јакобу Ишу који је унајмио Индијанце да му раскрче земљу. Ови су то у први мах урадили траљаво, због чега је Јакоб који их је надгледао највећи део времена провео вичући из свег гласа: „Сравније их са земљом“, што се односило на па-

њење које су, после обарања стабала, по његовом мишљењу Индијанци недовољно ниско сасецали.

Град који се зове Паника добио је наведено име у недостатку бољег. У ствари, пошто никако нису могли да се договоре око назива, житељи још неименоване Панике некако су се сложили да инспирацију потраже у новинама. Било је то 1893. а те године новине су брујале о финансијској кризи (паници) која је захватила земљу.

Житељи једног другог града у Пенсилванији нису успели да се сложе чак ни у погледу чињенице да се, кад је о будућем називу њиховог града реч, уопште не слажу. „Дајте нам ви име“, (You name us), рекоше они министру поштанског саобраћаја. И министар их послуша. Град се од тада па до дана данашњег зове Дајте Нам Ви Име.

М. Илић

**БИБЛИЈА И
СТВАРНОСТ**

ПОТОП СЕ ЗАИСТА ДОГОДИО

Године 1929. сер Ленард Вули, енглески археолог, вршио је ископавања у Ираку, на месту некадашњег града Ура. Надао се да ће наћи краљевске гробнице, с накитом и предметима старим скоро пет хиљада година. Уместо тога наишао је на не-

Овако би изгледало кад би се потоп догодио у наше време: километрима високи талас сручио би се на Хамбург.

Једног септембарског јутра године 7552. пре наше ере на небу је засијало седам страшних звезда...

што много сензационалније: слој окамењеног муља, дебело три метра, који се простирао испод градских темеља. Испод њега нађени су трагови још старијих насеља, а у самом муљу — ништа осим остатака ситних морских животиња. Све је наводило на закључак да је на том месту, у прадавна времена, дошло до катастрофалне и дуготрајне поплаве. Штампана широм света објавила је крупне наслове: „Пронађени докази библијског потопа!”

Све легенде о потопу

Временом је сензација изbledела. Данашњи археолози су опрезнији у доношењу закључака о догађајима од пре много хиљада година. Месопотамија, где је сер Ленард истраживао, налази се између две огромне реке, Тигра и Еуфрата (и само њено име на грчком значи „Међуречје”). Ту је без сумње долазило до великих поплава које су цело подручје остављале под водом. Две такве поплаве забележене су у новије доба, 1831. и 1954. године.

Без обзира на то потрага за „доказима потопа” траје и данас. Ако верујемо, као што мисли већина научника, да иза сваке легенде стоји некакав стварни догађај, онда се поставља питање: шта се заправо догодило у време кад је, по библијској причи, разљућени Бог потаманио цело човечанство осим праведника Ноја и његове породице?

Брзином од 180.000 km на сат делови комете пали су у море.

Лабораторијски оглед показује да при паду настаје левкасто удубљење из чије средине избија стуб течности, који затим пада, а почињу ударни таласи који се кружно шире.

Овако је сликар Лукас Кра-
нах, у 16. веку, замислио
апокалипсу. Ројеви звезда
падају с неба, облаци замра-
чују земљу, људи траже спа-
са у пећинама.

Је ли библијска прича (види оквир) само преувеличани приказ поплаве Тигра и Еуфрата? Претпоставка би звучала сасвим логично да научници нису открили још безброј других легенди о потопу, широм Земљине кугле. Једна се може наћи у сумерском епу о Гилгамешу, друга у грчком миту о Деукалиону и Пире. Из 6. века пре наше ере сачуван је санскритски текст о Мануу, кога једна рибица упозорава да сагради брод јер предстоји страховита поплава. Друга слична предања забележена су на острвима Борнео, Суматра и Целебес, у Кини, у Аустралији, на Новој Гвинеји, на пацифичким острвима, у Јужној и Северној Америци, у

је изливање двеју река, ма како богатих водом.

У својој недавно објављеној књизи „Потоп се заиста догодио“ Александер и Едит Толман нуде сасвим ново објашњење. Толман је директор Института за геологију у Бечу, његова жена Едит је светски признати палеонтолог.

Према њиховој теорији, Земљу је пре тачно 9545 година погодила циновска комета. Успут, пролазећи поред Јупитера, она се распала под дејством његове привлачне силе, тако да је наша планета погођена на седам разних места. Један комад комете пао је близу Аустралије, други у Јужно кинеско море, трећи у Индијски океан, четврти у северни, а пети у средишњи део Атланског океана. За преостала два комада није утврђено где су пали.

На поменутих пет места нађени су стари метеорити и установљене хемијске и геолошке промене које — по мишљењу Толманових — несумњиво сведоче о паду крупних свемирских тела пре десетак хиљада година. Али, зашто аутори сматрају да је пало седам делова комета ако је доказано само пет? Зато што се у Књизи пророка Еноха (која није уврштена у Библију, али се заснива на древним предањима као и друге старозаветне књиге) прича како „Енох угледа на небу седам великих звезда, налик на запаљене брегове“. О седам светлости на небу говоре и нека предања Чипева Индијанаца у североисточној Канади.

Пре 9545 година — то би значило да се потоп догодио 7552. године пре наше ере. Ако се упитате откуд толика прецизност, аутори одговарају позивајући се на дендрологију. Простије речено, на ис-

тивног угљеника, што је могло бити последица неке космичке катастрофе.

И то није све. Толманови чак сматрају да је могуће одредити и месец у коме се догодио потоп, и доба дана (мада не и тачан дан). У једном вавилонском тексту пише да се потоп догодио у месецу „даисиосу“, а он по нашем данашњем рачунању почиње 14. септембра. Легенде канадских Индијанаца такође упућују на септембар. Што се тиче доба дана, опис потопу у епу о Гилгамешу почиње речима: „Тек што је бледа зора почела да свиће...“ Нема разлога да сумњамо у тачност тог податка.

Извори великог бездана

Усијани од трења у проласку кроз атмосферу, делови комете падали су са све већим убрзањем, тако да су у тренутку додира с водом морали имати брзину од око

то догодило. У њему је, међутим, била сачувана готово сва енергија страховитог пада. Кад би наишао на плићак или обалу тој енергији остајао је само пут навише и талас се претворио у цунами — рушачки водени зид.

У наше време таласи цунами настају приликом земљотреса. Али, по рачунима научника, већ и метеорит пречника 400-500 метара покренуо би веће водене масе него било какав потрес чисто земаљског порекла. Таласи изазвани падом седам крхотина комете могли су се при судару с копном уздићи до те висине да су заиста покрили „сва највиша брда“, како каже Библија.

У исти мах, пад метеорита могао је проузроковати секундарне земљотресе. Померање тла потиснуло би подземне воде, којих је пре десет хиљада година било знатно више него данас, према површини. Тако би злосрећне

Олујни ветрови могу дотерати огромне количине воде на копно. Фотографија приказује невреме на атлантској обали САД.

180.000 километара на сат. При таквом судару, као што је показано експериментима у лабораторији, догађају се невероватне ствари. У води настаје левкасто удубљење пречника најмање 20 километара, а дубоко толико да за тренутак дно постаје видљиво, иако је просечна дубина океана четири километра. Из центра левка, као реакција, избија водени стуб који може достићи и сто километара висине.

После тога се вода релативно брзо смирила, али је тек тада кренуо ударни талас који се кружно ширио од места удара фантастичном брзином од око 600 километара на сат. Висок је био само метар-два и док је ишао по пучини није се ништа нарочи-

житеље копна у исти мах заплуснули таласи с мора и вода из унутрашњости Земљине коре. То би могао бити разлог зашто Библија говори о „изворима великог бездана“.

Немогуће је, ипак, да је вода остала 150 дана поврх свих континената, као што тврди библијска прича. Једноставна рачуница показује да би за тако нешто било потребно око четири милијарде кубних километара воде, а укупна запремина свих светских мора и океана трипут је мања — око 1,3 милијарде. Али, писцу приче о потопу и није било циљ да догађаје опише с репортерском тачношћу, него да пружи поуку о божјој казни због људских грехова.

С. С.

„Развалише се сви извори великог бездана, и отворише се уставе небесне; и удари дажд на земљу за четрдесет дана и четрдесет ноћи. Тај дан уђе у новчег Ноје и Сим и Хам и Јафет, синови Нојеви, и жене Нојеве и три жене синова његових с њима; они, и свакојак звијери по врстама својим... Мушко и женско од свеног тијела уђоше, као што бјеше Бог заповједио Ноју; па Господ затвори за њим. И би потоп на земљи за четрдесет дана... И наваливаше вода све већма по земљи, и покри сва највиша брда што су под цијелијем небом. Тада изгibe свако тијело што се мицаше на земљи, птице и стока, и звијери и све што гамиже на земљи, и сви људи... само Ноје оста и што с њим бјеше у новчегу. И стајаше вода поврх земље сто и педесет дана.“

(Прва књига Мојсијева, глава VII, 10-24)

појединим областима Европе као што су Русија, Литванија, Румунија, Велс... Толика распрострањеност упућује на неку планетарну катастрофу, на нешто знатно веће него што

питивање годишњих прстенова у стаблима. Упоређење разних дрвећа из разних делова света показује да је пре 9545 година дошло до наглог повећања количине радиоак-

МА ШТА

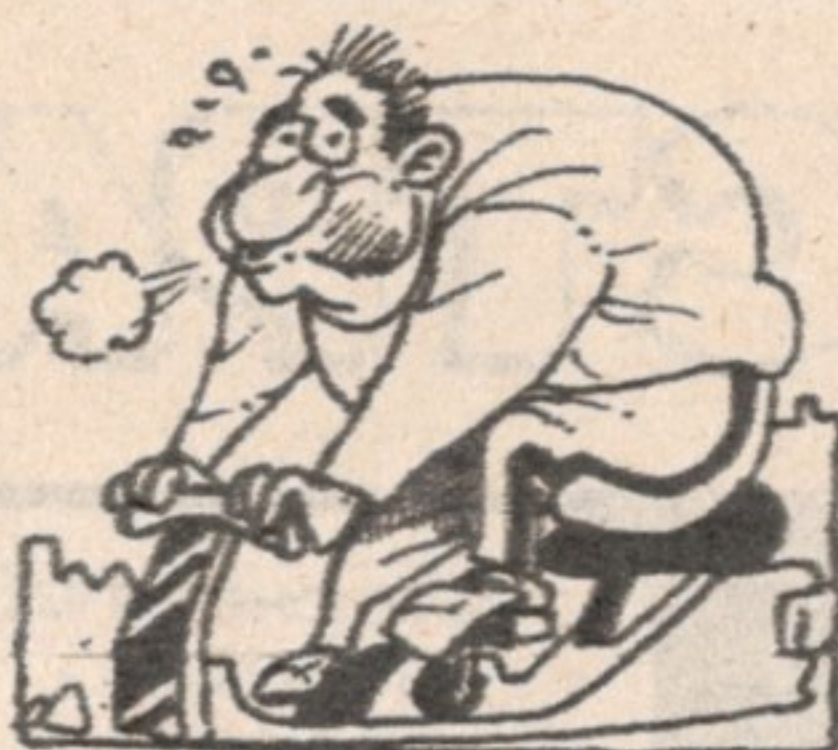

КАЖЕШ

МАЛИ АЛ' ВЕСЕЛИ

Сеоце Имоџин у југозапад-ној Ајови (број становника: осамдесетак душа) јесте ма-јушно, али зато има сопствени хумористички лист који изла-зи једном месечно. У послед-њем броју „Имоџинског урне-беса“ објављен је чланак под насловом: „Затвара се зооло-шки врт у Имоџину.“ Следи чланак од укупно једне рече-нице: „Кокошка је цркла“.

АМА, КАКАВ БИЦИКЛ!

У листу „Демократа“ који излази у граду Сонори, у Ка-лифорнији, недавно је објав-љен мали оглас следеће са-држине: „На продају собни бицикл. Дебељаци хитно по-требне паре за куповину нове софе“.

ЛИЧНА БИБЛИОТЕКА

Између осталог, познати амерички писац Хенри Дејвид Торо (1817–1862) написао је и књигу есеја „Недељу дана на рекама Конкорд и Меримек“ која се није баш најбоље про-давала. У ствари, од хиљаду примерака колико је издавач штампао, књижар који је пре-узео укупан тираж Торових есеја успео је да за годину дана прода свега 294 пример-ка.

Пошто није имао разлога да се нада да ће продаја на-кон дванаест месеци нагло кренути, књижар је одлучио да се ратосиља преосталих 706 књижица које су му само заузимале простор на полица-ма. И ратосиљао их се. Све непродате књиге есеја купио је сам Торо и овако то објас-нио у свом дневнику: „У кућ-ној библиотеци сада имам де-вет хиљада књига од којих сам преко седам стотина лич-но написао“.

ИСКУСТВО КОЈЕ ЗЛАТА ВРЕДИ

Шта да каже тенисерка на крају каријере током које је, од седамнаест мечева коли-ко је одиграла са Мартином Навратиловом, изгубила свих седамнаест? Зависи. Што се западнотемачке професио-налне тенисерке Бетине Бун-гер која је одиграла тачно то-лико мечева и тачно толико пута и изгубила од Навратило-ве тиче, она је, када су је но-винари питали чему је њу то искуство научило, одговори-ла: „Како да се рукујем“.

10 X 10

НАЂИТЕ ГРЕШКЕ

У свакој реченици по једна реч садржи слово више или мање

1. Дозволио сам редитељу да ме потпише као једног од аутора сценарија мада је у њему остало врло мало мозга.
2. Еколози желе да заштите вукове од сурових и безоб-зирних оваца.
3. Млада сопранисткиња се истиче музикалношћу, глумом, као и природним и неусиљеним крештањем на сцени.
4. Њено гостовање у градској опери протекло је скромно и са мање јаја него иначе.
5. Почетком нове ере у римској религији осећа се утицај разних кулова који долазе са истока.
6. Популарни глумац, одскора и телевизијски водитељ, ка-же да му је тешко да се определи између два пола.
7. Студију Исидоре Секулић о Његошу требало је илустро-вати фотографијом аутотрке.
8. Градско саобраћајно још тражи решење за давнашњу бољку – недостатак ума.
9. Исхрана је врло добра мада неки радници кажу да би порција сламе за доручак могла бити већа.
10. „Величанство, ми идемо да откријемо нови свет“ рече Колумбо, на шта краљица кратко одговори: „Идиоте!“

РЕШЕЊА: 1. мора, 2. ловац, 3. кретањем, 4. сјаја, 5. кумтова, 6. поспа, 7. ауторке, 8. гума, 9. сапане, 10. идите.

DIK
BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

ЈЕДВА ЧЕКАМ
ДА ШЕРТА НАУ-
ЧИМ ДА ЛОВИ!

ОКЕЈ, ШЕРТЕ!
НАПРЕД
У ЛОВ!!!

ПОГЛЕДАЈ ГА СА-
МО! ОСЕТИО ЈЕ ДИВ-
ЉАЦ ЦАК ОВДЕ,
КИЛОМЕТРИМА
ДАЛЕКО!

СУПЕР!
КРЕНУО
ЈЕ!

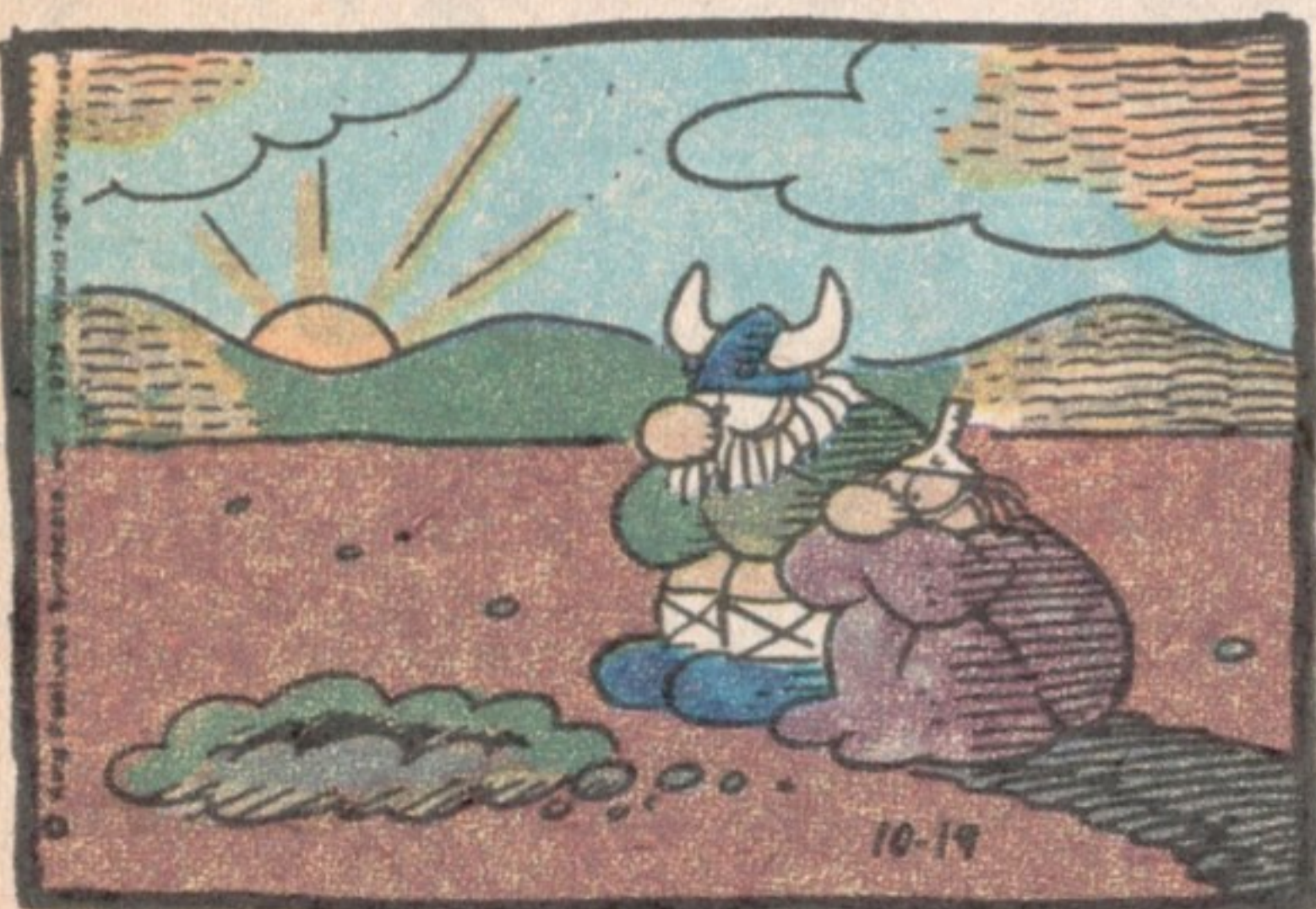
ТО ТИ ЈЕ
ПРАВИ
ЛОВАЧКИ
ПАС!
НИКАД НЕ
ОДУСТАЈЕ!

СЛУШАЈ САМО!
ЈОШ СЕ ЧУЈЕ
КАКО КОПА...

ПОСТОЈЕ САМО ДВА РЕ-
ШЕЊА: ИЛ' ЈЕ СТИГ'О ДО
КИНЕ, ИЛ' НИЈЕ ПРАВИ
ЛОВАЧКИ ПАС!

НОВИ АВИОНИ
ЗАДОВОЉСТВО У ВАЗДУХУ

ДЕТЕЋЕ ЗАБАВИШТЕ

**Главобољу како прекинути
предуго време лета заменила
је главобоља шта одабрати из
богате понуде у авиону а да се
најзанимљивије не пропусти.
Откуд одједном толико мај-
чинске бриге за путника?**

Путовање авионом увек је узбуђење: или је усхићење или је страх. Само је за пословне људе, вечите путнике, тешка досада. Авио-компаније се зато труде да путовање учине што занимљивијим и краћим. Освежавајући напаци, разне грицкалице, чести оброци, бесплатне новине, рекламни проспекти, стерео музика по избору, филмови... Међутим, колико год пружале, није довољно јер конкуренција увек даје више.

Црвена „тојота“ са сивим пресаламама

Уобичајена понуда на другим летовима, од једног филма и десетак стерео музичких канала, показала се недовољном када се видело шта све може најсавременија технологија забаве и информатике: као прво – 12 видео и преко 70 аудио програма. Сваки путник има свој екран уграђен у наслон седишта испред себе или у наслон за руке на седишту и може слободно да бира било који видео програм. Уз гледање филмова, рекламних, музичких и разних других спотова путник може да обави куповину не само у авиону него и на земљи. На компјутерској тастатури унеће број своје кредитне картице, а затим саставити списак робе која ће га лепо упакована, чекати на аеродрому. А када то заврши, може да се забави неком од многих видео игара. Пословни људи пословни су и у облацима и преко авионског модема или телефакса мирно обављају преписку и остале послове.

Они који су вечито жедни и гладни могу да наруче све што желе из бифеа и кухиње у авиону, нестрпљиви или носталгични могу да телефонира-

ју било коме у било који крај света, чак и онима у другим летелицама. Путници који после слетања настављају путовање могу да изаберу следећи лет и резервишу карту, одаберу рент-а-кар аутомобил, собу у хотелу, туристичку агенцију и услугу, медицинску помоћ... Ако неко жели да га сачека црвена „тојота“ са сивим пресвлакама, модел за идућу годину, која је прешла мање од 1000 километара – може! Цена? То посебно, а и није битна за путнике оваквих прохтева.

Особље у овако опремљеним авионима у сваком тренутку има преглед количине натовареног пића, појединих оброка, количине робе у фришоу, тачан увид колико се којих филмова гледа, односно колико се музичких канала слуша, па чак и колико је столица, екрана и светиљки оштећено.

Претесна кабина

Знатижељни могу на свом екрану да виде мапу пута и тренутни положај авиона у коме се налазе или инструмент-таблу онако како је капетан види. Ако им задовољство причињава илузија да сами пилотирају, и та игра им је на располагању. Сва обавештења о граничним и царинским прописима се подразумевају, као и помоћ при испуњавању упитника који се предају службеницима на граници.

За овакву понуду кабина као да је постала тесна. Толико забаве и узбуђења на тако мало простора не иде.

И, док се за пословни свет припремају нови супербрзи авиони у којима ће за велике паре подносити спартанске услове, они којима се не жури моћи ће стварно да уживају. Пословним људима је досуђено да у уској, стисну-

тој кабини, брзином од 6 маха, од Европе до Аустралије дођу за само три сата јер њима није до клацкања по облацима. Остали ће зато брзином од 0,9 маха летети до Аустралије двадесетак сати, али уз највеће могуће уживање. За њих је замишљена путничка кабина названа „gomaptex“ – савршен спој романтике и технологије.

Као прво: путник ће моћи много слободније да се креће по кабини, чак врло слободно јер ће број путника бити смањен на свега 25–30 одсто. Моћи ће да једе када он то жели, а не када му компанија пропише. У авиону са три

моћи да се подешавају на све начине и у свим правцима. Из наслона за главу емитоваће се најбољи хај фај звук; наслон за леђа масираће путника инфразвучним таласима, грејати и хладити по жељи; са командне плоче на наслону за руке бираће се филмови и музика, са почетком по жељи, и све раније набројано. Дакле, толико свега и свачега да је главобољу како прекинути предуго време лета заменила главобоља шта и када одабрати, а да се најзанимљивије не пропусти. Још само да се страственим пецарошима направи брзи поток са планинском пастрмком

спрата по целој дужини трупа наћи ће ресторан и снек-бар, продавницу грицкалица и слаткиша, библиотеку, конференцијску салу, затим салу за гимнастику, собе за рад, дечије забавиште, учионице за стране језике, казино, позориште, салоне...

Још им само поток фали

Поглед из авиона имаће кроз два низа прозора: нижи за оне који седе и виши за оне који стоје. Седишта ће

па да се каже да је понуда потпуна.

И најзад питање: откуд оволико мајчинске бриге за путника? Имао је, ето, среће да се нађе између две „жеље“ авио компанија да му понуде највише и врхунске светске електронске индустрије да прода што више својих модерних „џица-мица“. Изгледа да побеђује ова друга јер ко се не накупује те силне електронике – нека не рачуна на путнике!

Милош Вујовић

ЧУВЕНИ
НЕРАЗЈАШЊЕНИ
ЗЛОЧИНИ

КРВ

И НОВАЦ

Смрт богате наследнице Џоан Робинсон претворила се у велескандал тексаског стила, зачињен интригама, пуцњавом и плаћеним убиством. На основу овога случаја написан је један бестселер и снимљена телевизијска серија с Фаром Фосет у главној улози

Она је била обо-
жавана кћерка
нафташког ми-
лијардера Еша
Робинсона из
Тексаса и једна од најбољих
јахачица Америке. Када се
1958. у двадесет шестој годи-
ни по трећи пут удала, изабра-
ник њеног срца био је др Џон
Хил, млади специјалиста за
пластичну хирургију из Хјусто-
на. Тата Еш није жалио пара
за раскошну свадбу какве се
виђају у „салунским опера-
ма“.

Џоан и Џон, по мишљењу
свих који су их знали, нису би-
ли баш идеалан пар. Он је по
цео дан радио у болници, а у
слободном времену читао оз-
биљну књижевност и слушао
класичну музику. У њиховој
више него раскошној кући
имао је чак и посебну преску-
пу музичку собу где је про-
водио сате. Њу су занимали са-
мо коњи, куповине и забаве
високог друштва. Брак је,
ипак, десетак година сасвим
лепо функционисао и Еш Ро-
бинсон је био срећан јер је
његова мезимица била срећ-
на.

Негде током 1968. године
дошло је до краха, супружни-
ци су се непрекидно жестоко
свађали и Џон је тада отворе-
но почео да се виђа с другим
женама. Еш Робинсон је па-
тио и мрзео зета зато што је
његова кћерка патила.

Остао је само мозак

Седамнаестог марта 1969.
Џоани је после доручка изне-
нада позлило. Из ко зна којих
разлога, можда и сматрајући
да је болест безазлена, Џон
Хил није позвао лекара. Тек

следећег дана, пошто Џоани
није било боље, одвезао ју је
у малу болницу „Шарпстаун
џенерал хоспитал“ чији је био
сувласник. Џоан је у њој из-
дахнула следећег јутра. Ро-
бинсон је касније тврдио да
болница није била опремљена
за теже случајеве.

Околности ове смрти су би-
ле помало чудне, тим пре што
је лекар патолог о њој оба-

вештен када је Џоанино тело
већ почивало у мртвачници
родног града делимично бал-
самовано, што је онемогући-
ло праву аутопсију. Патологу
су у болници дали само Џоа-
нин мозак који, можда, и није
био њен. Мозак је показивао
симптоме менингитиса. Џоан
је тада већ била сахрањена.

Од часа кћеркине смрти
Еш Робинсон је без трунчице
колебања окривио свога зета
и потегао све своје моћне по-
литичке везе да Џон Хил буде
оптужен за убиство. А када је,
три месеца касније, Џон Хил
оженио девојку с којом је
имао везу док је још био у
браку, Еш Робинсон је просто
подивљао.

Убиство из нехата

Августа 1969, на захтев ок-
ружног јавног тужиоца, Ро-
бинсоновог пријатеља, Џоа-
нин леш је ексхумиран да би
се извршила аутопсија. Ро-
бинсон је из Њујорка довео
чувеног патолога и стручњака
судске медицине др Милтона
Хелперна.

Ипак, до тачног закључка о
узроку Џоанине смрти није
могло да се дође и две та-
козване велике пороте одби-
ле су да се др Џон Хил изве-
де на оптуженичку клупу. Хи-
лови адвокати запретили су
Робинсону парницом за од-
штету од више милиона дола-
ра због клевете њиховог кли-
јента.

Некако у то време распао
се и други Хилов брак и њего-
ва супруга Ен Курт је изјавила
како јој је Џон признао да је
убио Џоан, а покушао је да на
онај свет пошаље и њу. Овога
пута велика порота се сложи-
ла да осумњичи др Хила и он
је изведен пред суд.

Али, у недостатку било как-
вих опипљивих доказа, оп-
тужница није могла да гласи
другачије него убиство из не-
хата јер се знало само да др
Хил својој жени није на време
указао неопходну лекарску
помоћ. Суђење је врело од
разних подметања и интрига:
говорило се чак да је доктор,
по свој прилици, гајио неке
смртоносне бактерије и да-
вао их супрузи уз јело и пиће.

А када је Хилова друга бив-
ша жена Ен Курт, са седишта
сведока оптужбе, испричала
причу без главе и репа како је
Џон покушао и њу да убије у
саобраћајном удесу мера је
била превршена. Судија је
одбацио сведочење као не-
прихватљиво јер је, по зако-
ну, Ен могла да говори само
о периоду пре него што се
удала за осумњиченог и то
искључиво у вези са смрћу
његове прве жене. Суђење је
поништено.

Смрт после меденог месеца

Изгледало је да је ново су-
ђење неизбежно, али не и но-
ви докази или другачија оп-

тужница. Док се то решавало, др Џон Хил се по трећи пут оженио. И, само што се септембра 1979. вратио с меденог месеца, убио га је из пиштоља непознати човек који му је ушао у кућу с маском на глави. Убица очигледно није био прави професионалац пошто је на месту злочина оставио пиштољ који је полицију одвео право до хјустонског ситног криминалца Робија Вендивера.

Вендивер је одмах признао да је убиство др Хила наручено и да је за њега добио пет хиљада долара од извесне Лиле Паулус, власнице јавне куће из Хјустона. Рекао је, такође, да новац потиче од Еша Робинсона који је подземљу дао до знања да ће добро платити убиство омрзнутог бившег зета.

На оптуженичку клупу сели су и Боби Вендивер и Лила Паулус и очекивало се да суђење буде прворазредна сензација. Такве наде су се изјаловиле јер је Бобија Вендивера убила полиција при наводном покушају бекства. Лила Паулус је добила доживотну робију пошто је одбила да призна ко је све учествовао у овој завери.

Милијардер Еш Робинсон, који је тврдио да са убиством др Џона Хила нема никакве везе, нити је оптужен нити му је суђено будући да је спадао у „недодирљиве“. Он је само изјавио да је детектор лажи, коме се подвргао, показао да говори истину. Породица Џона Хила узалуд је покушавала да га изведе пред лице правде.

Као холивудска лепотица

Овим случај није завршен. Он је постао тема бестселера „Крв и новац“ аутора Томаса Томсона. Томсон је у књизи отворено окривио Еша Робинсона за плаћено убиство др Џона Хила. Робинсон га је тужио за клевету и то је књизи донело још већу популарност а Томсону велике паре.

Године 1981. снимљена је четворочасовна телевизијска мини-серија заснована на случају смрти Џоан Робинсон коју је играла Фара Фосет. Права Џоан није по изгледу била ни близу Фаре Фосет и причало се да је глумицу предложио лично Еш Робинсон који је своју непрежаљену кћерку вероватно видео као најсјајнију холивудску лепотицу.

Еш Робинсон је већ више година мртав, а смрти Џоан и Џона остале су званично неразјашњене.

Бојана Држић

КОБАЈАГИ АНКЕТА

КОБАЈАГИ АНКЕТА

КАКВЕ ВАМ СЕ ЖЕНЕ ДОПАДАЈУ?

КАКО БИ НА НАШЕ ПИТАЊЕ ОДГОВОРИЛИ ОВИ ЛИКОВИ:

САМСОН

Јеврејски народни јунак, момак изразите снаге који се прославио у борбама између старих Јевреја и њихових суседа Фи-

листејаца. Био је заљубљен у девојку Далилу. Убрзо се показало да је то погрешна инвестиција јер га је Далила преварила тако што му је одсекла косу у којој је лежала његова снага, па су га Филистејци заробили. Урадила је то због новца (у Библији се спомиње сума од неколико хиљада сребрњака). Имајући у виду трауме које је Самсон доживео због жена (Далила није прва која га је издала), не изненађује што његов одговор гласи:

— Жене?! Оне ме више уопште не занимају!

АДАМ

Први човек на Земљи (по Библији)

— Мене сте нашли то да питате? Као да ја могу да бирам? Ова особа која је другачије грађена и која не мора да се брије је једино што ми је понуђено. Могу само да се одлучим између „take it or leave it“.

МЕТУЗАЛЕМ

Лик из Библије који је живео 964 године (зато се за онога ко

доживи дубоку старост каже: „стар као Метузалем“)

— Допадају ми се млађе женске. Дама која напуни 300 година може слободно да се опрости од мене. Покушао сам са једном леди од 370 година, али ме је она толико давила проблемима кризе средњих година да сам морао да је откачим. Увек сам расположен за пилетину од једно 140 година.

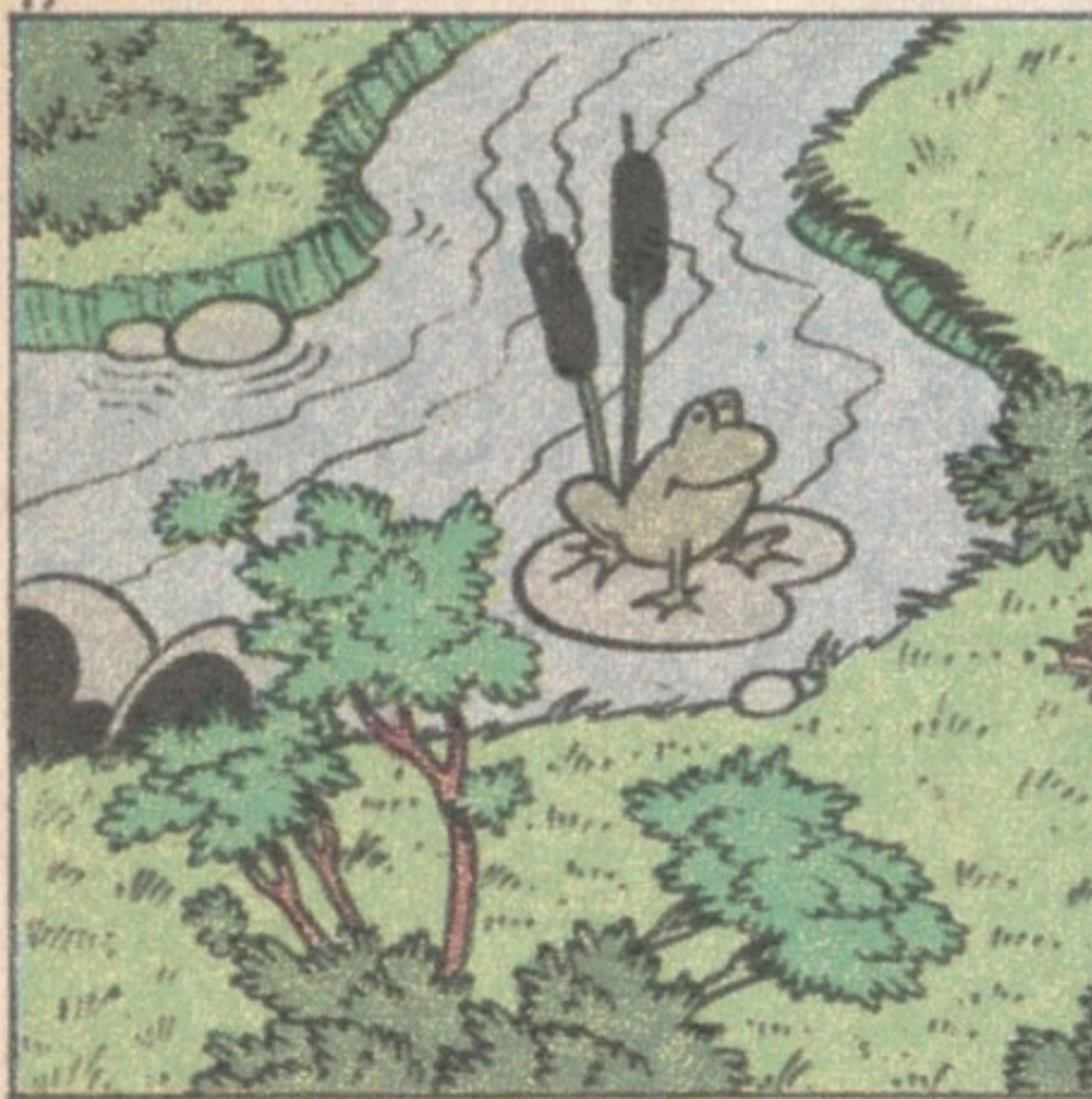
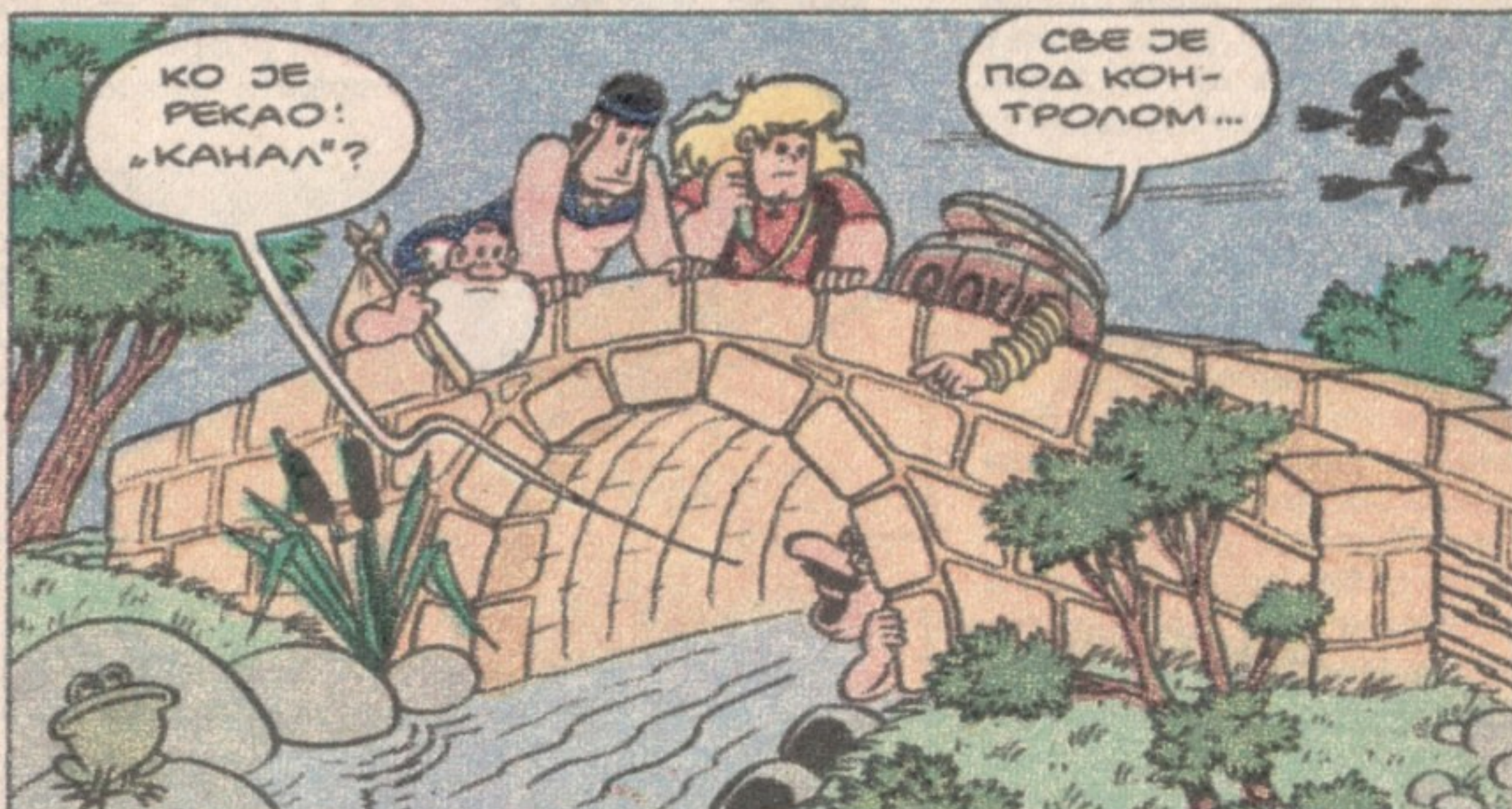
СОЛОМОН

Јеврејски цар (око 960–935. пре нове ере), веома успешан и mudar владар. Земљи је донео мир, благостање, оријенталну културу и велелепне грађевине.

Познат је Соломонов храм — двор у коме је било и пуно жена. Његова мудрост је прешла у легенду, те се за паметно решење често каже „соломонско решење“. Сматрају га аутором „Песме над песмама“.

— То је за мене веома тешко питање јер ја никад нисам био само са једном женом. Ипак, могу рећи да ми се допадају жене које нису посесивне, које су толерантне и које су у стању да оно што имају деле са другима.

С. П.

1) ПРЕВОД СА КИНЕСКОГ САМО ЗА ЈАПАНСКЕ ЧИТАОЦЕ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“

見れ、七上着の鬼!

У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ: АТЛАНТИДА НА ДУНАВУ?

249 Л. СРЕДЗАНОВИЋ

ВЕЛИКЕ ПОМОРСКЕ БИТКЕ СУКОБ КОД ЕКНОМА

Истовремено са уздицањем Рима чије су легије загосподариле Апенинским полуострвом, стасавала је још једна моћна држава на северним обалама Африке. Било је само питање времена када ће Картагина и Рим сукобом решити питање господара Средоземног мора које је постајало претесно.

Започео је рат који ће трајати скоро 120 година, дати свету војног генија Ханибала и завршити тако што ће Римљани његову домовину преорати да јој људи траг не запамте, а 50.000 заробљених грађана Картагине продати у робље.

ПРИПРЕМА

Годину дана пре прве поморске битке са Картагином, тада најмоћнијом поморском државом на свету, Рим је одлучио да сагради флоту. Била је 261. година пре нове ере.

Невични поморској вештини, као модел за градњу Римљани су искористили остатке једне картагинске ратне лађе, коју је олуја избацила на обале испред Напуља.

Док су дрводеље и мајстори градили бродове, посаде су на сувом, на клупама, вежбале веслање. За два месеца даноноћног рада саграђено

је 100 квинквирема (лађе са 5 редова весала) и 20 трирема (лађе са три реда весала).

Римљани су од самог почетка схватили да њихова неувежбана морнарица нема шта да тражи у сукобу са искусним картагинским морнарима. Основа римске војске били су сјајни легионари, ратници копна. Један римски официр повезао је, у срећном тренутку, морнара и пешака-легионара. Тако је настао „летећи мост“ због изгледа назван „corvus“ (газаран).

На непријатељски брод који јој се приближи посада би бацила „летећи мост“ и он би посебним уређајем закачио два брода један за други. Легионари би прешли на палуку противничког брода и поморску битку претворили, на палуби, у сувоzemни обрачун где нису имали премца.

У пролеће 256. године пре Христа Римљани су кренули према Картагини са 330 ратних јединица подељених у четири ескадре и мноштвом те-

НАЗАД

У ПОБЕДУ

Римљани су знали да њихова неувежбана морнарица нема шта да тражи у обрачуну са Картагињанима. Уздали су се у свој челични дух и једно лукавство

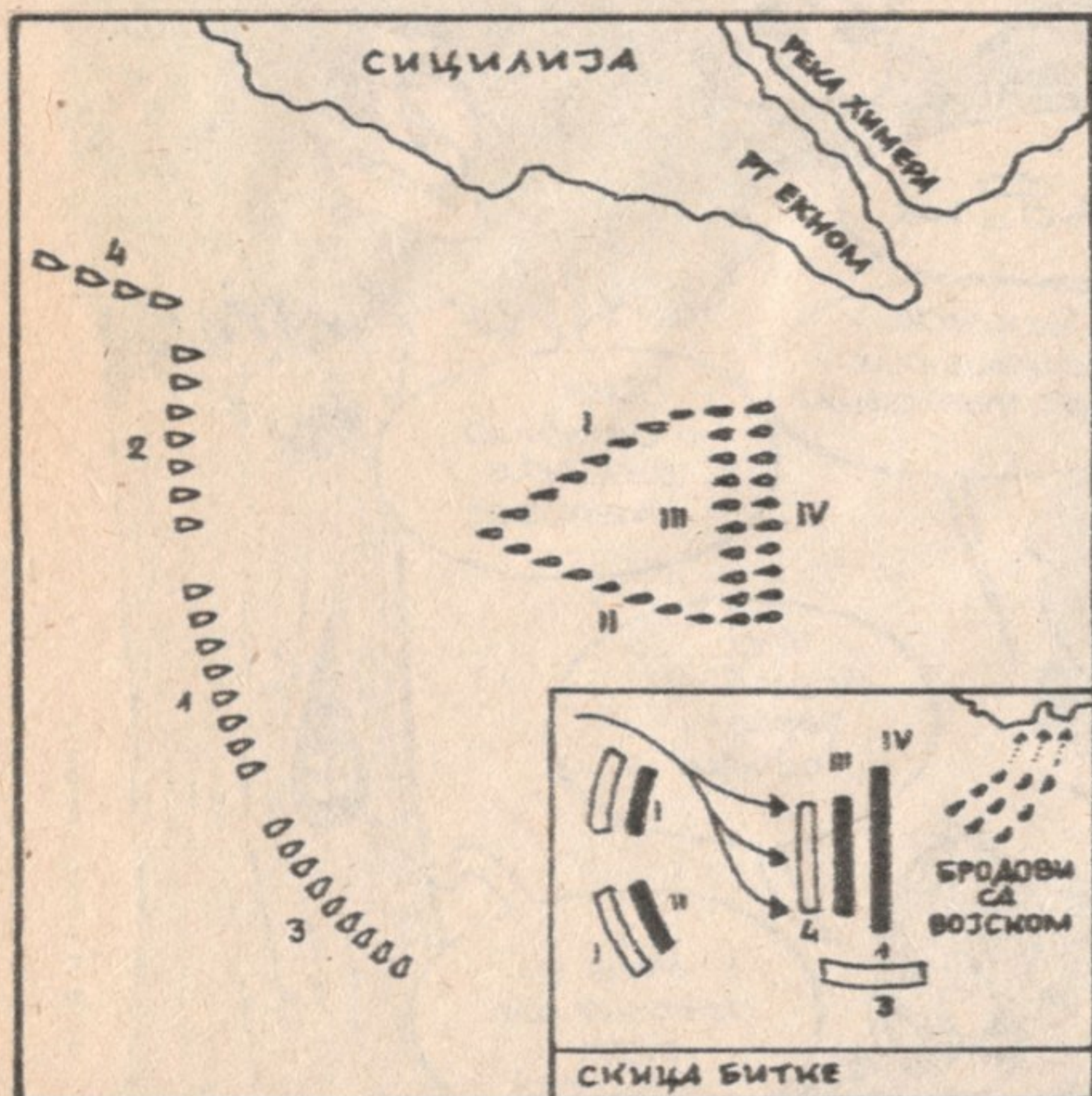

ретних бродова који су носили око 40.00 војника. У сусрет су им испловили Картагињани под Хамилкаром са 350 ратних јединица. Флоте су се среле код рта Екнома на јужној обали Сицилије.

БИТКА

Желећи да заштите теретне бродове на којима су се налазили војници, Римљани су на-

чинили троугао. Прве две ескадре биле су предње стране троугла, а трећа је, теглећи теретне бродове, чинила задњу страну троугла. Чет-

Екномска битка 256. године пре Христа

врта ескадра штитила је теретне бродове с леђа.

Када су угледали римски бојни поредак, Картагињани су три дела својих снага по-

ставили у једну линију, са десним крилом далеко на отвореном мору, у намери да њиме окруже непријатеља.

Добро су проценили вели-

Римски ратни брод са два реда весала (бирема). Релјеф из храма Фортуне у Пренестију (Италија). На прамцу брода украсна фигура са сликом заштитнице богиње и медузе, као и из дрвета израђен крокодил који је служио за застрашивање или је, вероватно, имао значење имена биреме.

ко искуство римских заповедника у биткама на копну. Јасно им је било да њихова команда на мору неће бити ништа друго до поновљени напад пешадијске фаланге која ударом ломи непријатеља. Тај удар и замах римског бродовља требало је искористити и поразити их.

Хамилкар је био у центру картагинског бојног поретка. Чекао је да Римљани уоче слабост његовог распореда и, по пешадијском правилу, навале да пробију линију бродовља, дођу иза леђа и покушају да сможде картагинску флоту у окружењу садејством са трећом и четвртном ескадром.

Римљани су брзо уочили да је борбени распоред њихових непријатеља дуг и танак. Битку су почели нападом на центар. Хамилкар је био задовољан: охоли Римљани загризли су мамац.

Његове снаге из центра почеле су, по наређењу, да се повлаче. Осећајући мирис победе, Римљани су гонили картагинске бродове ка пучини.

Прва и друга римска ескадра одвојиле су се од треће и четврте које су далеко заостале штитећи теретне бродове.

Када је Хамилкар оценио да је раздаљина између два дела римске флоте довољно велика, издао је наређење. Картагинска ескадра у трену се окренула и прешла у напад. Због брзине својих бродова била је у великој предности.

Трећа и четврта картагинска ескадра нападале су заостали део римске флоте, који је теглио теретне бродове. Десно картагинско крило с леђа је нападо четврту римску ескадру, заштиту тих бродова.

Тако су се истовремено водиле три поморске битке у којима је Хамилкар надмудрио римске заповеднике.

ПОРАЗ

Али, за челични дух римских легионара ниједна битка није изгубљена. „Летећи мостови“ кренули су са њихових опкољених бродова на картагинске и чврсто их примицали к себи. Легионари су ускакали и у јуришу „на нож“ разгонили непријатељске посаде. Бриљантна Хамилкарова замисао, уместо да буде крунисана тријумфом, пропала је под ударима сечива римских пешака.

Тамо где је бој најпре почео, најпре се и завршио. Хамилкарове снаге су надјачане и дале су се у бег.

Централне римске ескадре похитале су у помоћ трећој и четвртој које су се бориле у неповољним условима и с леђа удариле на Картагињане.

Картагињани, заплашени дејством „летећих мостова“, нису се усуђивали да прихвате битку до краја. Римски бродови су их опколили и завршили сукоб.

Римљани су у бици код Екнома изгубили 24 ратна брода. Ниједан није био заплениен. Све су потопили.

Картагињани су изгубили око 100 бродова од којих су 64 заплениена са читавом посадом.

Пре почетка ратова са Картагином Римљани су били везани искључиво за копно. Али, жеља за превлашћу над морем, крајње границе издржљивости до којих су ишли у жељи за победом, јасно су одавале нацију којој је Апенинско полуострво само колевка и која се неће смирити док не загосподари светом.

Ратко Јанковић

ЖИВОТ ПИШЕ ДРАМЕ

У паничном страху
милионски град се
затворио у станове
покушавајући да
запуши и најмање
рупе и пукотине.
Краљевске кобре су
стигле у комшилук...

СМРТ ГМИЖЕ ЊУЈОРКОМ

Улични часовник показивао је петнаест до шест кад је Хосе Салтио скренуо у 42. улицу. У пет минута до шест прешао је на другу страну Бродвеја и бацио на плочник остатак цигарете. У тренутку кад је избијало шест Мексиканац се нашао пред радњом на чијој је фирми писало: „Ареј и син, зоолошка трговина, специјалитет: рептили“.

Леђима му склизнуше жмарци. Доле у подруму налазиле су се змије отровнице, затворене у несаломљиве тераријуме. Још није могао да се навикне на ове смртоносне рептиле, иако је себе сматрао срећником што је уопште добио ово место. Када би Ареј и син сазнали да се њихов нови помоћник плаши змија, брзо би нашли другог момка. То је Хосе добро знао.

Лагано је сишао у подрум. Покушавао је да се охрабри говорећи сам себи да је обезбеђење добро и да штити и намештенике и муштерије. Стигао је до

тешких врата на којима је великим црвеним словима писало: „Опасно по живот, змије отровнице.“

Салтио је немоћно слегао раменима и окренуо шифру којом су се отвара врата. Одшкринуше се без иједног шума и у том тренутку испред Мексиканца се муњевитом брзином усправи огромна краљевска кобра. Мало иза ње сиктале су још три.

Зурио је у њих као хипнотисан, ногу тежих од олова. Није ни чуо кад су му из руке испали кључеви ни кад се змија

бацила на њега. Тек када се глава кобре повукла, схватио је шта се с њиме збило. Покушао је да крикне, али глас није излазио. Само нешто налик на роптање...

2:1 за отровнице

Међу масом света на улици налазио се и Џони Харпер. Нешто после шест случај га је нанео поред трговине

Илустровао: Брана Јовановић

рептилима. Радознало је застао испред излога и неочекивано приметио да су врата радње полуотворена. Закорачио је унутра да сазна које они то рептиле и по којој цени продају. Начинио је два-три корака и стао као укопан: у дну просторије гмизала је према њему огромна змија. Излетео је и појурио до првог полицајца.

У полицијској централи Њујорка на столу инспектора Торнстена упалило се црвено светло. Метални глас из звучника је саопштавао:

– Пажња, пажња... Змије отровнице на улицама града!

Док је полицијски кордон опкољавао непосредну околину трговине и упозоравао становнике најближих зграда да не излазе никуда и да држе затворена врата и прозоре, о свему су обавештени штампа и радио.

ХОР

Музичар Џим Нолман био је толико задивљен оним што животиње имају да кажу да је свој живот посветио компоновању песама за њих.

Нолманова каријера почела је у једном индијанском селу у Њу Мексику где је отишао да потражи мир након вишегодишњег свирања у клубовима и на разним приредбама. У његовом суседству живела је породица која је имала ђурана.

– Док сам увежбавао нову мелодију на флаути, приметио сам да, кад одсвирам извесне ноте, ђуран почиње да блебеће – каже Нолман. – Музичар је брзо научио да „управља ђурановом енергијом“. Одушевљен дуетом флаута-ђуран, вратио се својој кући, недалеко од Сан Франциска, где му је један фармер дозволио да три стотине ђурана удружи у хор. Резултат, назван „Музика уз ручак на Празник захвалности“, постао је скроман хит на локалној радио-станици. Иначе, за Дан захвалности Амери-

ЂУРАНА

**Хитови
из
300
царства**

канци обавезно једу ђуретину.

Нолман се тако потпуно посветио животињама. Улогоривши се у једном резервату за вукове у Калифорнији, научио је да свира вучју хармонију при изласку Месеца. Касније је осмислио разне подводне инструменте и стварао музику са китовима-убицама и делфинима у Канади, Мексику, Јапану и на Хавајима.

– Они би се окупљали око мене – каже Нолман – и отпочињали да скачу кад год бих свирао. – Свирао је мандолину за буфала, организовао гроктави хор мајмуна дрекаваца за један телевизијски образовни програм и, најзад, 1982. године издао албум у коме су му музичку пратњу сачињавали китови, ђурани, вукови и разне друге животиње.

Џим Нолман воли да упоређује себе са Жаком Кустоом. – Оно што је Кусто учинио за екологију – каже он – ја сам учинио за споразумевање међу врстама.

Мало даље Пет Робсон је за воланом свог „доџа“ милоо кроз маглу не видећи испред себе више од неколико метара. И онда му се учинило да је из задњег дела кола допро необичан звук. Поглед му је пао на ретровизор и тог тренутка схватио је шта људи мисле кад кажу да им се леди крв у жилама. Иза њега, на задњем седишту аута, исправила се смрт у облику велике змијурине из чије је чељусти палацао дугачак рачваст језик.

Пет Робсон није знао да се смрт за његовим леђима зове краљевска кобра, али је знао да му нема помоћи. Бар да опомене друге. Левом руком притиснуо је сирену, док је десном ногом до краја притиснуо папучицу за гас. Кола су поскочила и, уз урлање сирене, свом снагом ударила у „форд“ испред себе. У том тренутку кобра се бацила на леђа своје жртве.

Шофер „форда“ осетио је јак удар и бесан изишао да види која је то будала иза њега. Учинио му се да возач спава, чак је помислио да је пијан. У часу кад је хтео да отвори врата старог „доџа“ угледао је змију. Убрзо су се поред њега створила двојица полицајаца. Са неколико хитаца кроз затворен прозор устремили су гмизавца.

Тада је биланс био 2:1 за отровнице. Два човека су нашла изненадну смрт, док је један гмизавац био разнесен мецима из пиштоља.

Ноћ страха

Ноћ се увелико спустила, а трагање за преостала три гмизавца се настављало. Грађани су проводили сате у паничном

страху. Змије као да су у земљу пропале. Баш кад се инспектор Торнстен спремао да уђе у кола, из једне куће у близини зачуло се реско штектање аутомата.

Са неколико својих помагача потрчао је у том правцу. На другом спрату огромне куће сударили су се с гомилом изbezумљених станара. У средини, бео као болнички чаршав, стајао је млад полицајац и причао како је, док је прегледао један стан, видео да се из камина извлачи краљевска кобра. Био је толико присебан да ју је просто пресекао рафалима. Две змије су, значи, ликвидирале. Потрага се наставља за две преостале.

Пролазили су сати. Радио-станице су из минута у минут обавештавале о току истраге и упозораваале људе да не напуштају станове, да запуже и најмање рупе и пукотине.

Негде око три изјутра на тавану једне зграде, сасвим случајно, откривена је трећа отровница. Специјална екипа из зоо-врта успела је да је ухвати живу. Преостала је само још једна, али од ње ни трага.

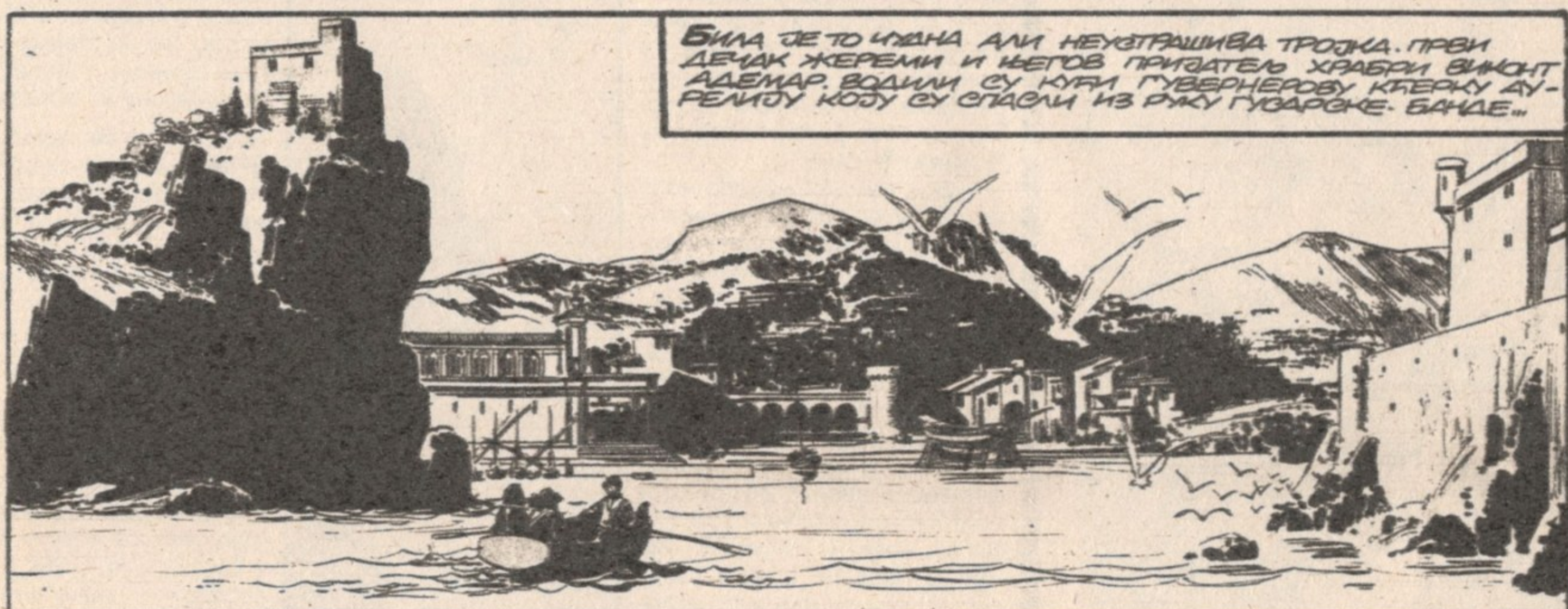
Бесана ноћ и за полицајце и за узнемирене грађане се настављала. А онда, кад је инспектор Торнстен изгубио и последњу наду да ће брзо наћи преосталу, стигао је телефонски позив из управе за одржавање путева из дела града који је читава три километра удаљен од места где се трагало. Дежурни чувр је јављао да је један камион пре кратког времена прегазио змију дугачку преко два метра. Била је то кобра коју су узалуд тражили.

Њујорк је, бар што се тиче краљевских кобри, могао да одахне.

П. М.

ЖЕРЕМИ Испритуна Јамајуца

ЦРТА И ПИШЕ: ПОЛ ГИЛОН
(PAUL GILLON)

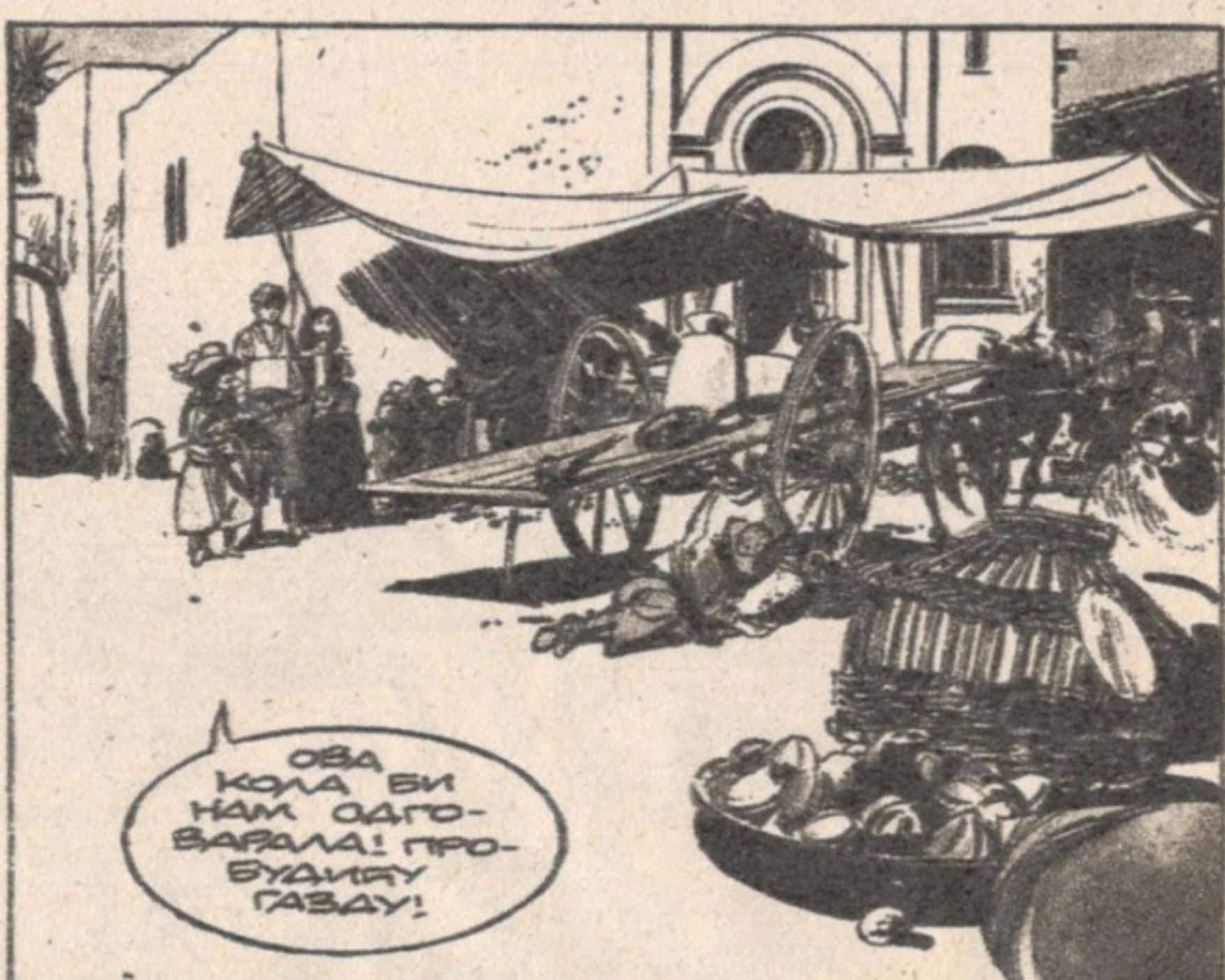
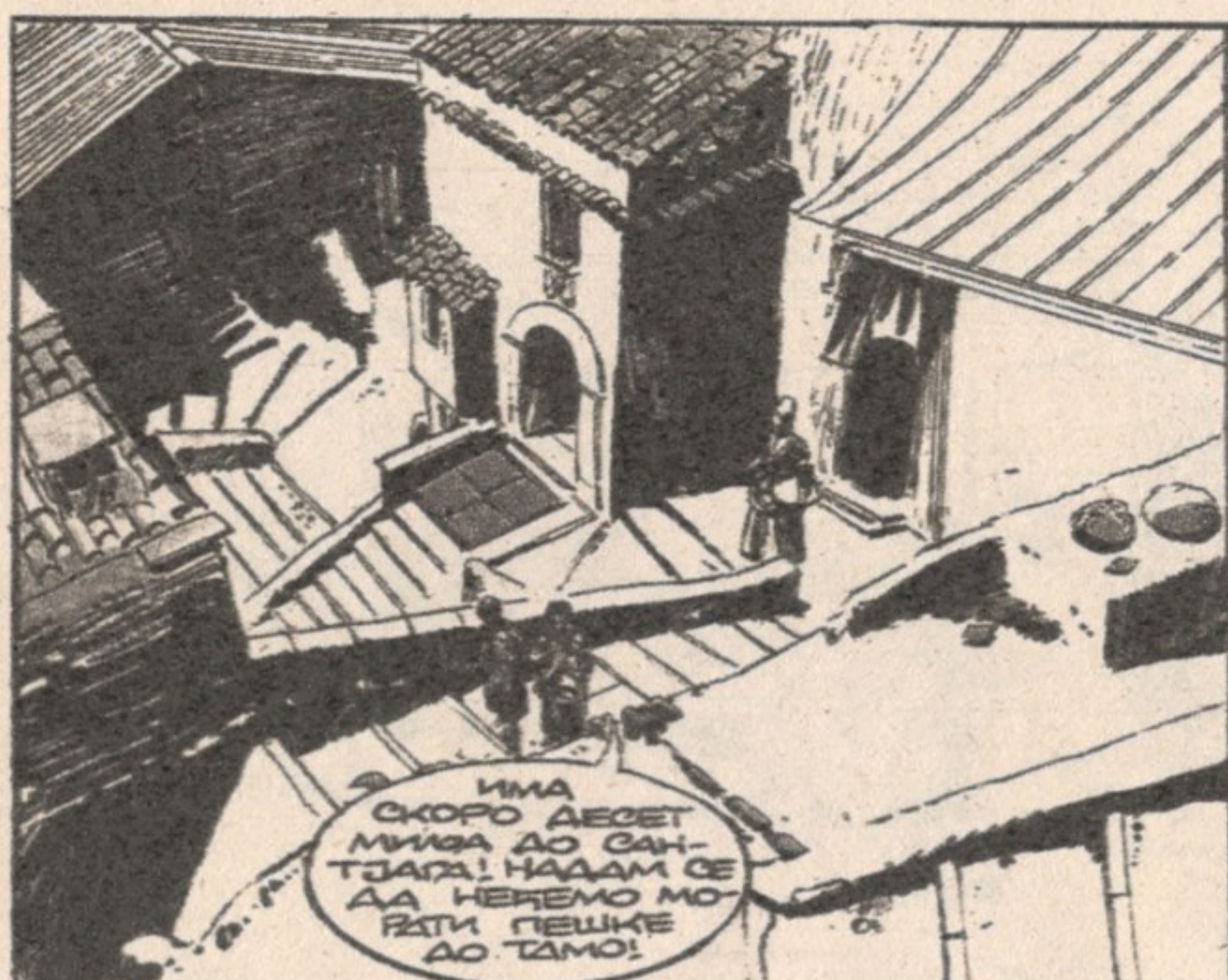
БИЛА ЈЕ ТО ЧУДНА АЛИ НЕУСТРАШИВА ТРОЈКА. ПРВИ ДЕЧАК ЖЕРЕМИ И ЊЕГОВ ПРИЈАТЕЉ ХРАБРИ ВИНЧЕТ АДЕМАР. ВОДИЛИ СУ КУћи ГУВЕРНЕРОВУ КЋЕРКУ АУ-РЕЛИЈУ КОЈУ СУ СПАСЛИ ИЗ РУКУ ГУБАРСКЕ БАНДЕ...

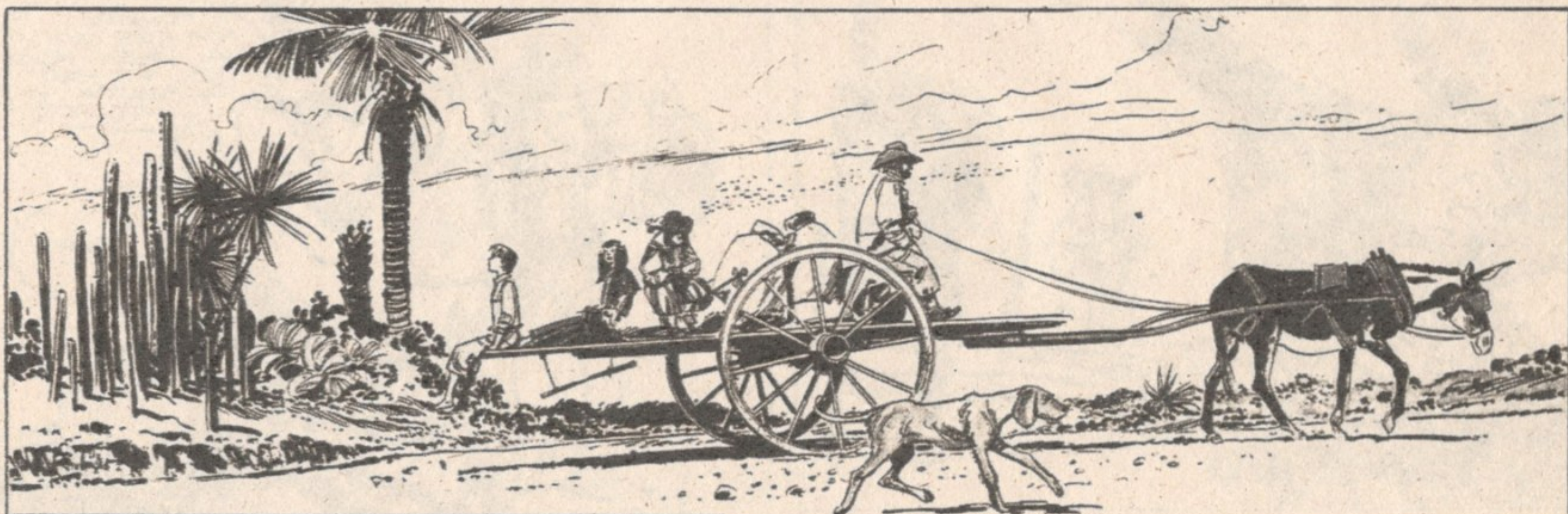

ЈАКИМ ЗАВЕС-
ЛАЖИМА, ЖЕРЕ-
МИ ЈЕ УГЛАСИО
У МАЛУ КУ-
КУ ЈОШ УЧУ-
ЛОГ ГРАДИНА
ОБАСЈАНОГ
ПРВИМ
ЈУТАРЊИМ
ЗРАЦИМА...

САМО ЈЕ ЈЕДАН ПАС КУ-
ТАВИЦА ДОШАО ДА ПО-
ЖЕНИ ДОБРОДОШЛИЦУ
ИЗНЕЧАДНИМ ГОСТИМА...

ТРУЦКАЈУЋИ СЕ СВАКИ ОД ПУТНИКА ЈЕ
РАЗМИШЉАО ШТА ГА ЧЕКА НА
КРАЈУ ОВОГ ПУТА...

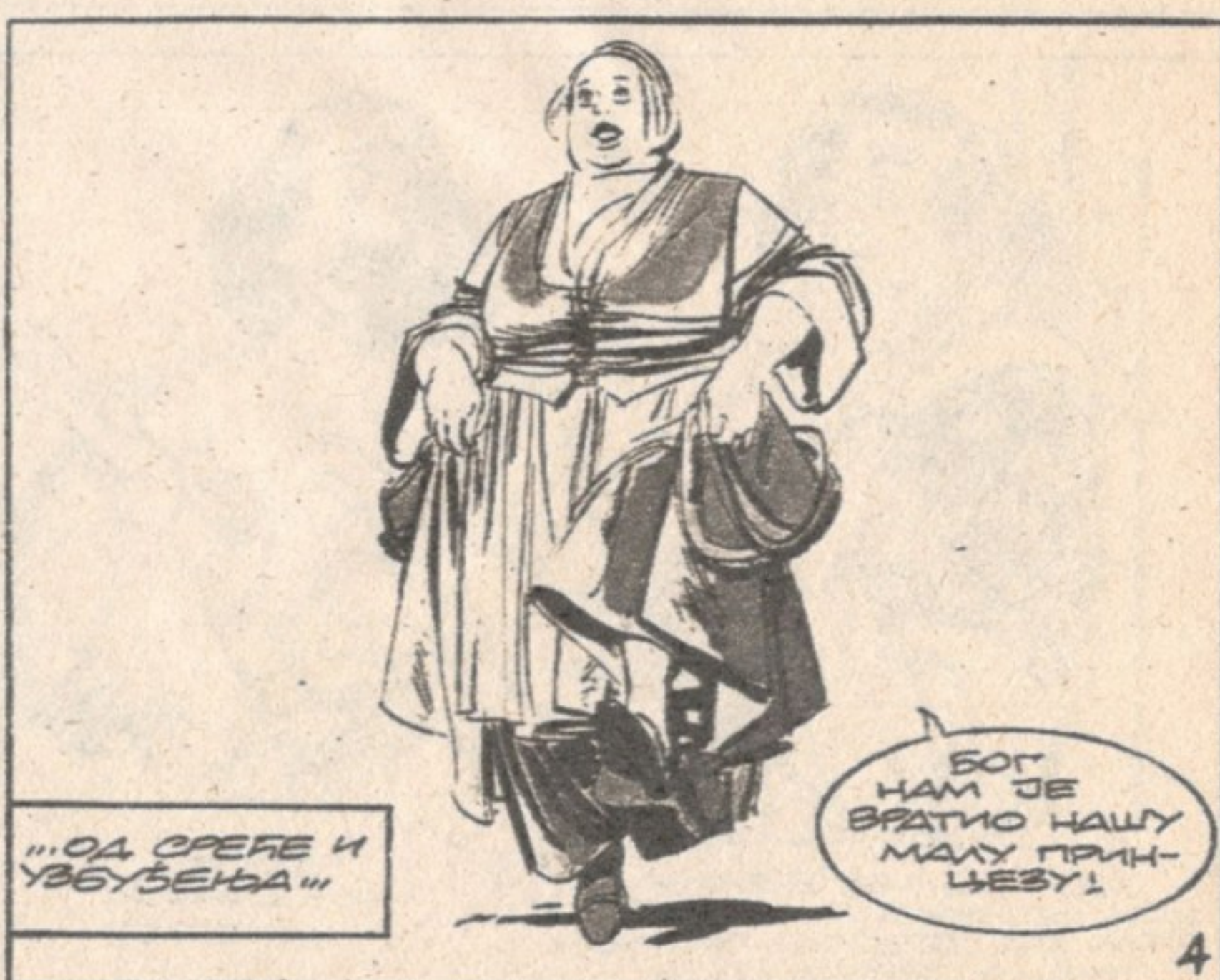
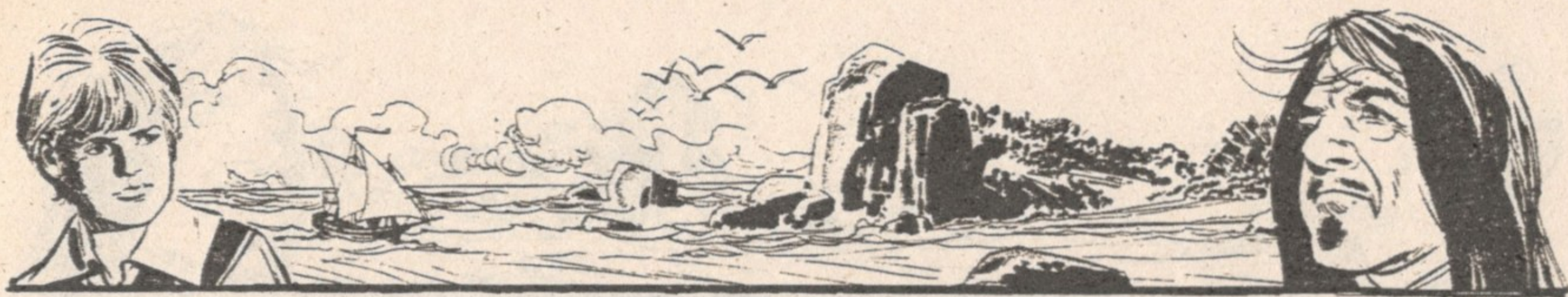
ПОД
НЕУМОЉИ-
ВИМ ЗРАЦИ-
МА СУЊА,
КОЛА
СУ СЕ
ПРИБЛИ-
ЖАВАЛА
САНТЈАГУ...

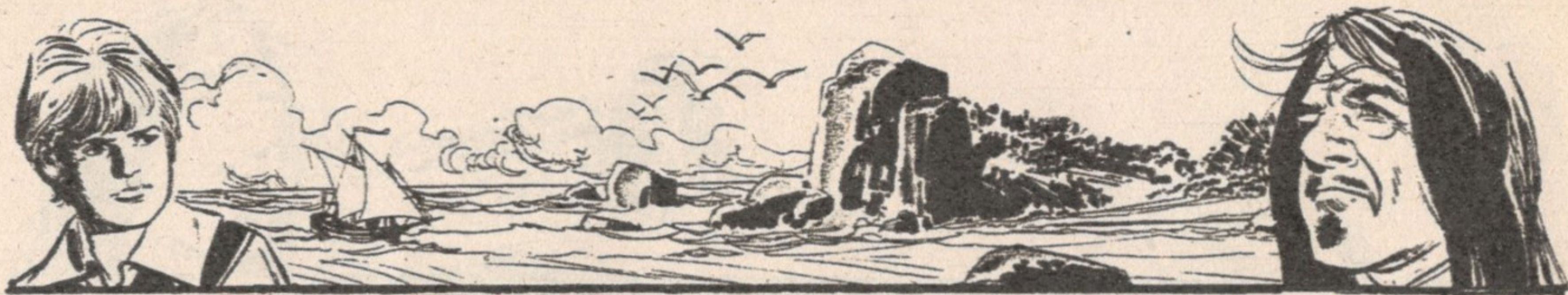

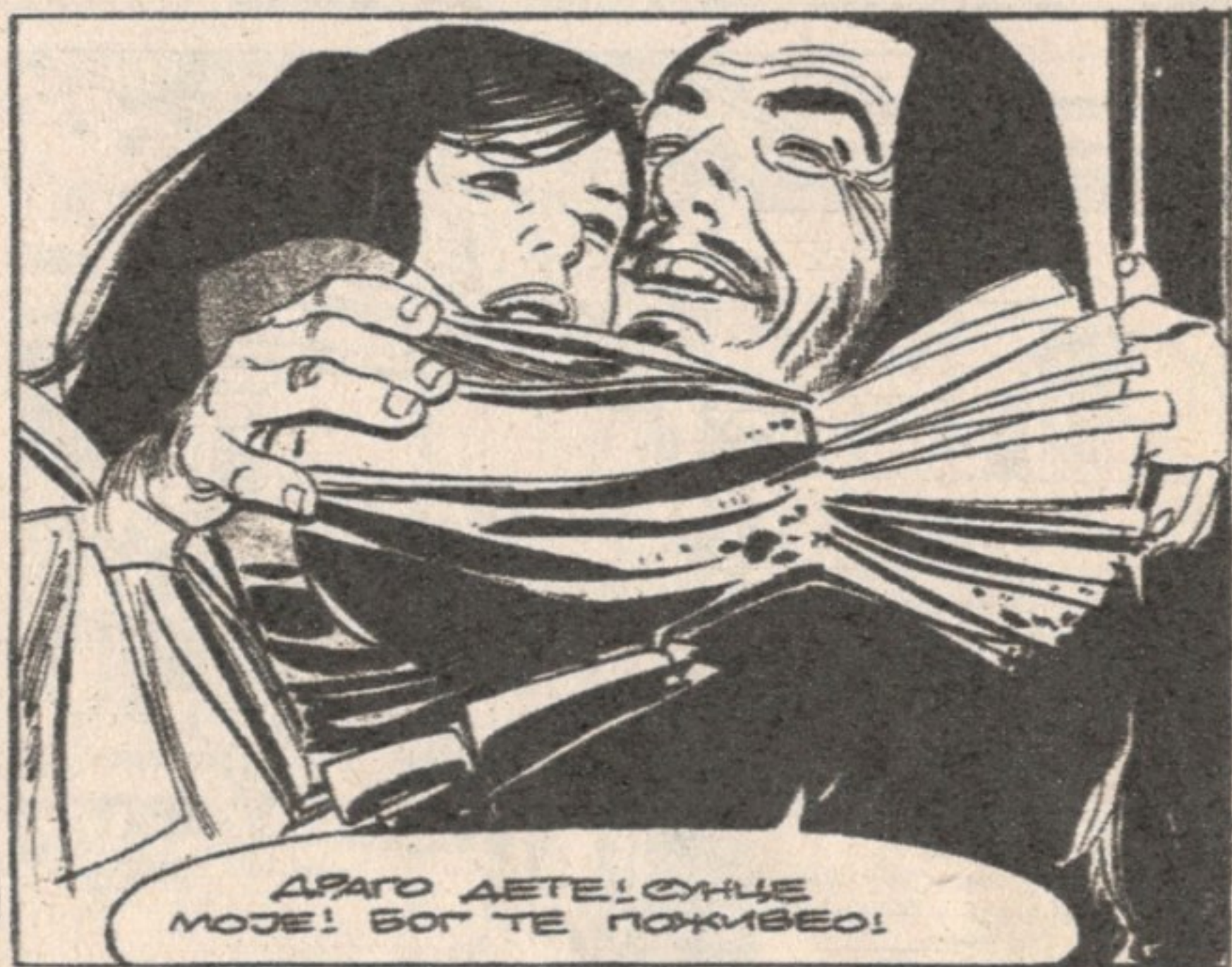
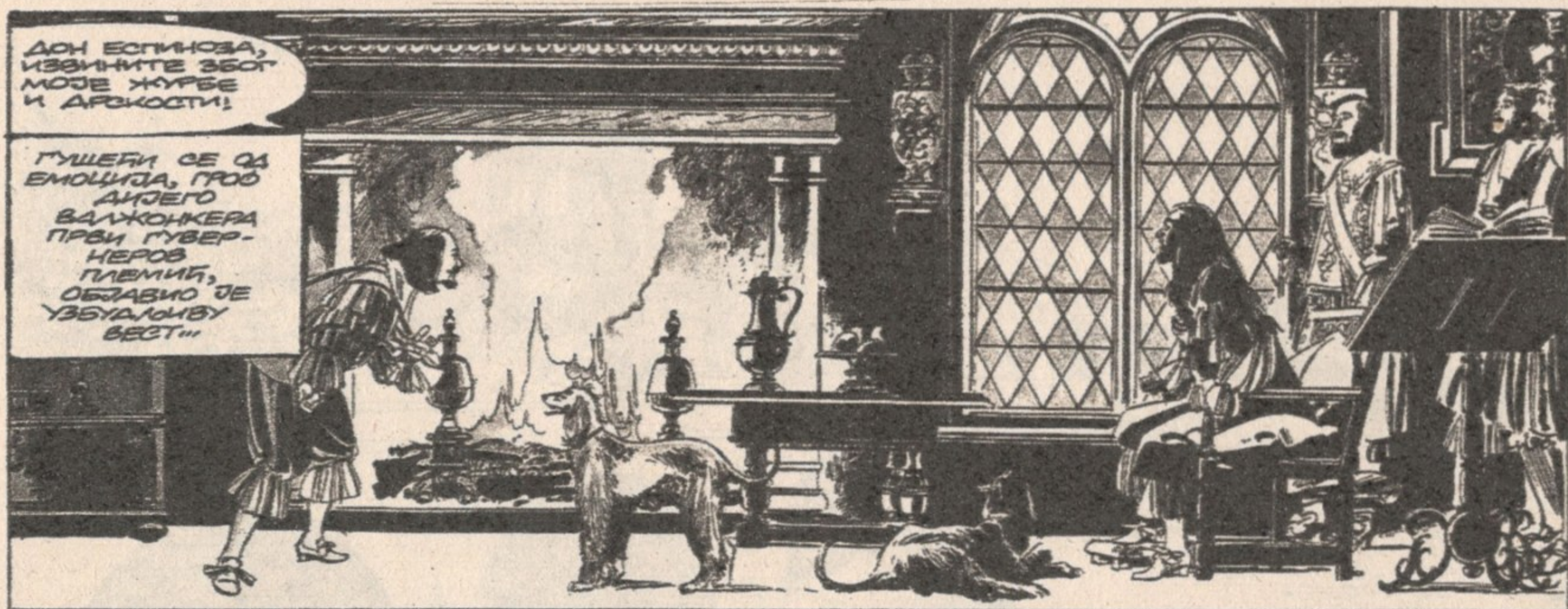
ТРАЖИТЕ
ПРИЈЕМ КОД
ГУВЕРНЕРА? КАК-
ВА ДРЕКОСТ! НА-
СТАВИТЕ ПУТ, СКИТ-
НИЦЕ! АКО ВАС ГУ-
ВЕРНЕР СПАЗИ,
ТЕШКО ВА-
МА!

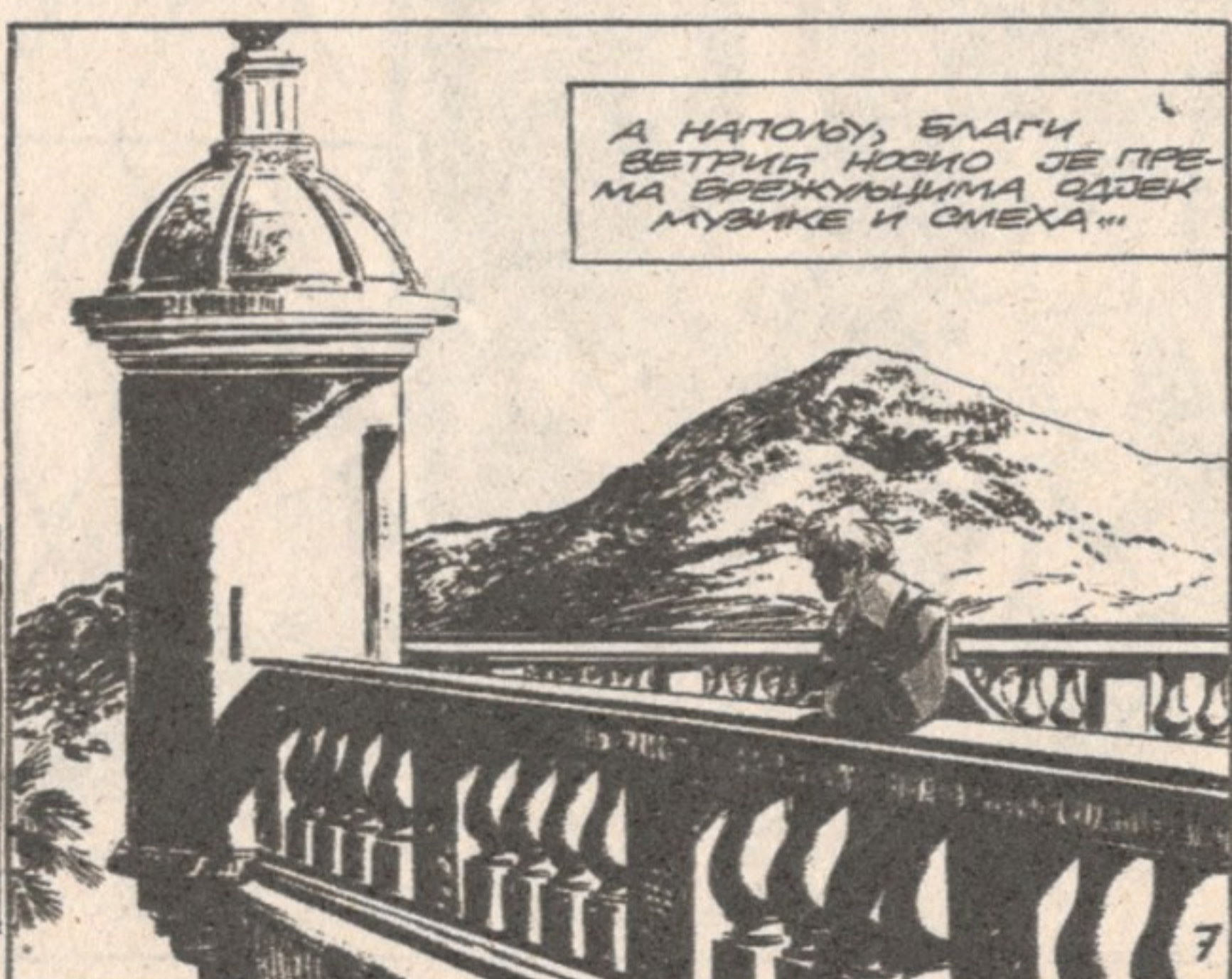
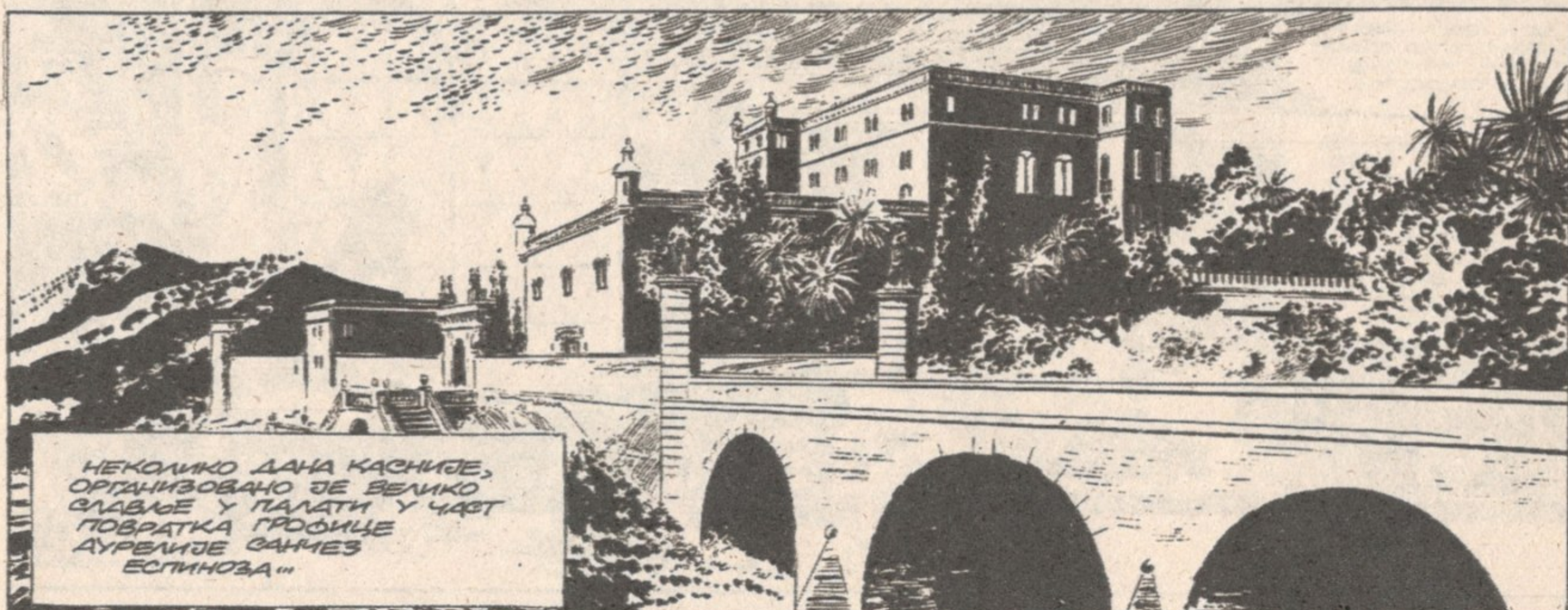

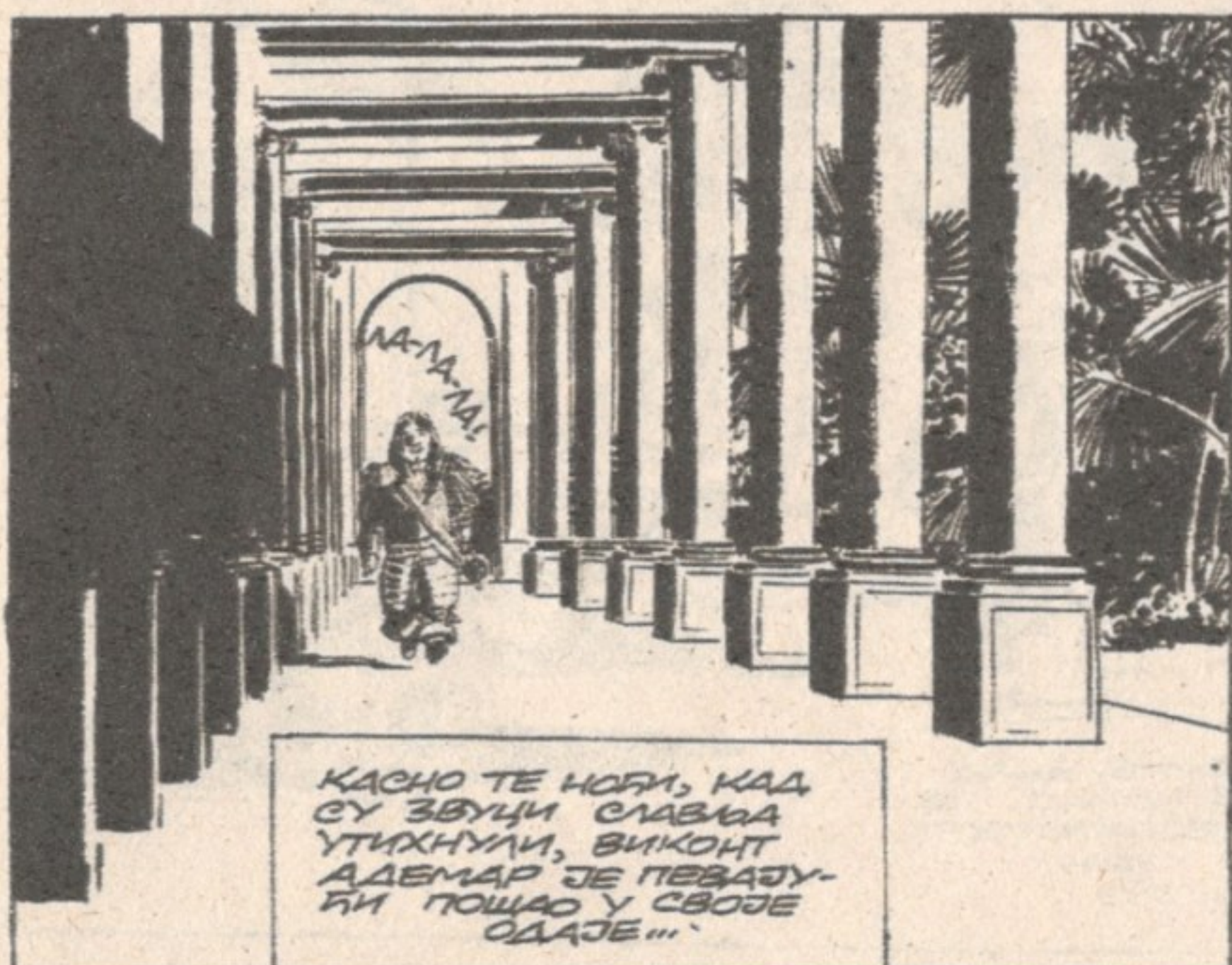
НЕ МОЖЕМО
ИХ УБЕДИТИ ДА НАС
ПУСТЕ! ИДЕМО НА СПО-
РЕДНУ КАПИЈУ! МОЖДА
ЈЕ НЕКО ДА ПРЕПОЗНА
ГОСПОДИЋУ!

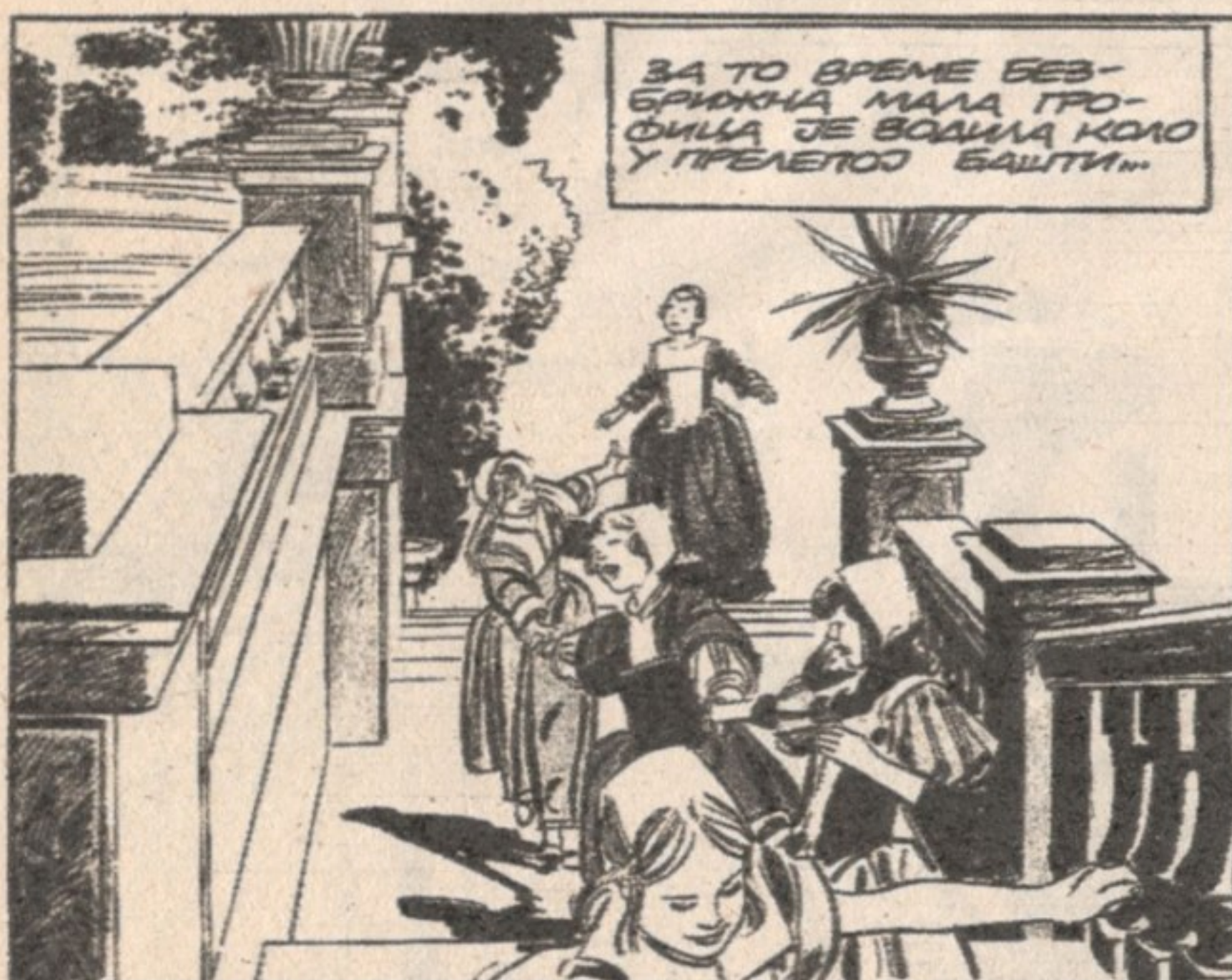

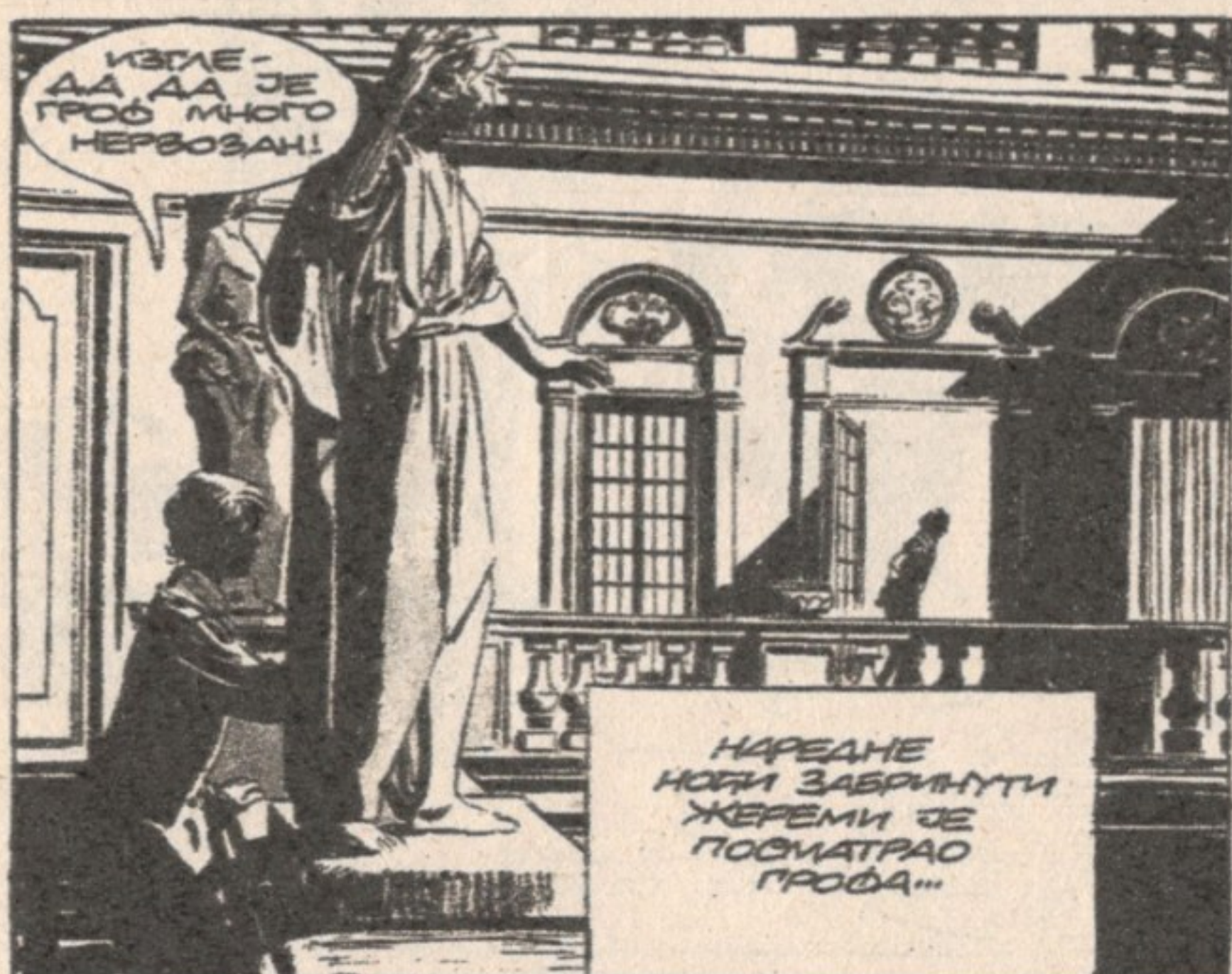

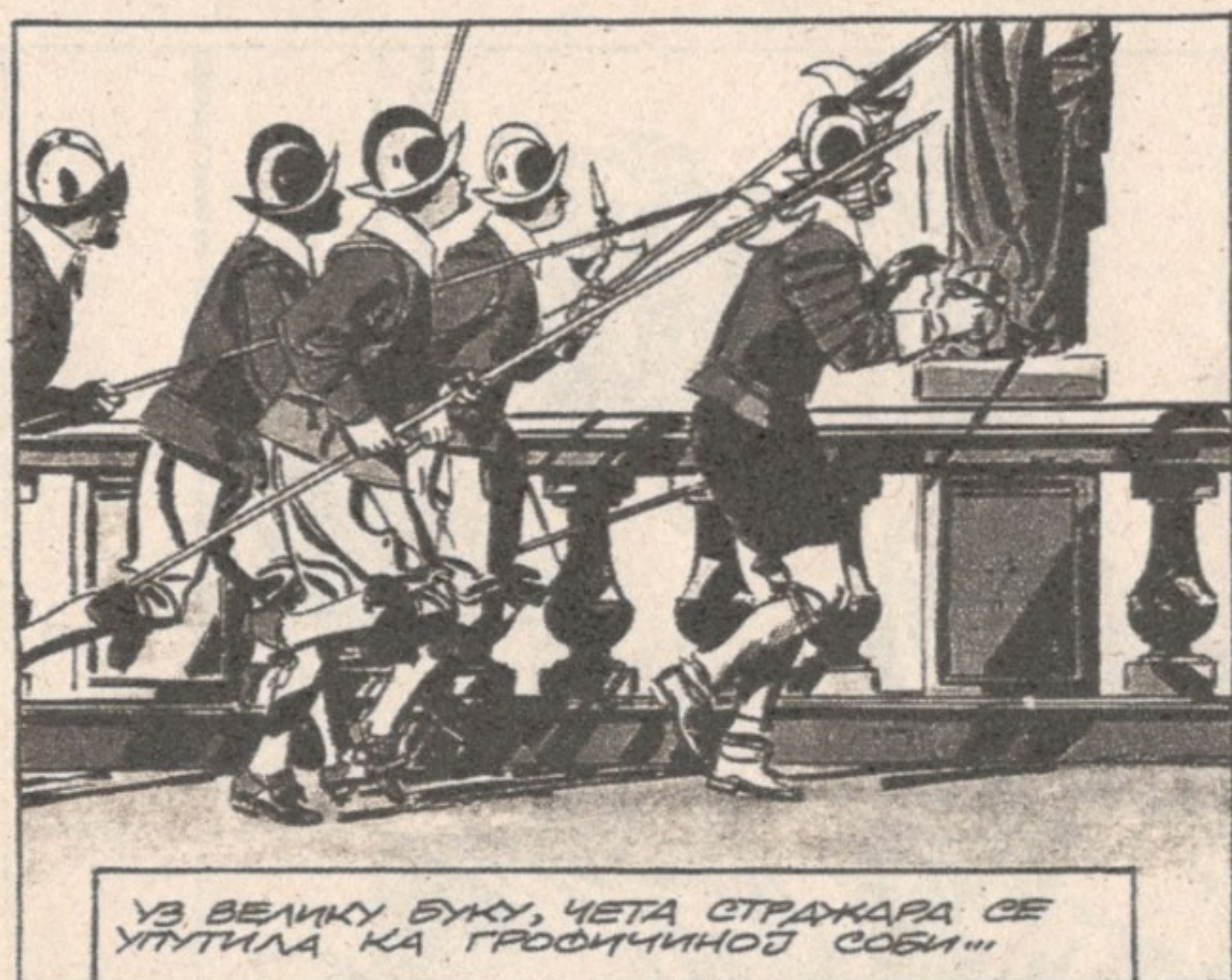

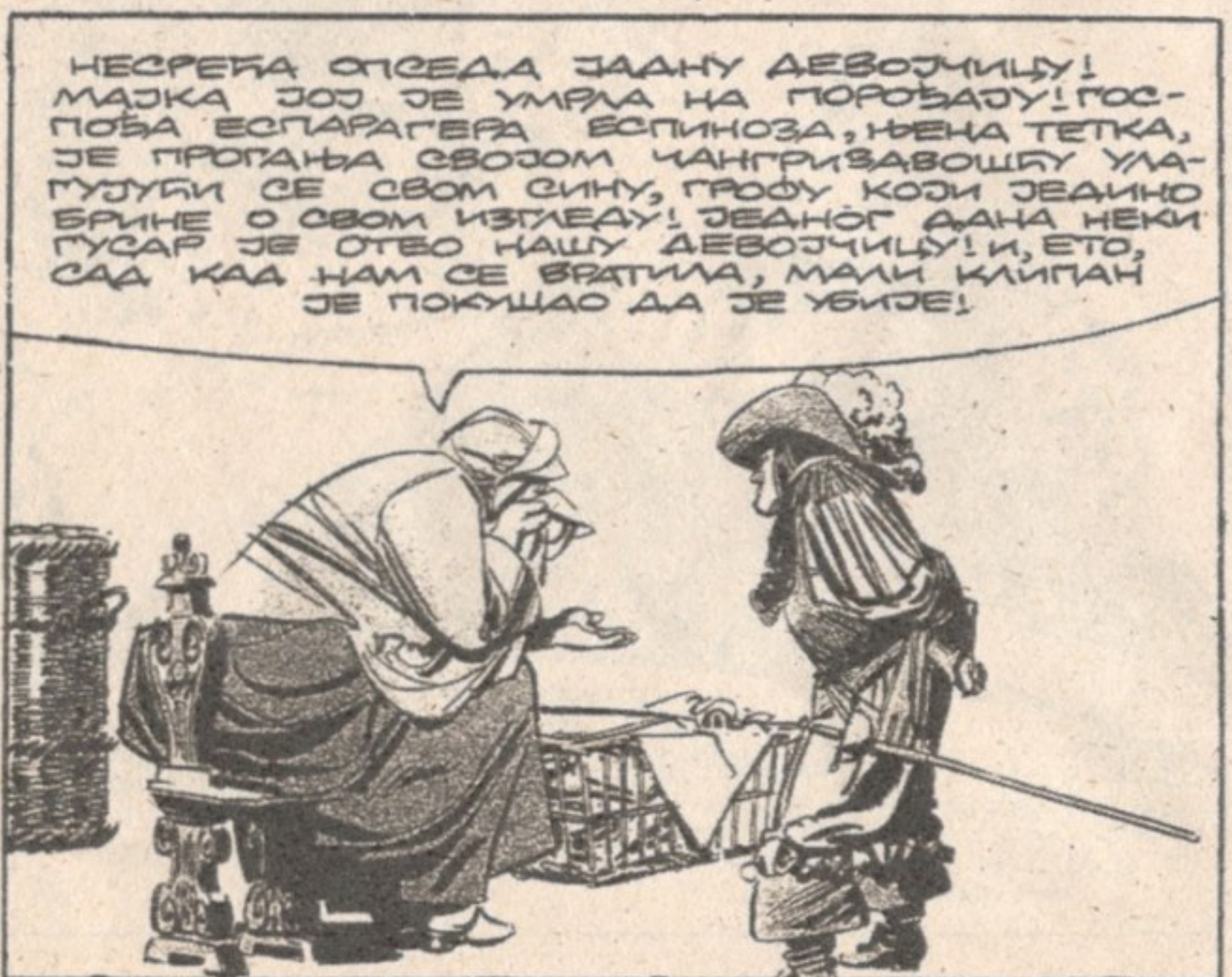
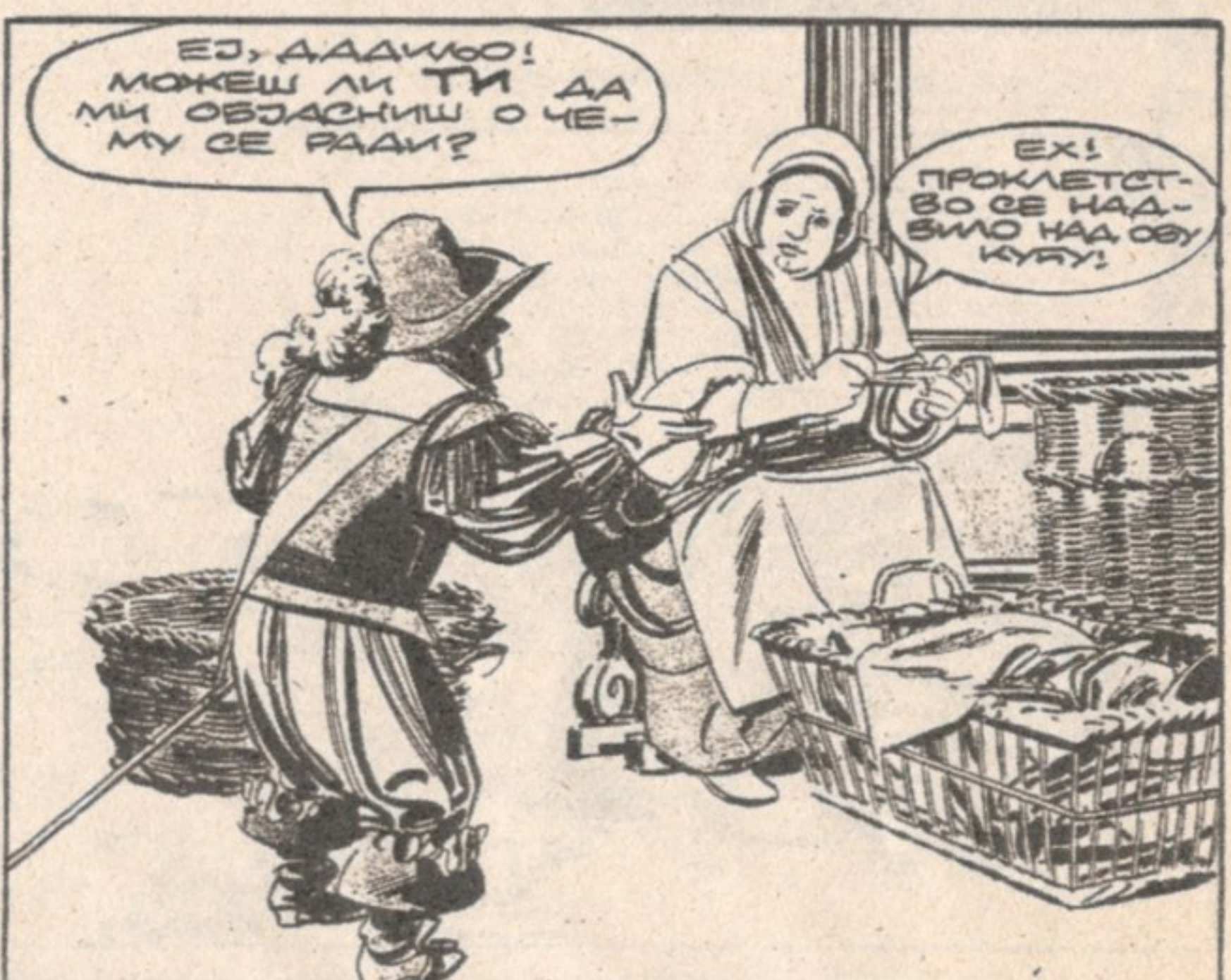

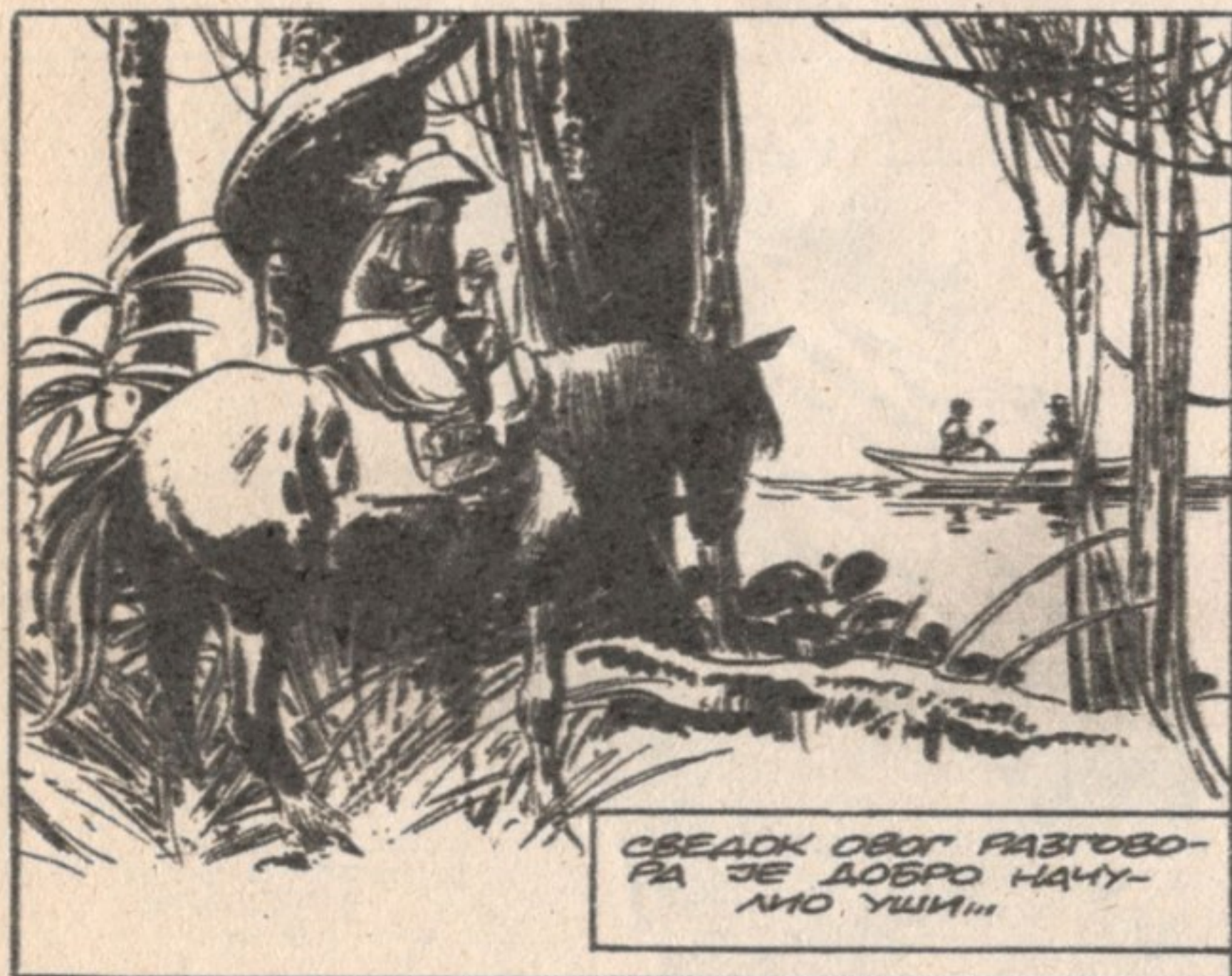
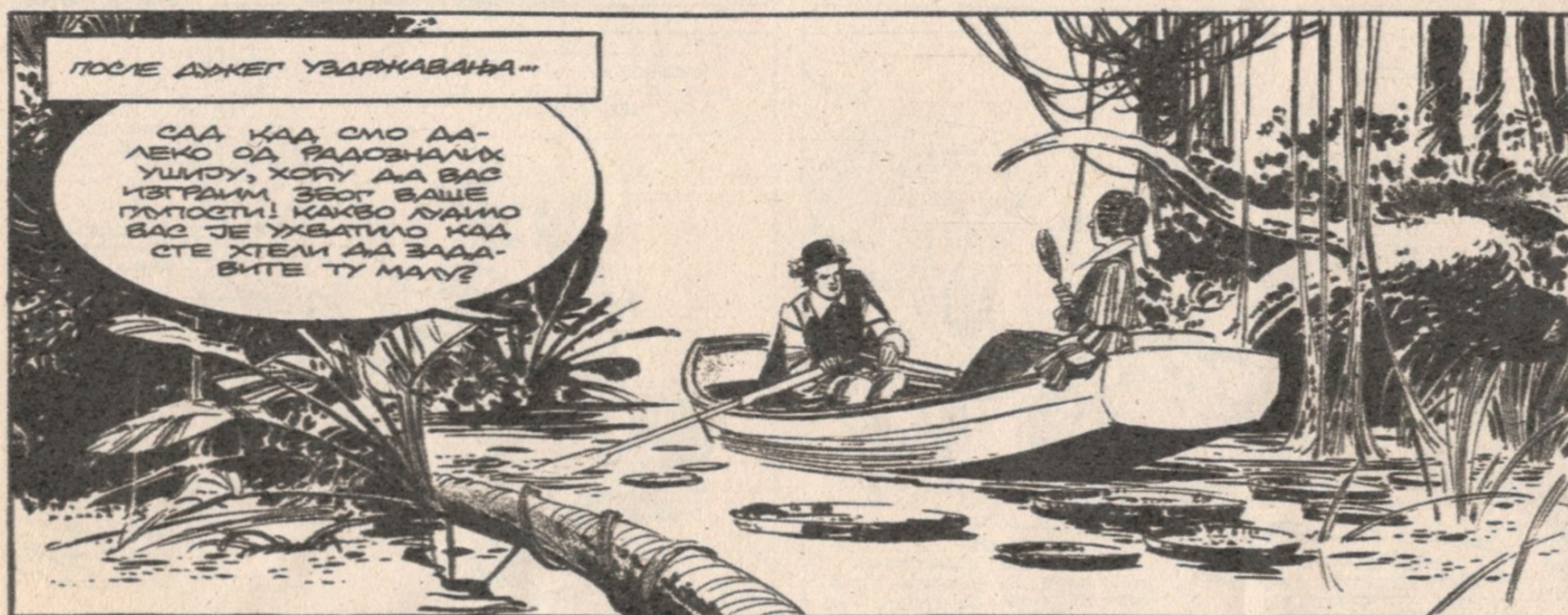
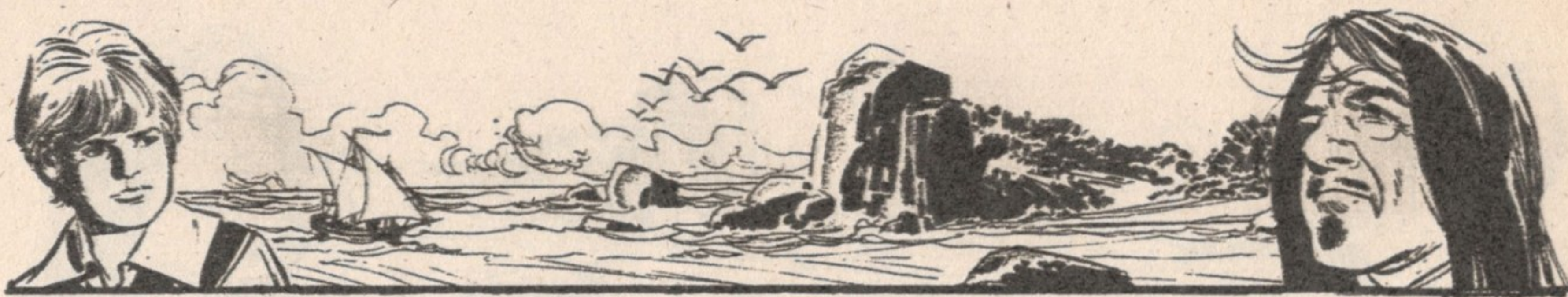

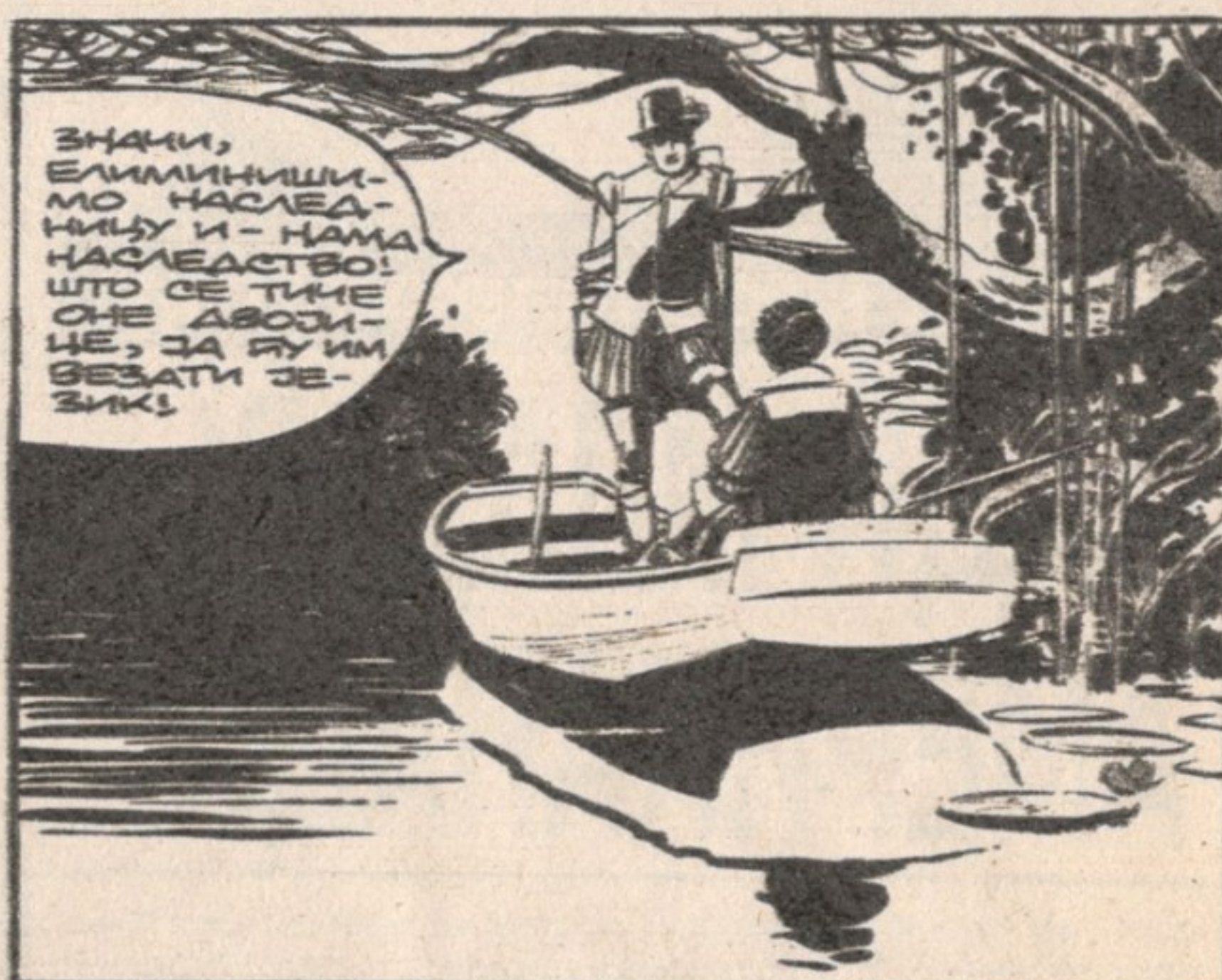

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

Певач
Марк
Марк
је један
од идола
америчких
тинејџера

Шетња кроз психологију

ЈАДИ МЛАДИХ АМЕРИКАНАЦА

Шта вас мучи и забрињава у последње време? Ово питање је постављено америчким тинејџерима (од 14 до 17 година) у једном обимном истраживању спроведеном прошле године. Ево најчешћих одговора (сврстаних у ранг-листу према учесталости):

1. Брине ме како ћу да зарадим новац (други податак добијен овим истраживањем показује да млади Американци узраста од 17 година зарађују у просеку 93 долара недељно радећи разне послове после школе или на други начин — џепарац и слично)

2. ... загађеност ваздуха и воде на нашој планети
3. ... да ћу добити сиду
4. ... да нећу постићи успех у животу
5. ... да нећу успети да се упишем на колеџ
6. ... то што узимам дрогу
7. ... да ћу можда морати да се борим у рату
8. ... помисао да ћу морати да идем сваки дан на посао
9. ... да ћу бити жртва криминала
10. ... помисао да ћу се и ја једног дана развести
11. ... да ће моји родитељи изгубити посао
12. ... да ћу остати у другом стању (наравно, девојке)
13. ... то што претерано пушим и пијем
14. ... да се нећу удати (оженити)
15. ... помисао да ће се моји родитељи развести

НЕКИ ТО ВОЛЕ ЉУТО

ПАПРЕНЕ,

Гладић Хеч у Њу Мексику уопште не би био вредан помена да се у њему, једном годишње, не одржава Фестивал љутих папричица (феферона). Њу Мексико је највећи северноамерички произвођач ове биљчице, а Хеч нека врста гурманске Пете авеније.

Кад одгајивачи из Хеча кажу да ће се у сезони 1993/1994. јести те и те врсте феферона, онда је то тако и никако другачије. Колико да не би било забуне у погледу њихове изузетности, тамошње папричице добијају искључиво „педигрирана“ имена: Еспањола, Њумекс, Џо Паркер, Рио Гранде 21...

Астронаут, диригент, председник

Једном речју, љуте паприке постале су уносан бизнис и то не само у Хечу. Американци су тек недавно открили оно што ми знамо одвајкада: ништа слађе од папрено љутог. Број мексичких ресторана се у САД од 1985. до 1992. удвостручио, док је пораст броја ресторана у којима се служе жестоко зачињена индијска и уопште оријентална јела још већи. Укратко, пред папричицама је светла будућност.

Ко воли љуто, зна како је. Кад једном заволиш, овисан си заувек. Они који не воле, не разумеју, а уз то још и живе у заблуди да љуте папричице и зачини оштећују слузокожу уста и уништавају чуло укуса. Истина је сасвим супротна. Хемијска супстанца капсаицин, која се налази у љутим паприкама, везује се за квржице чула укуса чинећи их још осетљивијим на мирис и укус хране.

Ватрени љубитељ љутог не воли, он просто скапава. У ту категорију свакако спада и амерички астронаут Вилијем Леноар. Године 1982. Леноар је одлетео у космос, али тек пошто је NASA удовољила његовом изричитом захтеву да у свемирски јеловник уврсти омиљену му врсту отровно љутих „халапењоса“. Три године касније NASA је и званично признала да се од тада на астро-менију обавезно налази и изванредан број врло љутих јела.

Један од највећих светских диригента Зубин Мехта лич-

но у врту своје куће у Лос Анђелесу гаји три врсте љутих папричица (кајене, серано и хабанеро). Самлевене у прах, обавезно их, кад год путује, а путује често, носи са собом у посебним сребрним кутијицама од којих се никад не одваја. Зна се у какве ресторане залази човек као што је Зубин Мехта и каква се храна у њима служи, што диригенту, међутим, никада не смета да свако јело зачини с нешто мало домаће узгојених отров-папричица.

Фефероне је обожавао и први амерички председник Џорџ Вашингтон и то до те мере да их је, у ретким слободним тренуцима које није трошио на стварање Сједињених Америчких Држава, такође лично узгајао.

По принципу да је све што је уистину значајно давно откривено, и љуте паприке су, још пре осам векова, открили Астеци који су их назвали „чили“ и још се потрудили да их, према степену љутине, сврстају у пет група, од скромно љутих до убибоже љутих. Та се класификација учинила недовољно прецизном фармакологу Вилберу Сколвилу који је 1912. створио сопствену скалу за мерење љутине папричица и осталих папрених ствари.

Открили их Астеци

Биолог Бен Вилалон, стручњак за патологију биљака са тексаског „А & М“ универзитета и дан-данас се служи Сколвиловом скалом на којој су љуте папричице и зачини овако сврстани: на првом месту, ал' отпозади (0

ПЕДИГРИРАНЕ, НЕОДОЉИВЕ

**Ништа слађе од
убибоже љутог?
Тачно, кажу не-
ки, а остали би
могли да, с вре-
мена на време,
зажмуре и про-
гутају – јер је ја-
ко здраво...**

поена) налазе се слатке паприке, следе љуте халапењо папричице (3.500–4.500 поена Сколвилове скале), табаско сос (30–50 хиљада Сколвилове скале) и најзад, најљуће од свих божански љутих, мексичке хабанеро папричице (рекордних 300 хиљада поена Сколвилове скале).

Истраживања показују да је љубав према изразито љутом здрава. Свеже зелене паприке богатије су витамином С од лимуна, а такође садрже и велике количине витамина А и беланчевина. Штавише, тајландски научници установили су да капсаицин, хемијска супстанца коју

садрже љуте паприке, значајно умањује могућност појаве угрушака у крви. Маст чији је основни састојак капсаицин успешно се користи и у лечењу извесних врста херпеса.

Пажња: општа опасност!

Добро, нек' су неким љуте папричице неодољиво укусне, а за све остале доказано здраве, ипак, шта је то што људско биће нагони на љуте папричице?

Једно од могућих објашњења односи се на начин на који људски мозак реагује на љуто. Кад год капсаицин дође у додир са нервним завршцима на слузокожи језика и непца, такозвани неуротрансмитери преносе до мозга поруку која отприлике гласи: „Општа опасност!“ На дат знак узбуне организам прелази на режим ванредног стања: срце почиње убрзано да куца, уста да луче пљувачку, желудац да вари; најмања естетска последица читаве ствари је да дотична особа почиње неумерено да се зноји.

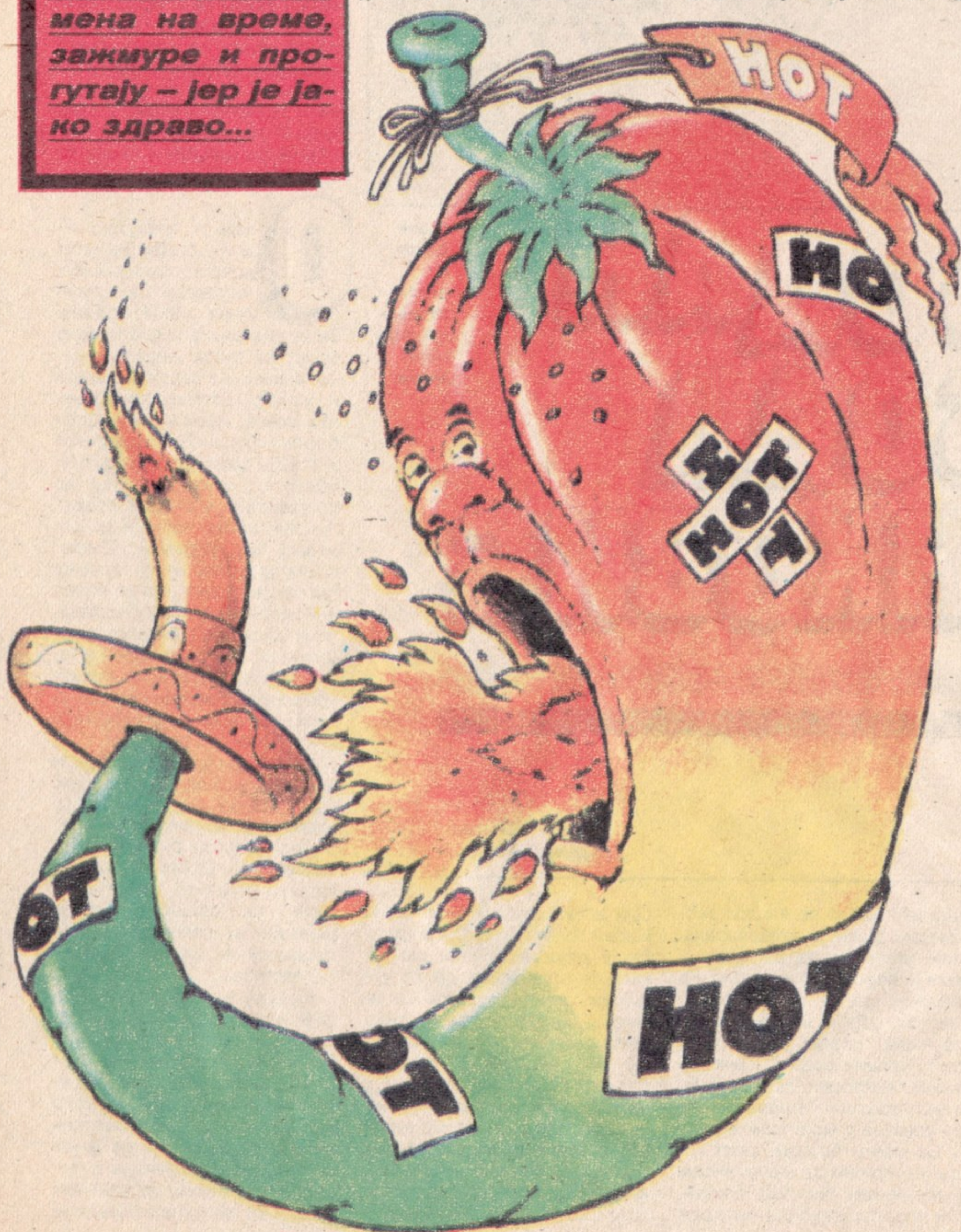
Једном речју било би грозно да мозак, како то објашњава психолог Пол Розин са Универзитета Пенсилваније, навалу толике количине љутог не тумачи као опасност и да, у жељи да се одбрани, не лучи хормон ендорфин, хемијску супстанцу која је нека врста природног лека против болова.

Е, сад, пошто љуте папричице у ствари нису никаква опасност по мозак, сваки пут кад заклету поклоник љутог прогута љуто, учинак је исти као да је самом себи убризгао скромну дозу не нарочито јаке дроге, ал' ипак дроге. При сваком следећем залагају мозак надражај љутине „преводи“ у навалу бола, а то га наводи да лучи додатну количину ендорфина. Залагај по залагај и дотична особа доспева у стање претеране ведрине, односно еуфорије.

Што се љутих папричица тиче, све је, дакле, јасно, па и на први поглед необјашњива појава да су извесни људи склони да једу све љуће и љуће љуте папричице, тако рекућ' све док не падну у несвест.

Најљућа папричица на свету? Па, максички хабанеро који успева једино на југу Мексика, у Јукатану. Како се осећа човек кад њу поједе? Супер. Или, како је то описао један тамошњи узгајивач: „Имате осећај да вам се глава одвојила од тела“.

М. Илић

ДЕТЕ
ЈЕ
ОТАЦ
ЧОВЕКА

КАД
САМ
БИО
МАЛИ:

СЛОБОДАН БОДА НИНКОВИЋ

Мали
Бода
и
шест
година
старији
мали
Љуба

Снимио:
Градимиr Алексић

Рођен сам у Смедереву 1956. као друго, односно млађе дете у породици Нинковић. У ствари, ја сам трећи по реду јер је моја прворођена сестра умрла још као беба. Једном — имао сам тада дванаестак година — гледали смо мама, тата, мој брат Љуба и ја преко телевизије неки фестивал и узгред причали онако свашта без везе кад је мени одједном пало на памет да питам

шта је то било са нашом сестрицом. Мама је заташавала, није хтела ништа да каже, а тати је вероватно излетело, не верујем да је тако стварно мислио: „Да је Ванкица остала жива, питање је да ли би се ти уопште родио“. Пинг! Ја значи, постојим захваљујући неком другом! Те речи остале су урезане у моје памћење.

Са мојим братом, шест година старијим од мене, нисам у детињству био баш близак. Он је већ кренуо у школу док

сам ја био сасвим мала беба. Нисам имао појма. Он је имао своје друштво у које сам ја касније покушавао да се укључим, али без успеха. Он је много читао, о свему знао много више од мене, машта му је фантастично радила. Стално се нечим бавио и у његовом космосу за мене није било места. Уз то му вероватно није било мило што се у породици појавио још неко, па он више није јединац, а дуго је био сам, пажен и мажен.

Да ћу икада бити глумац није ми падало ни на крај памети. Привлачио ме је спорт. „Палио“ сам се да ћу бити фудбалер. Почео сам чак и да тренирам у једном клубу, међутим, врло брзо сам схватио да бих морао да жртвујем своју слободу коју сам ценио изнад свега и идеја о фудбалу је пала у воду. Љуба се већ увелико бавио музиком. Њојима је слушао Радио Луксембург и скидао неке ствари, а пошто смо спавали у истој соби, ја сам, хтео-не хтео, морао и сам у томе да учествујем. Е, сад сам почео да се палим на ту музику, али невоља је била у томе што нисам знао да свирам. У почетку тајно, криомице, узимао сам братовљеву гитару и тада се појавио проблем: још раније, бавећи се спортом, приметио сам да ми је лева страна активнија од десне и, кад сам први пут узео гитару у руке — све ми је било контра! Није долазило у обзир да мењам Љубине жице. Таман посла! И, до даљњег — ништа од свирке.

Онда је пресудио један догађај на мом првом самосталном летевању са другарима 1972. године. За време ручка чујем ја како преко разгласа најављују неко такмичење певача аматера и, између осталих пријављених имена, чујем и своје: Слободан Нинковић, Смедерево! У ћошку седе моји другари и урлају од смеха. Они су ме пријавили и, у ствари, обавили онај посао за који ја још нисам био спреман. Дакле, одем ја на ту неку музичку пробу да видим шта се збива и — одаберем песму Леа Мартина „Одисеја“. Знао сам нешто мало текста, рефрен и то, али не све. Момци из оркестра ми издиктирали остатак, ја запишем на неку папирну кесу и — у шатор да вежбај.

Те вечери на кошаркашком игралишту било је, мислим, хиљаду и по људи. Изађем ја наравно с фрком, отпевам и, богами, народу се то прилично свидело. Добијем ја другу награду публике, неке чоколаде и још свашта, и, што је најважније, две фотографије пошто су ме сликали за време наступа.

Када су видели те фотографије и моје огромно одушевљење, моји родитељи су били прилично у паници. Зар и овај?! Као млађе дете, носећи бреме свега што је радио мој старији брат, већ заражен музиком, требало је да ја испуним жељу родитеља и посветим се неким озбиљнијим стварима. Међутим, почело је

БИОГРАФИЈА

СЛОБОДАНА БОДЕ НИНКОВИЋА, музичара:

Ако ћемо рачунати оно певање у Макарској, онда почетак музичке каријере пада 1973. Те исте године у Смедереву се појавио Никола Караклајић и за ту прилику група „МБЈ“ у којој су били Мара, Бода и Јадранка скидали туђе ствари. После је Бода у групи „КАМЕНИ ЦВЕТ“ певао и свирао блок флауту и онда су већ изводили неке своје ствари. „ПСЕУДО ПАНК ЦИРКУС ГРУПЕ ОПС“ основана је 1976. и ту Бода ради свашта: свира гитару (натрашке), пева, компонује, на пример „Taksi rock'n'roll“, „Телевизија“, „Госпођица Илић“, „Блуз гуз“ и тако даље, све до августа 1980. а онда се наставља...

СЛОБОДАНА БОДЕ НИНКОВИЋА, глумца:

Почео сам студије глуме 1977. у класи Миленка Маричића, са Мирјаном Карановић, Тихомиром Арсићем, Љиљаном Благојевић, Стелом Ђетковић и Лепомиром Иаковићем; онда се, после месец дана, нешто увердио, отишао у Смедерево по неки кофер и на Академију се вратио 1984. у класу Владимира Јеетовића, па ту и дипломирао са Милорадом Мандићем-Мандом, Мирјаном Јоковић, Весном Тривалић, Драганом Бјелогрићем и Дарком Томовићем.

Прва улога (аматерска) био је онај стражар у „КРАЉУ ИБИЈУ“, а од 34 улоге (професионалне) често игра неке животиње, као рецимо Вука у „ЦРВЕНКАПИ“ или Змаја у „ВАСИЛИСИ“. Ускоро ће, на пример, бити и Лав у „ЧАРОВЊАКУ ИЗ ОЗА“.

Велики Бода члан је малог позоришта за још мању децу — „БОШКО БУХА“.

прилично катастрофално: у техничкој школи преу годину сам понављао! Али, за то време сам се максимално забављао. Организовао сам неке приредбе, имитирао професоре, певао, свирао и, наравно, добијао кечеве. Упишем затим гимназију, кренем и — будем врло добар. Дођем до друге године, кад, те јесени дође у Смедерево Никола Караклајић да прави емисију „Вече уз радио“. На брзину направим бенд — звали смо се „МБЈ“, Мара, Бода и Јадранка, и ја се ту први пут представим као свирач. Свирао сам гитару контра, ски-

дао акорде, све живо. Е, тад ми је Љуба први пут помогао. То се све мени дефинитивно допадне и ја дефинитивно решим да се бавим музиком.

И онд крену проба, лудирање, чудо једно! На несрећу, у тој другој години гимназије разредни старешина ми буде Радомир Недељковић, Раде Коњ, који је већ био заслужан што је мој брат морао да напусти смедеревску гимназију и пређе у Београд, пошто су за њега сви дечаки са дугим косом били његови, Радетови, смртни непријатељи и који је био веома задовољан што сам ја почео да ређам

изостанке и што ће он среди-ти још једног Нинковића. „Но, соколи, не мора свако да заврши школу“ — говорио је — „постоји занат, треба бити поштен према себи, признати, а не као овај Нинковић који овде само губи време...“. И, ја опет паднем годину. То је коначно моје родитеље довело до очаја јер више нису знали о чему се ради.

Поново упишем другу годину, наставим да свирам и — први пут долазим у контакт са позориштем. Као група, радили смо сонгове за представу „Краљ Иби“ у Смедереву и, на једној проби, кад нису до-

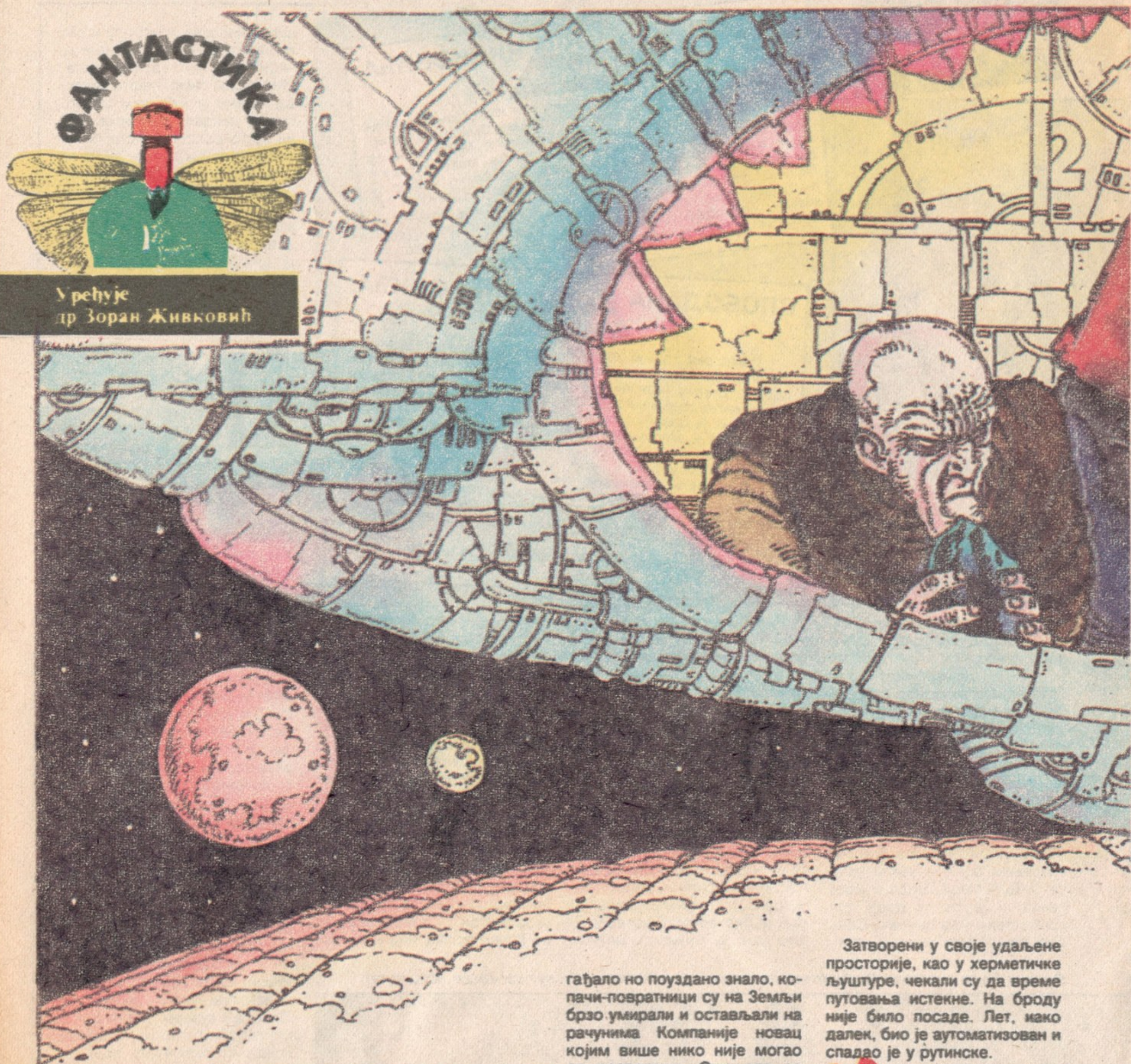
шли неки момци који су играли неке стражаре, упаднем ја, чисто да би проба текла. Имао сам тамо нешто ситно да кажем и кад сам рекао, сви су умирили од смеха. Мени се то допало да стојим на сцени и да људи реагују на то шта ја радим. И, богами мало помало, ја сам остао у представи и као живи музичар и још сам играо неке грдне ликове, неке министре финансија, шта ли! Правили смо хаос, живели, онако, сто посто, уопште, максимално се проводили.

Идуће године добијем ја једну од главних улога у Макијавелијевој „Мандраголи“, улогу Месеричеа. Испало је добро, добио сам чак награду као најбољи глумац аматер у Србији. Школа је некако ишла, али глума ме је потпуно ухватила. Кад сам завршио четврту годину гимназије, требало је да одлучим шта ћу даље. Наговорили су ме да се јазим на пријемни за Академију, али је то мени изгледало потпуно блесаво: шта ћу ја ту да нешто учим кад већ радим то што радим, и то знам да радим, и шта ће ми за то школа!? Међутим, ипак су успели да ме наговоре и ја, онако из зезања, изађем пред комисију, са неком брадурином, право из Смедерева, прво као Макијавелијев Месериче, после одрецитијем песму Момчила Настасијевића „Труба“ и најзад изведем импровизацију, у ствари, скинем Сарета Фантома из Смедерева. Е, људи, што се то допало комисији! Сарета смо ми скидали и за представе је он чиста инспирација. Мало шашкаст човек, али много духовит, тај Сарет, а у ствари, био је он само један од многих типова из града. У писменом раду на пријемном све сам то образложио, онда сам писао о односу глумца и осталих становника града, о томе шта сам ја све тамо радио и то се све њима допало. Ето, тако сам ја постао глумац.

Прошле су, дакле, године када сам се узалуд трудио да освојим место уз свог брата. Постао сам довољно велики и довољно свестан да сам ја — ја и без њега, и почер да правим свој сопствени свет. Онда је полако и он схватио да има брата који јесте личност за себе, са којим може да разговара, да се дружи, чак и да сарађује. У најновијој представи позоришта Бошко Буха „Чаробњак из Оза“ Љубина је музика, а ја играм Лаву.

Велики Бода и велики Љуба (разлика од оних шест година успут се негде истопила)

ГАЛАСТИКА

Уређује
др Зоран Живковић

Ратко Јанковић

ИЗБОР

Сваки узлет „Галактике“ значио је неки одлазак на Земљу. Некада је носила живе, некада оне који ће умрети, некада мртве. Правило је било, у низу грубих правила која су владала у рудокопима, да осуђеник на

смрт има право на погубљење на Земљи, да болесник има право да умре на Земљи, да умрли има право да буде сахрањен на Земљи.

Због нарушеног здравља и распусног живота коме би се одавали или из неких других разлога о којима се више на-

гађало но поуздано знало, копачи-повратници су на Земљи брзо умирали и остављали на рачунима Компаније новац којим више нико није могао да располаже. Сумњало се да су ове претеране смрти организовано дело Компаније. Ипак, о томе нико јавно није говорио.

„Галактика“ је према Земљи носила из рудокопа тројицу копача. Три осушена, згужвана људска лика на путу, боље рећи пречици, према смрти: Линског, Кристофера и Ваку.

У просторном броду који је уједно служио и за превоз полуперађене руде њих тројица нису имали воље да се срећу и разговарају. Успомене су им били мрачни хоризонти рудника, крици повређених, очај уплашених. Оно што су очекивали било је довољно тајновито да их натера на ћутање.

Затворени у своје удаљене просторије, као у херметичке љуштуре, чекали су да време путовања истекне. На броду није било посаде. Лет, иако далек, био је аутоматизован и спадао је у рутинске.

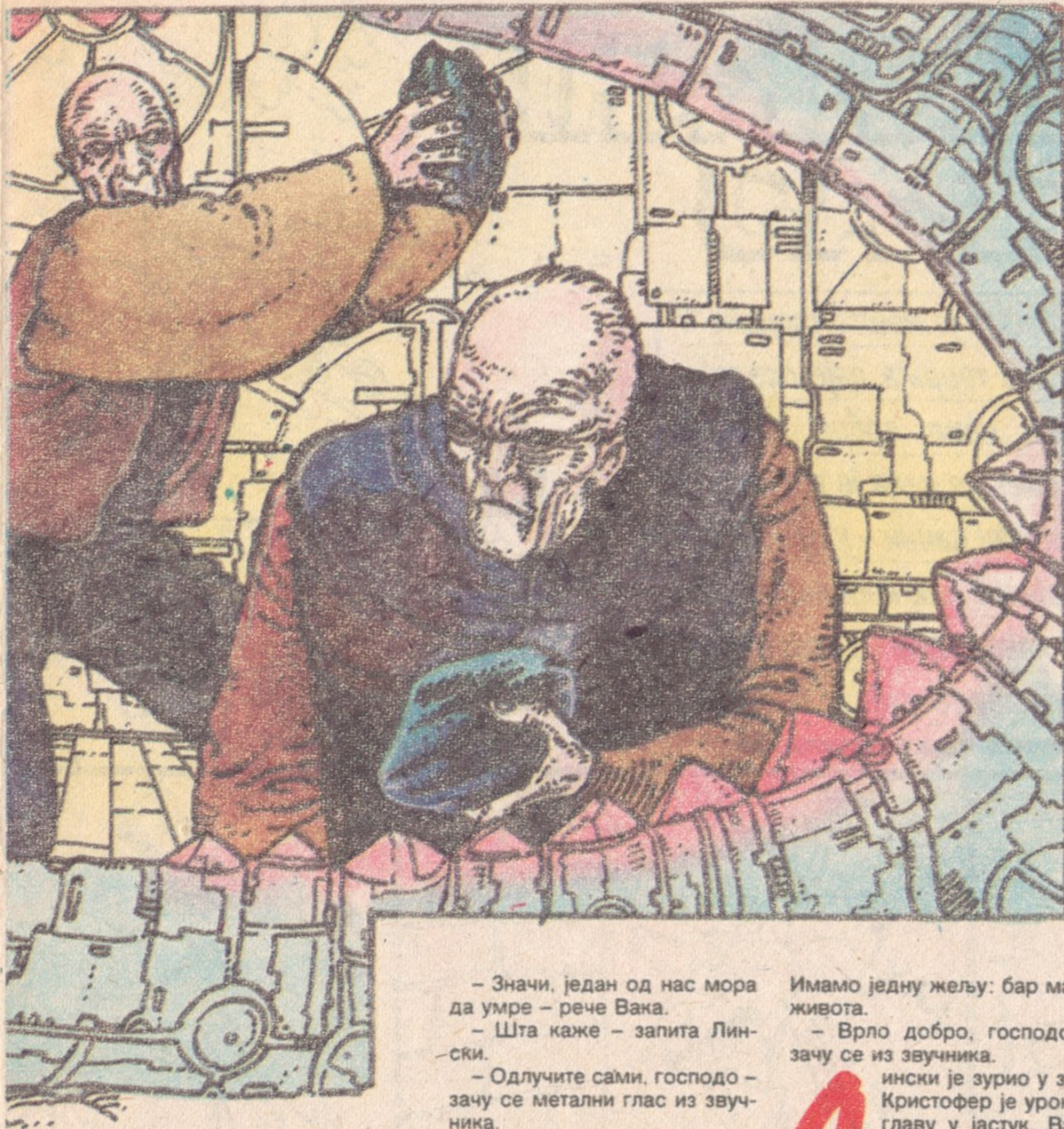
Срвена светлост неколико пута је надјачала све изворе осветљења у летелици. Следио је непријатан, испрекидан електронски тон високе фреквенције.

– Пажња! Пажња! Говори централни компјутер летелице „Галактика!“

Брод је и даље мирно летео вођен прецизним усмерењем компјутера.

– Сви путници летелице моле се да дођу у централну просторију ради важног саопштења!

Нико од путника није се ни померио. Лински је укочено зурio у зид, Кристофер је, главе уроњене у јастук, рукама притискао уши. Вака је нервозно, огрубелим прсти-

ма, развлачио кожу на набраном лицу.

– Наређујем окупљање у централној просторији! – забубњало је из звучника.

Кристофер је остао миран. Вака је бацио на звучник месингану ручку за закључавање врата. Лински је склопио очи.

Компјутер више није понављао наређења. Искључио је доводе ваздуха. Воштана, избраздана лица посивеше, издужише се, очи се разрогачише. Покрену их страх, бол у плућима, вакуум који их је стискао оловним прстима.

– Захваљујем на пажњи, господо – зачу се из звучника када су се дотетурали у централну просторију. – Господо, догодила се непријатна и, наравно, непредвиђена тешкоћа. Систем напајања брода енергијом и кисеоником је у квару. Брод „Галактика“ није у стању да на планету Земљу доведе сву тројицу путника. Расположиве резерве довољне су, уз највећу штедњу, за двојицу.

– Значи, један од нас мора да умре – рече Вака.

– Шта каже – запита Лински.

– Одлучите сами, господо – зачу се метални глас из звучника.

Три мртва лица погледаше једно друго. Погурена тела, смежурани прсти, безвољни покрети. Само су оштри, непомућени погледи одавали тајну: били су то рано остарели младићи.

Нико није оборио поглед, нико ни слово није прозборио.

– Шта тражи од нас – запита Лински.

– Нека компјутер одабере – промрмља Вака. – Ипак, не бих волео да то будем ја.

Кристофер, без речи, напусти одају.

– Морате брзо одлучивати, господо. Време истиче – чуло се из звучника.

За Кристофером собу напустише Вака и Лински.

– Господо, одлука? Господо...

Изненађени мук рачунара потрајао је само делић секунде.

– Компјутер брода „Галактика“ спреман да изврши одабир – зачу се метални глас. – Хоћете ли поставити услове избора, господо?

– Нико од нас нема услова – промрмља Кристофер. –

Имамо једну жељу: бар мало живота.

– Врло добро, господо – зачу се из звучника.

Лински је зурio у зид, Кристофер је уронио главу у јастук, Вака је развлачио кожу на лицу. Један од њих ће зачути када шкљоцне електрична брава на вратима и када клима-уређаји престану да зује. Избор је био на компјутеру. Машина је преузела на себе да пресуди.

Звучници у три удаљене просторије су оживели. Сваки од рудара чуо је гласове друге двојице.

– Нећу да умрем! – чули су Линског. – Седам година у смрдљивој рупи и сада смрт!

– Можда је овако и боље – равно је одзвањао Кристоферов глас. – Најгоре изгледам од све тројице... Ако компјутер по томе суди, мој је ре... Ипак, волео бих да још живим...

– Мајко, мајко, мајко – стењао је Вака. – Преживео сам рудник, дочекао повратак и сада... Има ли правде...

– Моје тело је најздравије, мишићи најчвршћи! Кристофер ће умрети на путу, Вака ће ноктима ископати кожу на лицу, танких је живаца, готово луд! – чули су и нервозне кораци Линског кроз кабину.

Глас Линског је одјекивао у

кабинама Кристофера и Ваке као слеп гнева, несувисла провала мржње према људима са којима је живео у страху за живот последњих седам година.

– Компјутер нам чита мисли, оголио их је и репродукује их кроз звучнике. Ипак је одлуку препустио нама – одјекивала је Кристоферова мисао.

– Компјутер нам чита мисли – зачу се и Вака. – Ако ја чујем њих, онда и они чују мене!

Лински је, као звер у кавезу, тумарао кабином. Хтео је нешто да одломи, да се дочепа тврдог предмета.

– Пре ћу ја вас него ви мене! Знам да је то завера слабића заједно са том проклетом машином... Не оба... Једнога само...

Сагнуо се до кофера и узео груби комад руде који је понео за успомену. Кристофер и Вака отворили су врата својих кабина и потрчали према централној просторији. Он је ишао полако, корак по корак.

Компјутер је искључио звучнике. Брод је био оаза тишине спремне за трагедију.

Лински је застао пред просторијом, а онда лагано отворио врата. Срце му је тукло од напора и страха. Није чуо шиштаво, старачко дисање. Заправо, није чуо ништа.

– Нека то буде Вака! – зачу се из звучника Лински.

Утрчао је у собу. Руке се склопише, притискоше, оборише га на под и почеше да ударају комадима руде остављене за успомену.

– Извршили сте дужност, господо. Честитам! – објавише звучници. – Желим вам пријатан и сигуран лет.

Учини им се да неприродни, весели глас електронских склопова крије тајновиту истину и поругу. Вака застаде. Кристофер се загледа у блиставе оков звучника.

– Он је био најмлађи и најјачи од нас. Најдуже би живео – рекао је Кристофер.

– Је ли нас то компјутер Компаније обмануо? – прошишта Вака. – Видео сам Линског пре две године у рудокопима. Чини ми се да су рекли да је изгубио слух у експлозији гаса у дубоком окну. Он није могао чути звучнике на броду!

Црвена светлост надјачала је остале изворе светлости. Зачуо се непријатан, испрекидан електронски тон. Из звучника је одјекују метални глас компјутера:

– Сви путници летелице моле се да дођу у централну просторију због важног саопштења...

Илустровао: Доброслав БОБ Живковић

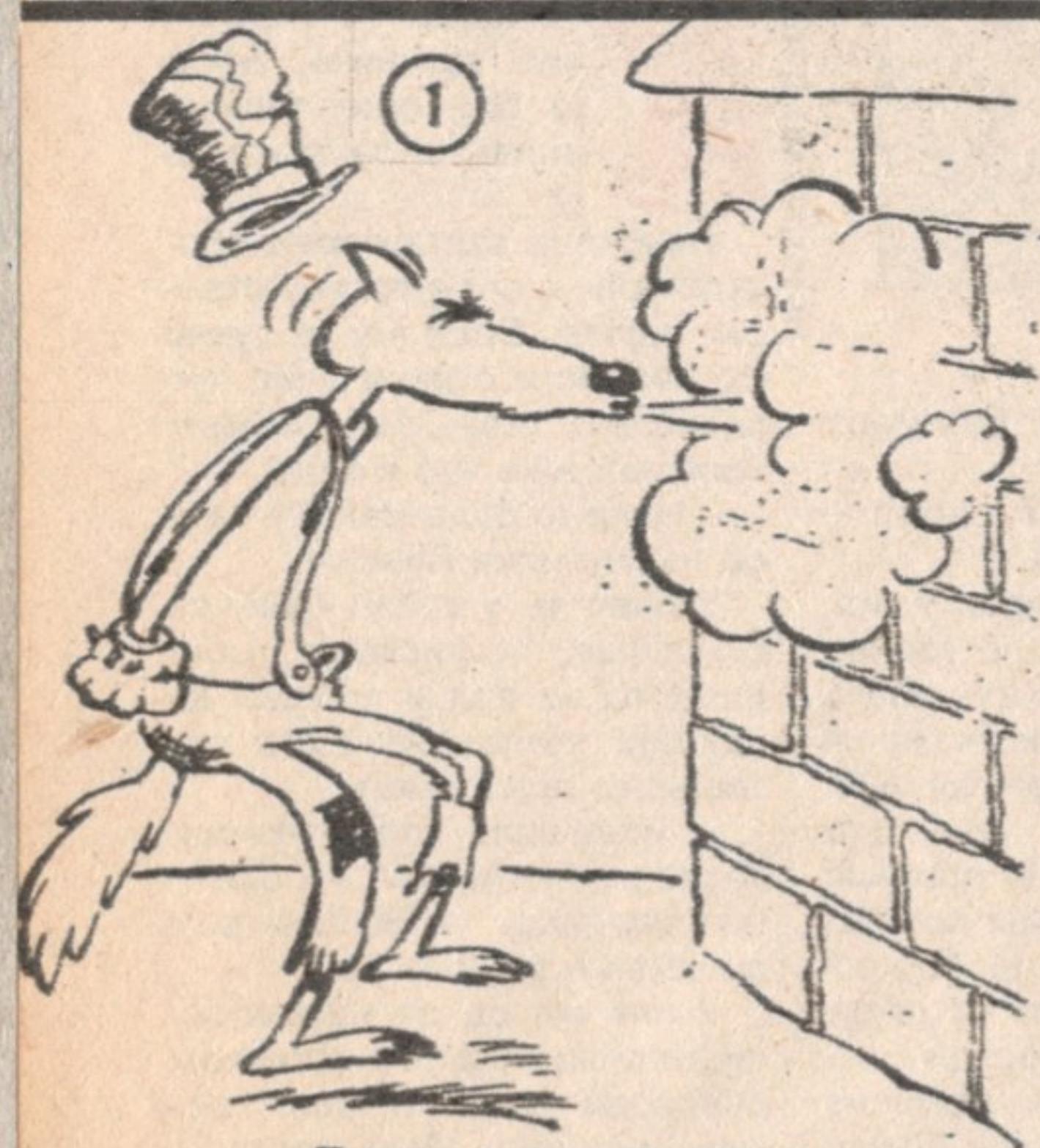
НЕОЧЕКИВАНИ КРАЈ

БАЈКЕ
НА
НАШ
НАЧИН

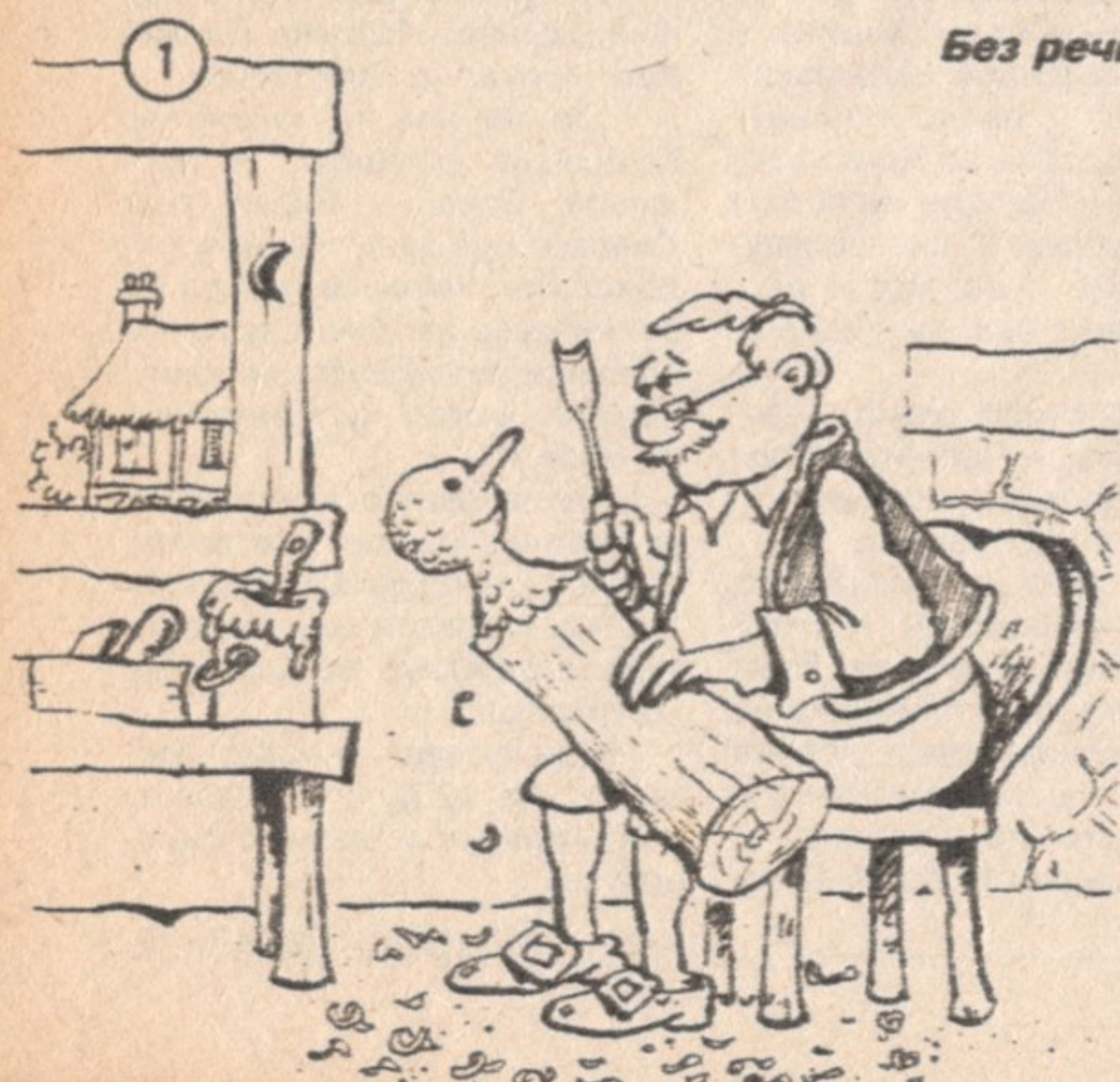
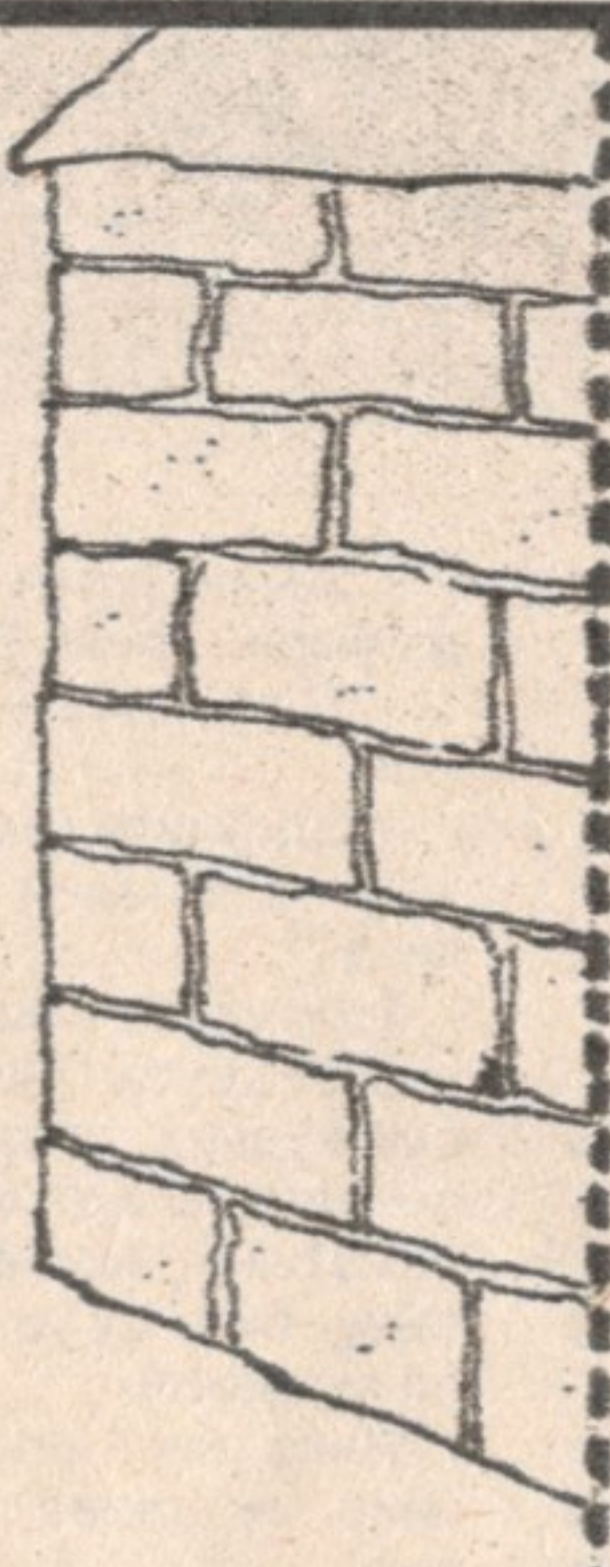
На питање „Зашто је нешто смешно“?
једна психолошка теорија даје следећи
одговор: стара, нама добро позната
ствар постаје смешна када је видимо на
нов или неочекиван начин – у основи ху-
мора је изненађење или неочекиван об-
рт. Погледајте како „бајке на наш начин“
добро илуструју ову теорију.

„Скидај јакну, патике су ми мале!“

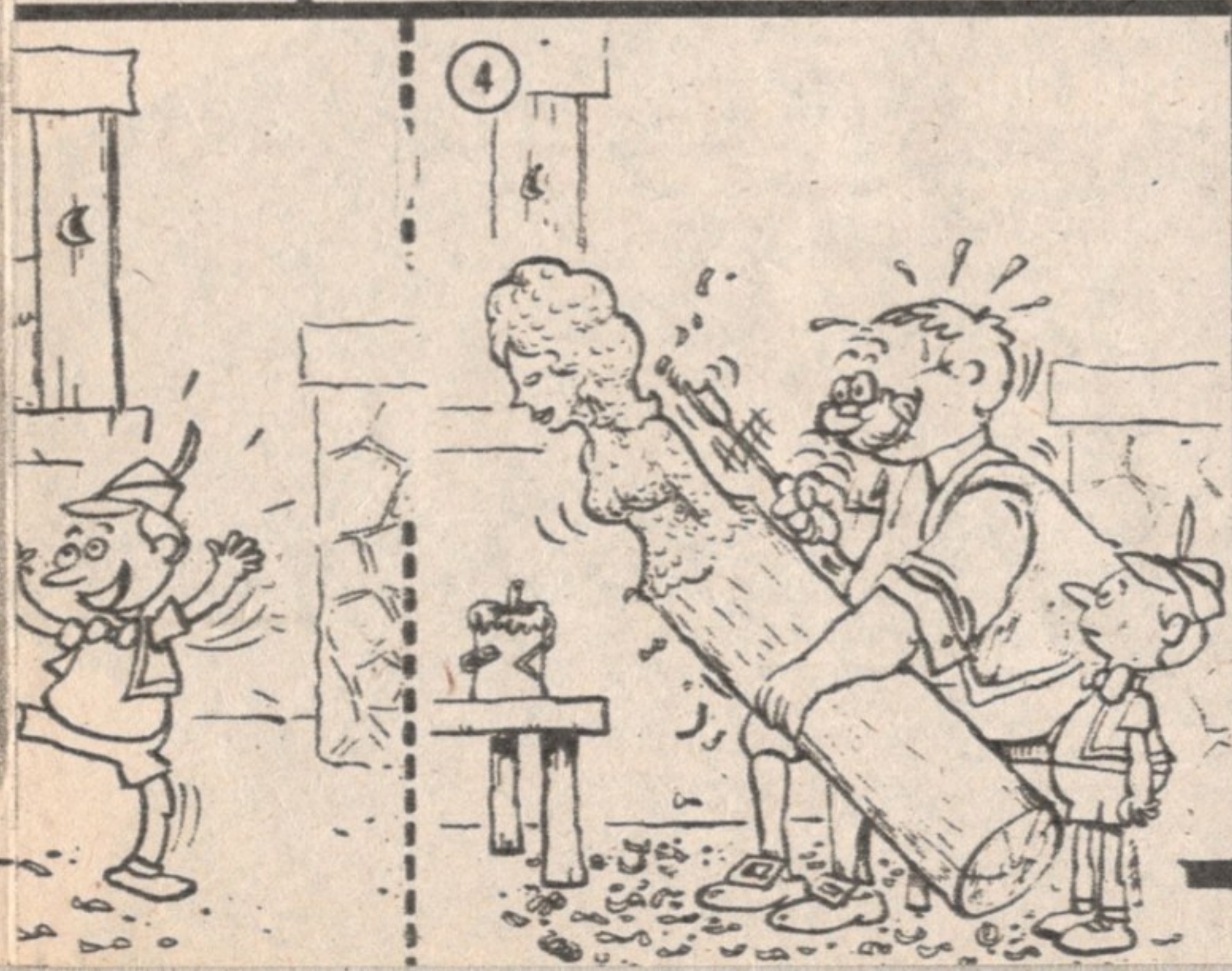
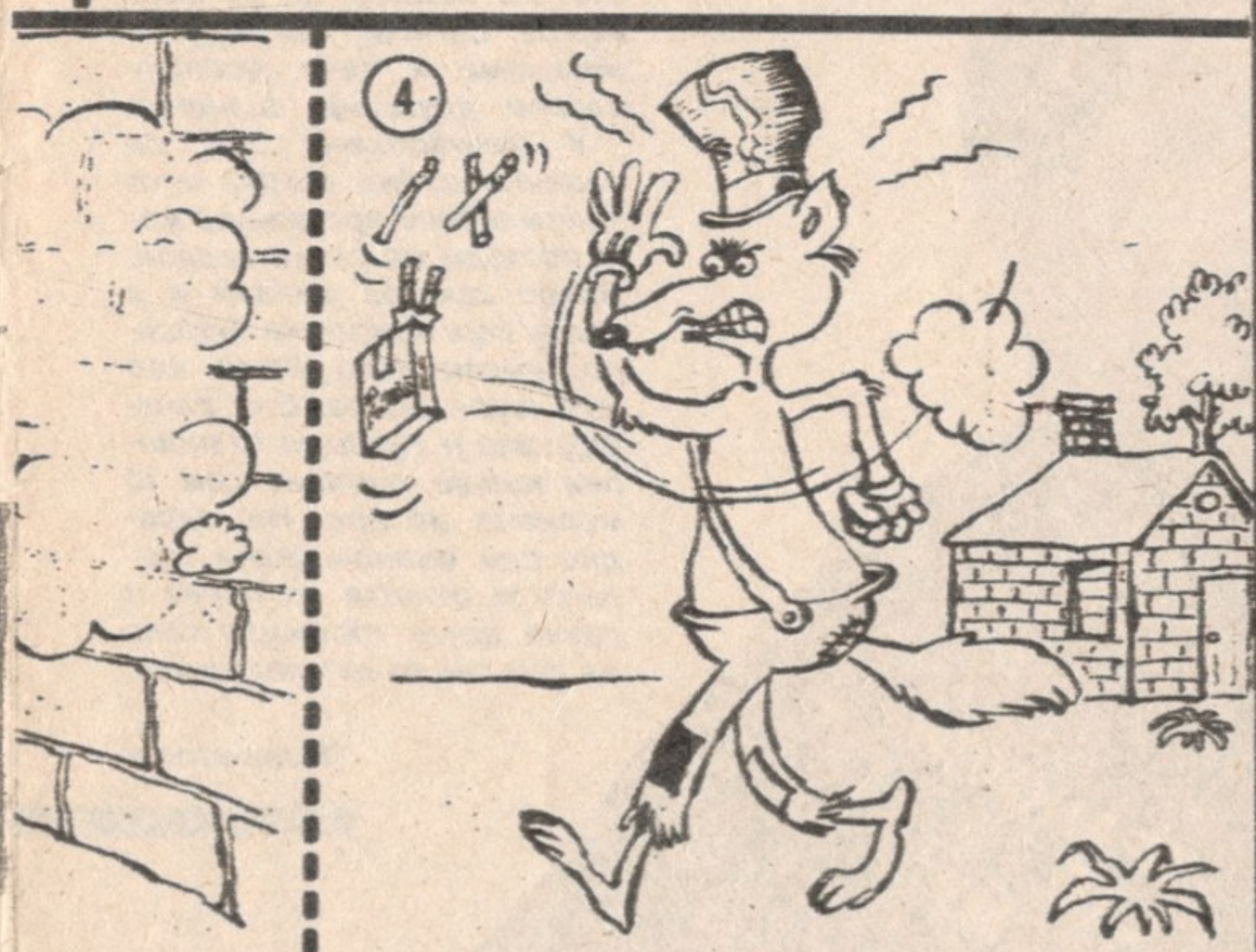
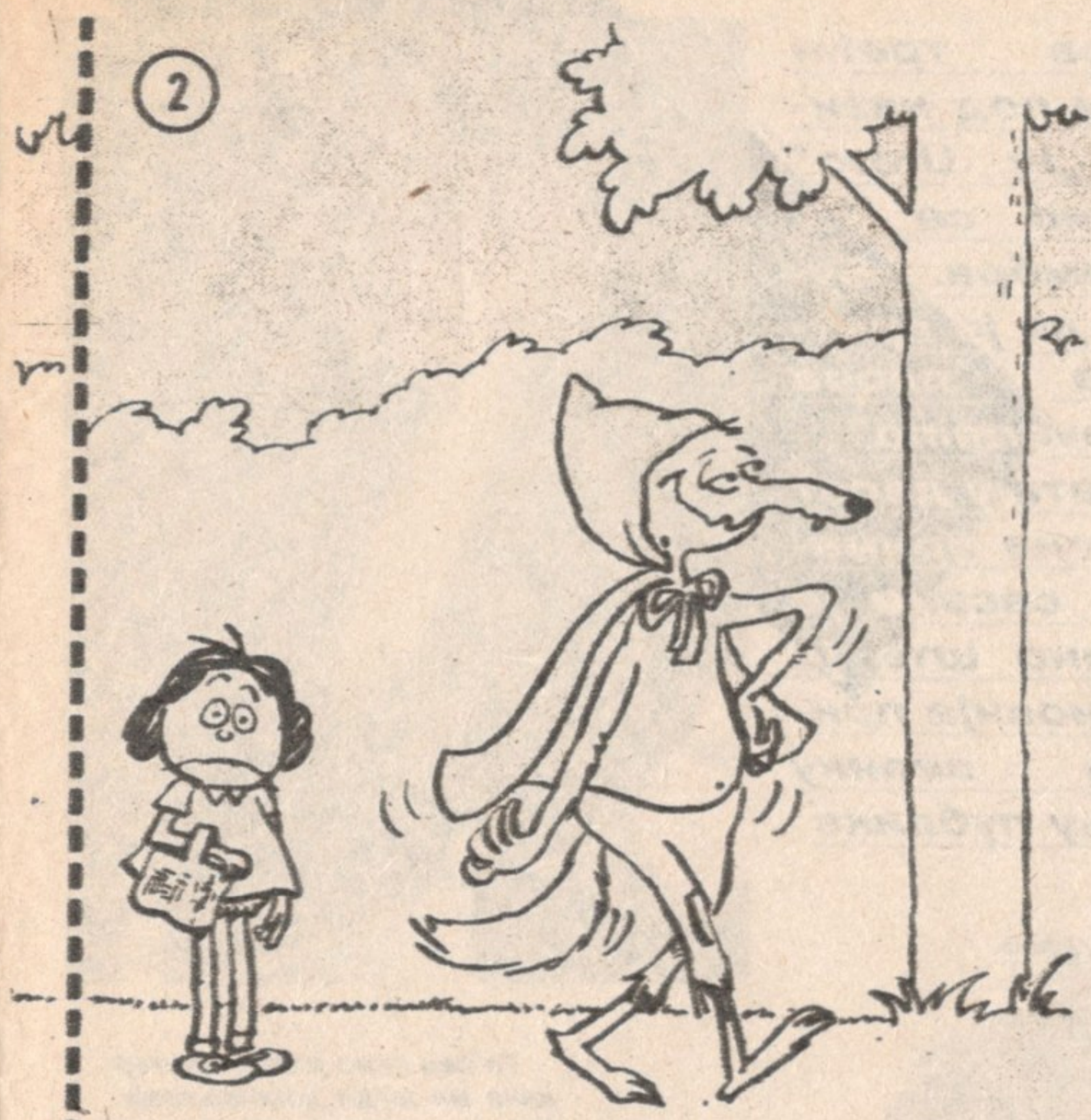

Пушење или рушење

Без речи

ПИЛОТИ И ЛЕТЕЋИ ТАЊИРИ

Сваки трећи професионални пилот у Шпанији имао је бар једном прилику да се сусретне са неким неидентификованим летећим објектом. Као што швајцарски часопис за НЛО истраживања „Sign“ извештава, једна анкета, спроведена по налогу шпанског Министарства одбране током маја и јуна 1990. године, показала је да су тројица од десеторице пилота шпанских ваздухопловних компанија током летова видели летеће тањире. При томе, њих 43 одсто сматра да се радило о „атмосферским феноменима“, 14 одсто верује да су посредни најновије пробне летелице ратног ваздухопловства, а чак 34 одсто уверено је да су опажени летећи објекти „ванземаљског порекла“.

Шпанска анкета потврдила је резултате једног ранијег истраживања које је обавио

амерички психолог Ричард Хејнс из Лос Алтоса, у Калифорнији. У стручним часописима, књигама и конгресним извештајима од 1952. до 1985. године он је наишао на извештаје 266 пилота о сусрету са укупно 110 неидентификованих летећих објеката. Шеснаесторица пилота имали су прилике да виде вишестратна узлетања и понирања летећих тањира, њихова врлудања у цик-цак линијама и оштре маневарске окрете под угловима мањим од 90 степени – дакле „немогуће“ покрете за све до сада изграђене летелице замаљског порекла. У десет случајева НЛО су кружили око пилотовог авиона као да хоће што детаљније да га осматрају. У 48 случајева НЛО су се изненада дизали запањујућом брзином, а онда остајали да лебде у ваздушним коридорима. Често су се поново приближавали авиону из различитих праваца. Пилоти су током таквих сусрета често запажали да се инструменти у њиховој кабини понашају као да су измакли контроли.

Ако чак и професионални пилоти тврде да су видели летеће тањире – наглашава Хејнс – онда читава ствар заслужује посебну пажњу. Јер, ти људи су најбоље школовани, веома искусни и изузетно критички посматрачи преко чијих се извештаја о необичним збивањима на небу не може тек тако прећи.

НОВА
„НИРВАНА“

НЕЗАДОВОЉНИ МИЛИОНЕР

Курт Кобеин, гитариста, певач и главни аутор у групи „Нирвана“ носи највећи терет великог успеха који је група у последње две године постигла. Стога је вероватно и нову плочу припремао доста дуго покушавајући да помири своје, али и жеље људи из дискографске куће.

— Уредник ме назвао једне ноћи и рекао да му се не допадају моје песме које смо припремили за овај албум — вајка се Кобеин. — Када ми је то саопштио, осетио сам се као да ми је отац наредио да изнесем ђубре из куће. То ме је погодило јер сам желео да му се песме свиде и заиста сам био изненађен када сам чуо такво мишљење о плочи. А он није био усамљен. Наши адвокати и људи који су задужени за рекламу такође се нису повољно изразили о плочи. Онда смо нас тројица из групе сели и ноћима преслушавали материјал. Схватили смо да се бас гитара готово не чује и да је певање санимљено тихо тако да се текстови не разумеју. Када смо то исправили, све је било у реду.

Првобитно је, по једној од песама, плоча требало да се зове „I Hate Myself And I Want To Die“. Затим је промењено, а први сингл са плоче изашао је почетком септембра. На њему се нашао песма „Heart-Shaped Box“ у којој један стих гласи: „Хеј, чекај имам нову ствар због које се жалим“. За Курта је то уобичајено јер му нонано пребацују да се стално на нешто жали.

Њихов трећи албум под називом „In Utero“ појавио се 13. септембра. Будући да је претходна плоча „Nevermind“ продата у десет милиона примерака, сасвим је логично што је и најновија привукла велику пажњу публике

То сам само давао пример како ме људи доживљавају. Они не схватају да се моје изјаве цитирају по другим новинама и тако добијају сасвим другачије значење.

У међувремену сам се оженио, добио кћерку и то је немinovно променило моје погледе на многе ствари. Почео сам да уживам и у новцу који пристиже. Наравно, нисам тако богат као што људи мисле. Они рачунају: ако је продато 10 милиона копија, зарадио сам 10 милиона долара. Не, зарадио сам милион, једна трећина је отишла на порез и разне друге трошкове тако да сам све то већ потрошио.

П. Јањатовић

• Текст и музика: Ема • Изводи: Ема

ТРАЖИЛИ СТЕ ПЕСМУ

CARIBBEAN BLUE

Eurus
After Ventus
so the world goes round and
round
with all you ever know
They say the sky high above
is Caribbean blue

If every man says all he can
if every man is true
do I believe the sky above
is Caribbean blue

Boreas
Zephyrus
If all you told was turned gold
if all you dreamed were new
imagine sky high above
is Caribbean blue

КАРИПСКОПЛАВО

Еурус
После Вентус
и тако свет иде у круг
са свим што си икада знао
Они кажу, небо горе високо
је карипскоплаво

Када би сваки човек рекао
све што може
када би сваки човек био
прави
верујем ли да је небо изнад
карипскоплаво

Бореас
Зефирус
да је све што си рекао
постало златно
да је све што си сањао
постало ново
замисли да је високо небо
изнад
карипскоплаво

Тек што смо једну страницу »Забавника« посветили вама, тинејџерима, кад ето и првих замерки. Драга Miss Teenage, пише ми Милица Пољаков из Крагујевца, идеја са GET A NEW LOOK ти је супер, само ја лично имам једну невољу: како да пратим моду и набавим нове крпице кад немам пара?

Па, драга моја девојко, ниси ти баш неки изузетак, многи твоји вршњаци имају исту муку, и то сасвим непотребно. Знаш ли зашто? Зато што је оно што је тренутно модерно просто као смишљено за нас који живимо под санкцијама. Дакле, ако хоћеш да набациш нови LOOK и бациш у засенак све другарице, набави СТАРЕ крпе. Мамину, или још боље бакину, сукњу, по могућности црну и сасвим

једноставног кроја, и завири међу татине кошуље. Сигурно ћеш наћи бар једну белу. Већ те две ствари биће сасвим довољне да

будеш IN.

Ако уз то додаш и неке

перле, наруквипу или наушнице од дрвета, камена или неког другог, обавезно природног материјала, можеш бити више него задовољна.

Е, сад, како је сасвим могуће да твоја бака нема баш црну сукњу, не смета ни смеђа или сива.

Сасвим је О.К. Важно је да буде дугачка што је, наравно, штета ако имаш лепе ноге, али за моду мора понешто и да се жртвује. Уколико у татином делу ормана не наћеш баш белу кошуљу, у шта не верујем, још не значи да је све изгубљено. Зарони мало дубље и сигурно ћеш извући неки џемпер, што већи и шљампавији - то боље. А ако је још мало искрзан или са закрпом, нипошто га не одбацуј с дубоким презиром: то је оно право. IN, девојко!

Драги Забавник

АНТИРИД -КАДА?

Имам 15 година и занима ме када би требало да почнем да употребљавам антирид. Моја другарица тврди да он није за нас, а ја се бојим да ћу добити боре већ са 20 година. Шта ти мислиш?

ЈЕЛИЦА ЛАЗАРЕВИЋ, Земун

Основна сврха антирида је да ублажи већ постојеће боре, а сигурно је да их ти са 15 година немаш. А ако их се већ толико плашиш, антирид ти неће шкодити ако почнеш да га користиш за годину-две мада га већина козметичара препоручује после двадесете. На теби је да одлучиш, само немој да изгубиш из вида да ти ниједан крем ни антирид на свету неће помоћи ако си већ почела да пушиш, или имаш намеру, и ако волиш да се излежаваш на сунцу између 11 и 15 часова, кад је сунчање најштетније. Истина, сезона стицања тена је прошла, али није наодмет знати.

И, умало да заборавим: било би добро да наћеш и неки шешир, капу или качкет, што, такође, не мораш да купујеш. Ваљда неко у кући зна да хекла или плете, а биће сасвим у реду и опарана вуна или памук.

Шта ти је још потребно за нови LOOK? Па, да изгледом подсећаш на дечака, што и није тако једноставно како ти се можда чини. Ништа зато: тајну ће ти у следећем »Забавнику« провалити Марија Павловић, шминкер Модног студија CLICK.

Твоја, и не само твоја,

Miss Teenage

НАГРАДНА ИГРА

Прошлог петка објавили смо наградни задатак који се састојао у састављању имена нашег генералног спонзора. Његов назив, и уједно решење задатка, гласи NOVIFARM и сигурна сам да вам није било тешко да га откријете. А ако сте се мало и помучили, труд ће вам се, бар неким, исплатити: NOVIFARM је одлучио да три тинејџерке награди »Мином« комплетном линијом за младе (уколико се међу њих »прошверцовала« и

нека мама, не мари, NOVIFARM има колекцију за госпође у зрелим годинама) и то није све. Још три девојке ће добити по дневну крему и млеко за чишћење лица.

Девојке које живе у Београду моћи ће да подигну своје награде у секретаријату наше редакције Македонска 31, први међуспрат а добитнице из унутрашњости ће морати да причекају поштару. Имена награђених биће објављена у »Забавнику« који излази 19. новембра.

МИ СМО ПАР

Њихова имена увек се изговарају заједно јер они су познати као пар. Да ли сте чули за њих? Заокружите један од одговора и проверите!

1. Пат и Паташон су:

- а. дански комичари из времена немог филма
- б. амерички генерал у Другом светском рату и његов одани ађутант
- в. француски шахисти по којима је пат позиција добила име

2. Стрелка и Белка:

- а. руске атлетичарке проглашене за најбрже жене света на Олимпијади у Монреалу 1976.
- б. женски вокални дует – зачетнице новокомпоноване народне музике у нас
- в. пси познати као прва два жива бића која су са путовања у свемир враћена на Земљу 1960.

3. Тристан и Изолда:

- а. шведски рок дует
- б. страсни и грешни љубавници у келтској легенди (Изолда је Тристану била ујна)
- в. славни плесачки и глумачки филмски пар

4. Ромул и Рем:

- а. браћа близанци из римске легенде – оснивачи града Рима
- б. команданти немачких фашистичких снага који су покушали да убију Хитлера
- в. творци правила у играма с картама по којима је реми добио име

5. Станлио и Олио:

- а. најпопуларнији водитељски пар на MTV
- б. француски хемичари који су пронашли станиол
- в. амерички филмски комичари познати као „Мршави“ и „Дебели“

6. Кастор и Полукс:

- а. нераздвојна браћа из грчке митологије, која су претворена у звезде (Близанци у сазвежђу)
- б. најпознатији кечерски пар
- в. први сијамски близанци рођени 1811. у Сијаму

7. Ејбел и Бејкер:

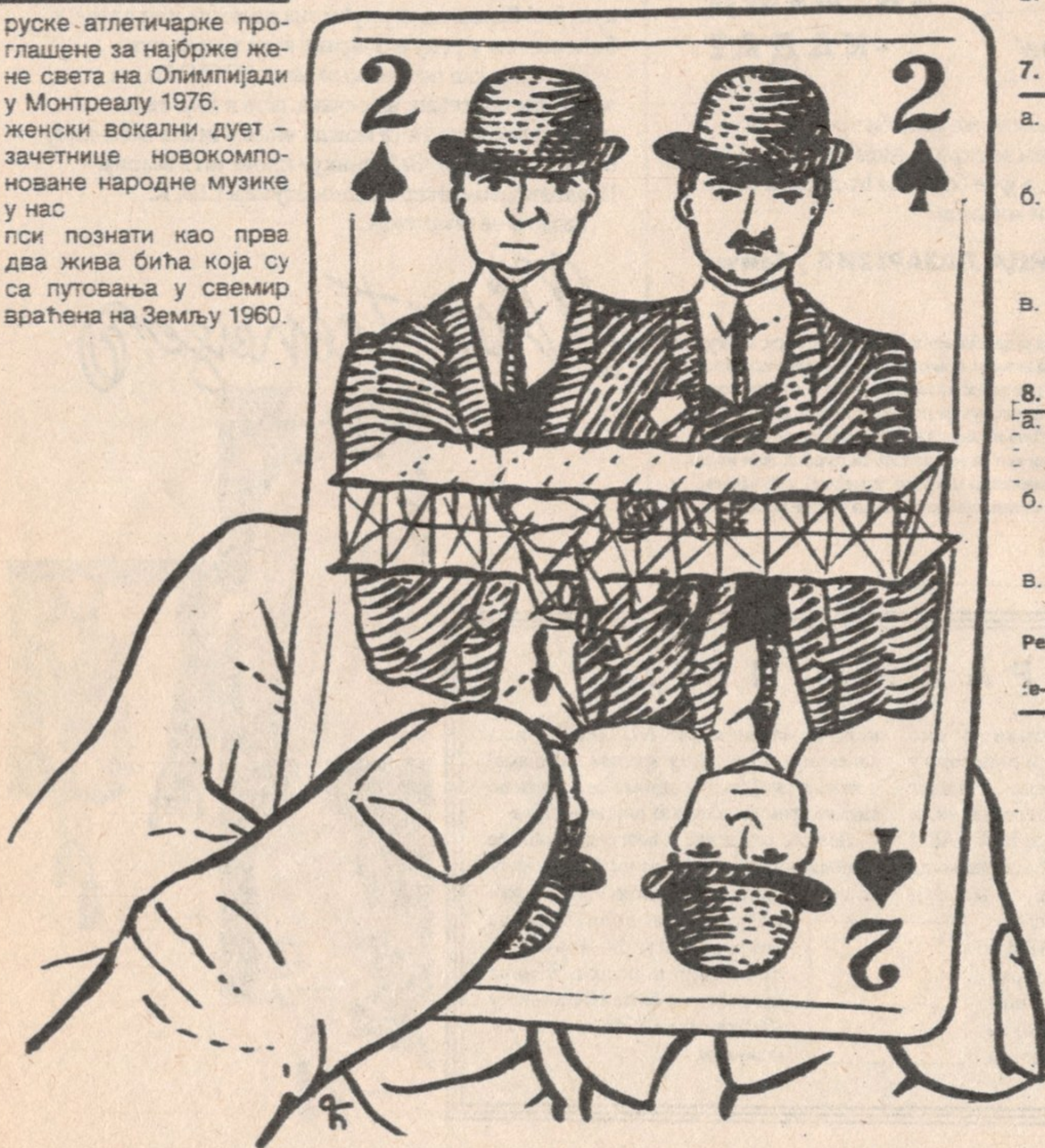
- а. победници тениског турнира у Вимблдону прошле године
- б. мајмуни познати као прве животиње које су из САД кренуле у свемир 1959.
- в. музичари чији је живот приказан у филму „Фамозна браћа Бејкер“

8. Вилбур и Орвил Рајт:

- а. конструктори и пилоти првог моторног авиона који је полетео 1903.
- б. творци првог биоскопа у коме је 1895. приказан први филм на свету
- в. први близанци рођени из епрувете

Решења: _____

1-а; 2-а; 3-б; 4-а; 5-а; 6-а;
7-б; 8-а

BW

БАВИТЕ?

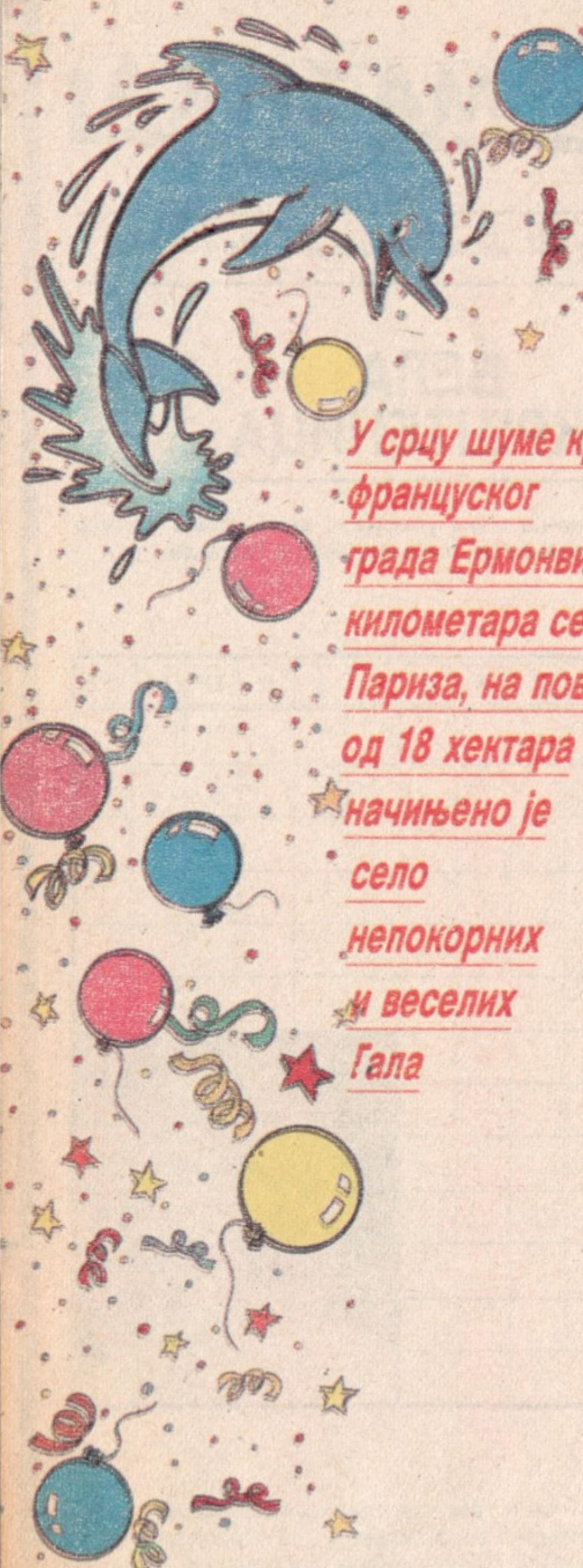
- а. лечењем биљака
- б. вежбама за обликовање тела
- в. масирањем стопала

- а. израдом фалти на одевним предметима
- б. утврђивањем копија оригиналних предмета од вредности
- в. певањем из фалсета (највишег домета људског гласа)

Решенъя:

1-a: 2-a: 3-6: 4-6: 5-a: 6-a: 7-6:

22. 10. 1993. ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК 43

ПЕТИ РОБЕНДАН
АСТЕРИКСОВОГ
ПАРКА

АГЕНЦИЈА „ТУРИСТИКС“ преко ПОНОРНИЦЕ ВОДИ ВАС У

У срцу шуме крај
француског
града Ермонвила, 35
километара северно од
Париза, на површини
од 18 хектара
начињено је
село
непокорних
и веселих
Гала

На улазу у парк „Астерикс“ налази се Античка улица. Ту су домови старих Римљана, Египћана, Енглеза и Шпанаца — дакле оних које су Астерикс и Обеликс посетили — а унутра најмодернији бутици галских сувенира, агенција „Туристикс“ и ресторан са самопослуживањем Селф-сервикс.

На два корака од Античке улице почиње римски град који, наравно, не може да се замисли без колосеума. Има 1200 седишта. У њему се сваког дана приказује представа „Један Гал на Олимпијским играма“, а посетиоци на крају добијају златне медаље за смех. Нешто даље је „Магично позориште“ у коме сеоски врач Панорамикс показује своје мађионичарске вештине. Уз помоћ летећег ћилима, на висини од 12 метара, спасава Рахазаду, кћерку Факир-кана, коју је киднаповао страшни Гуру Кивуалах. А да би после

оволиких узбуђења посетиоци утопили глад, поред позоришта је „Римски фаст фуд“, римска брза храна, чији је специјалитет сендвич од правог вепра.

Десно од Римског града, усред језера, простире се Герговијски трг. Са обале се телекомандама управља чамцима, на располагању су и „мале олује“, бродићи којима се лети кроз ваздух, а нису заборављени ни љубитељи игара на срећу.

Од Герговијског трга наставља се Париска улица дуга око двеста метара, а у

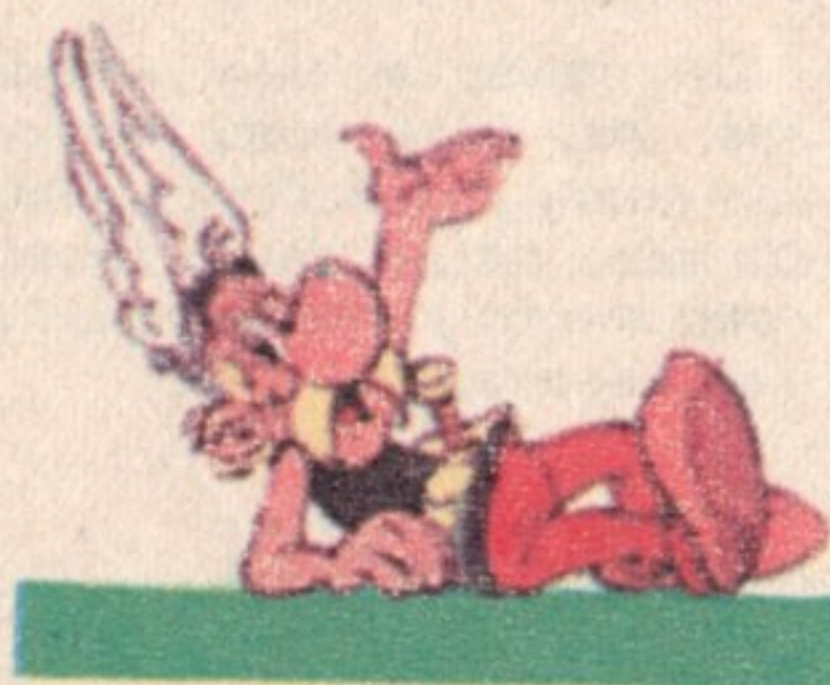

СТИКС ГУДУРИКС

њој верна копија Париза од средњег века до данас. Обновљени су мотиви са слика Тулуза Лотрека и из романа Мопасана. Двадесети век обележен је биоскопском двораном са 600 седишта, у којој се, у тродимензионалној техници, приказује 15-минутни филм о афричким животињама, посебно рађен за потребе овог парка.

Из Париске улице стиже се на Велико језеро препуно белих лабудова и патака. На његовој обали подигнут је један од највећих делфинаријума у Европи са две хиљаде седишта. У полчасовном спектаклу учествују девет делфина, четири фокке и три дресера. Јунаци ревије су делфини Питчи и Амаја.

Поред Великог језера смештено је Астериксово село, а у њему 16 колиба са обрађеним каменим зидовима и сламнатим крововима. На истакнутом месту је, наравно, Астериксова колиба а село може да се обиђе бродом. За време обиласка посетилац ужива гледајући 19 сцена из стрипова Астерикс.

За оне који воле узбуђења у парку „Астерикс“ изграђена је највећа и најлепша осмица у Европи, позната као „Гудурикс“. Њени вагони се полако подижу на висину од 33 метра, а онда крећу у понор брзином од 75 километара на час. Седам пута се окрећу стрмоглавце и уз то праве још два лупинга. Магични лонци „бацају“ своје госте на све стране, а мали воз Транс-Арвен превози их брзином од 90 km/h на уској прузи.

Ту је и Велики Сплач, чамци за двадесет особа који се са брежуљка високог 32 метра воденим каналом обрушавају право у подножје. Низ понорницу Стикс, дугу 460 метара, богату вировима, гејзирима и каскадама посетиоци се спуштају у округлим гуменим чамцима за девет особа.

У овом узбудљивом свету галских јунака, који су 1959. године рођени у машини Француза Рене Гошинија и Алберта Удерзоа, годишње ужива милион и 500 хиљада посетилаца.

Сунчица Бошковић

Уређује: Вито Недељковић

Илустровао: Љубомир Милојевић Љубац

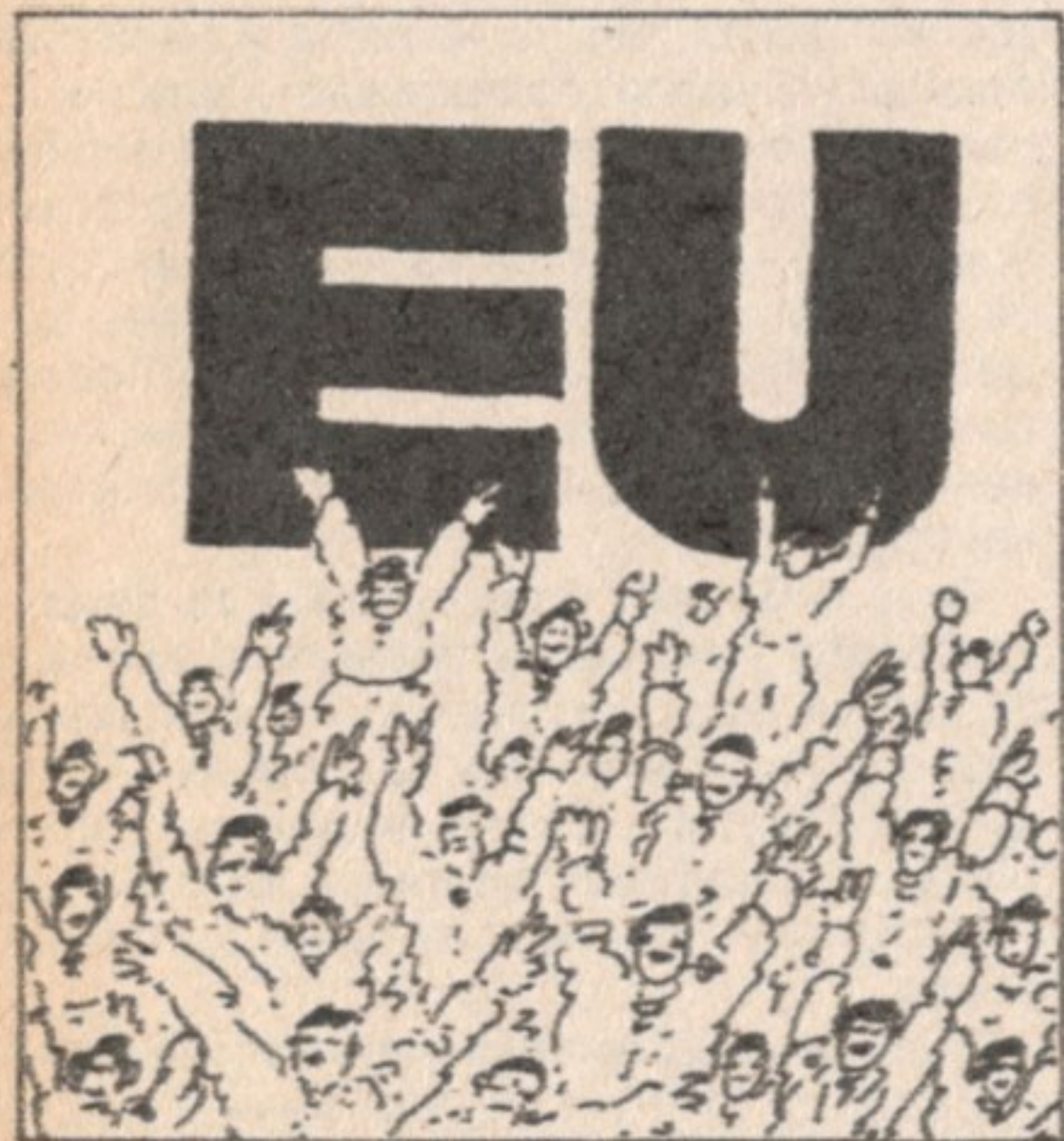
Слави их цела Европа

Молио бих вас да објавите који све наши познати тренери раде широм Европе, нешто о њиховим успесима и који је од тих тренера најмлађи?

НИКОЛА Ш.
Чачак

Први учитељ наших кошаркаша и тренера био је професор Александар Николић. Он је био и први наш тренер који је почео да тренира клубове у Европи. После њега је то био његов ученик Ранко Жеравица, данас тренер "Финоле" из Казерте (Италија). Душан Ивковић тренира солунски "ПАОК" и Грци су под његовом тренерском руком постали цењена европска клупска екипа. Некадашњи тренер сарајевске "Босне" из њених славних дана Богдан Тањевић већ неколико година је тренер тршћанског "Стефанела" од кога је направио узорног прволигаша.

Три наша тренера могу да се похвале врхунским резултатима. Први је Жељко Обрадовић, сада тренер "Хувентуда" из шпанског града Бадалоне, најмлађи од свих наших тренера, који је за само јед-

ну годину рада у "Партизану" успео да са овим тимом постане клупски првак Европе за 1992. годину.

Други је Светислав Пешић, тренер репрезентације Немачке, са којом је успео да освоји, за Немце доскора немогуће, првенство Европе за 1993. годину.

Ипак, највећим успехом сматра се прво место просечне екипе француског првака "Лиможа" у клупском кошаркашком такмичењу за 1993. годину. Кажу да је са оваквом екипом то могао да постигне само тренер какав је Божидар Маљковић, једини европски тренер за NBA лигу.

Чоколада се најпре пила

Зашто се у романима, када се говори о времену од пре три-четири века, чоколада помиње као нешто што се пије? Занима ме како је настала чоколада оваква какву данас имамо и коју је први донео у Европу?

СЛАВИЦА ПЕРИЋ
Зајечар

Шпански освајач и морепловац Кортес заразио је Европу "какао" зрнелом и прахом, од чега се справља данашња чоколада. То је било почетком 16. века. Од тада па све до краја 18. века какао прах помешан са шећером у праху пио се као врућа чоколада, а онда су француски и холандски произвођачи почели да праве тврду чоколаду.

Ону праву, млечну чоколаду, први је произвео Швајцарац Петерс који је какао праху додао бутер, млеко и ванилу. Од тада па до данас Швајцарци држе прво место у производњи најквалитетније чоколаде.

Циклон и торнадо

Да ли је циклон исто што и торнадо, а ако није каква је разлика међу њима?

СЕНИЦА ЈОКИЋ
Ниш

Људи су ветровима од памтивека приписивали моћи какве они и не поседују, али за два, од око 500 познатих, циклон и торнадо – можда су били у праву. Штете које су наносили биле су заиста огромне и најчешће катастрофалне по броју људских жртава.

Они нису исти, само су слични. Цикло-

ни су жестоки ветрови који дувају у круг, изнад неке велике депресије – увале или тектонског улегнућа. Јављају се углавном на источним обалама оних континената који се налазе у близини екватора. У САД су циклони чести, али захваљујући метеоролошким сателитима становништво се на време обавештава о доласку тог страшног ветра.

Торнадо је, у ствари, минијатурни циклон који настаје услед испупчења на олујном облаку. Не захвата површину већу од пет стотина метара у пречнику, а понекад свега неколико метара. Међутим, у центру тог ваздушног вртлога брзина износи и до 650 километара на сат. И тада торнадо може да причини страшне штете.

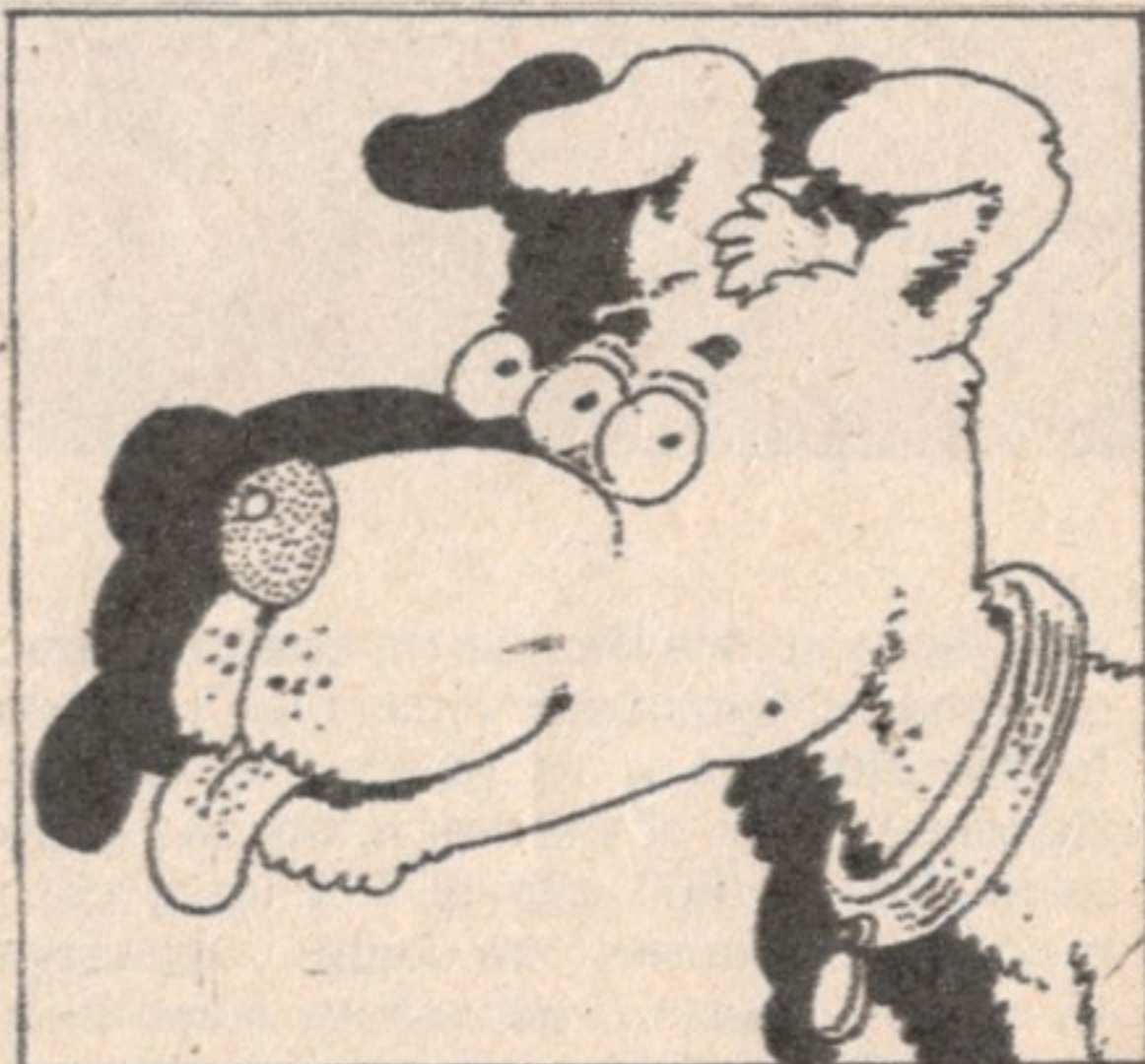
Дога – бела или црна?

Ово ме јако занима и то морам сазнати, па се зато надам да ће ми "Забавник" помоћи. Наиме, када се каже дога, или немачка дога, мисли се на великог, црног пса, али сам негде прочитао да је права немачка дога беле боје.

Г. АГОШТОН
Кула

Правна немачка дога је беле боје и то је њена основна боја, по могућству без црних пегица. Уколико има црне, неправилне мрље, онда се те доге убрајају у варијанту црних дога или дога арлекино.

Бела дога је највећа од свих дога, чак до један метар висине. То је добар и интелигентан пас, али и прилично незаинтересован за околину. Настао је укрштањем мастифа и ирског хрта. Немачка дога је често позната и под називом данска дога.

Рената - препорођена

Зовем се Рената и сви кажу да је моје име немачко. Моја мајка тврди да није, али не зна откуд оно потиче. Реците ми нешто о пореклу мог имена, као и имена моје сестре Ане.

РЕНАТА
Вршац

Име Рената је латинског порекла и на латинском значи - препорођена. Јесте често у Немачкој, али ништа мање ни у Француској, Белгији, Холандији...

Име Ана потиче од хебрејског Ханах и на том језику значи - милост или захвалност.

Вечита лепотица и бунтовник

Веровали или не, ја од свих глумица и глумаца обожавам двоје који већ дуго нису у животу: Мерилин Монро и Џејмс Дина. Имам и два велика свилена шала на којима су њихови ликови и они праве један зид моје собе. Желела бих да ми напишете када су рођени и колико би, да су живи, данас имали година?

П.С. Мој брат има једну жељу. Одговорите му када је рођен и када је умро познати револуционар Че Гевара.

САНДРА
Сремска Митровица

Славна америчка глумица Мерилин Монро, сада већ легенда, рођена је 1926. године, а умрла 1962. Ова филмска звезда, секс-симбол и једна од најлепших жена на свету данас би имала 67 година.

Вечити бунтовник америчког филма, славни Џејмс Дин рођен је 1931. године, а трагично је настрадао у свом спортском аутомобилу 1955. године. У Холивуду је био познат као поборник паролe „Живи брзо, умри млад и буди леп леш“. Са њим се управо то и догодило. Да је жив, данас би имао 62 године.

Ернесто Че Гевара, латиноамерички револуционар (1928-1967), био је по професији лекар. Веома је заслужан за успех кубанске револуције заједно са Фиделом Кастром, данашњим председником Кубе.

Цветанка Казакова, Георги Поп Христова 6-7/5, 91000 Скопје - 13 година, воли дружење, животиње и путовања.

Ивица Пешић, Вука Караџића 28, 38260 Косовска Каменица - 13 година, сакупља налепнице и постере.

Ивана Поповић, 7. војвођанске бригаде 6, 21208 Сремска Каменица - 13 година, сакупља шушкаве кесице, салвете и украсна писма.

Виолета Матејић, Џервинска 35, 19350 Књажевац - 12 година, воли дружење и путовања, сакупља постере, салвете, лименке, марке, значке...

Милош Обрадовић, Воје Манојловића 2/39, 34000 Крагујевац - 16 година, сакупља значке, марке, кутије од цигарета, разгледнице, разне омоте...

Жељка Шућур, Народног фронта 115, 85340 Херцег Нови - 11 година, жели да се дописује са вршњацима.

Јелена Вујовић, Прерадовићева 57, 21131 Петроварадин - жели да се дописује са тинејџерима од 13 до 15 година, воли филмове, путовања и музику.

РЕШЕЊЕ ЕНИГМАТИКЕ

БЕЛА УКРШТЕНИЦА - ВОДОРАВНО: Милена Дравић, ираниста, ада, талент, мали, каскадер, ср, С, колониста, Перу, Анастас, але, СК, редак, Евелин, нанети, отимач, соц, ње, трице.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК БРОЈ 2182

YU ISSN 0032-339X

Први број »Политикиног Забавника« изашао је 28. фебруара 1939. године

Издаје и штампа »ПОЛИТИКА« 11001 Београд, Македонска 29

Главни и одговорни уредник в.д. Зефирино Граси

Помоћник главног уредника Славољуб Кетић

Уредник сатрија Мирјана Маринковић

Ликовно графички уредник Соња Јашовић

Редакција

Олга Вукадиновић, Бојана Дожић, Мина Илић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Петар Милатовић, Вера Милићевић, Весна Милић, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрновић, Весна Софреновић, Војислав Стаменовић, Недељка Сташић, Милењко Тодоровић и Бранислава Црномарковић

Техничка редакција

Душан Глушац, Радоје Савић, Зоран Петканић и Радана Весовић

Секретаријат

Зорица Филиповић

Дописници »ПОЛИТИКЕ« из иностранства: Борко Гвозденовић (Москва), Дарко Рибничар (Париз), Душан Пешић (Њујорк), Мирослав Стојановић (Бон), Душан Симић (Лондон), Слободан Александрић (Рим), Петар Илић (Пекинг), Радислав Бук (Атина), Жарко Ракић (Беч)

Редакција »ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК« Македонска 31, 11001 Београд, Поштански фах 124.

Телефони: секретаријат 3224-471, редакција 3224-483, техничка редакција 3226-620, централа 3224-191 и 3225-761, претплата: 3228-776.

Маркетинг агенција: Македонска 31/1, телефон 3220-645.

Рукотиси, фототрафије и цртежи се не враћају.

На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије, број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

Претплата на жиро рачун број 60801-603-4-24875, уз обавезну назнаку НИП »ПОЛИТИКА« - ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ »ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК«

Сва обавештења о претплати за нашу земљу на телефон 3228-776

ОБАВЕШТЕЊЕ ПРЕТПЛАТНИЦИМА Обавештавамо претплатнике који врше претплату за иностранство, да НИП »ПОЛИТИКА« убудуће искључиво прима претплату преко SUHRBERG VERLAG AG, Bernstr. West 64, CH 5034 SUHR, SCHWEIZ, на којој Schweizerischer Bankverein, CH 5001 AARAU (beim Bahnhof)-CH CHF konto бр. 40-829-575-0 DEM konto: 40-829-575-2

Тел. 4164/310 470 и 310 471, Факс 4164/310 472

Годишњу претплату на лист не примамо.

ПОЛУГОДИШЊА ПРЕТПЛАТА ИЗНОСИ:

САД	USD 35.-
СР НЕМАЧКА	DEM 89.-
ШВЕДСКА	SEK 374.-
ФРАНЦУСКА	FRF 211.-
ШВАЈЦАРСКА	CHF 70.-

Трошкови АВИА превоза плаћају се посебно, независно од претплатне цене листа.

Директор предузећа »ПОЛИТИКА« д.о.о. Хали Драган Антић

Председник комисије »ПОЛИТИКА« д.о.о. др Живорад Микновић

ИМПРЕСУМ (латински IMPRESSUM), штампана ствар, по закону обавезно означавање имена издавача и уредника одговорних за садржину.

